

41

UIT DE MOND DER KINDEREN

Opmerkelijke uitspraken, verzameld door

Richard Wurmbrand

STICHTING "DE ONDERGRONDSE KERK"

Vertaling: Teus Blokland

© Stichting "de Ondergrondse Kerk", 1993
Postbus 705, 4200 AS Gorinchem, tel. 01831-1186

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotocopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Verantwoording	5
Voorwoord	6
1. Geloofsovertuigingen	8
2. Vragen	19
3. Antwoorden	30
4. Gebeden	39
5. Interpretaties	47
6. Verkeerde interpretaties	56
7. Zienswijzen	63
8. Reacties	70
9. Motieven	82
10. Oplossingen	93
11. Waarschuwingen	99
12. Verklaringen	105
Nawoord	110

Een kapitein nam zijn dochtertje van zes met zich mee op een reis over de oceaan. Een vreselijke storm stak op en ieder kreeg bevel om de reddingsboten in te gaan.

Een meisje kwam de hut van de kapitein binnen, waar diens dochtertje sliep, en wekte haar. "Vlug! Kom met met mee! Het schip zinkt!"

Het kleine meisje vroeg: "Waar is mijn vader?"

"De kapitein staat aan het roer".

"Dan", zei het kleine meisje kalm, "kan ik weer rustig gaan slapen. Hij zal het schip niet laten zinken als zijn kind aan boord is".

Een kind, dat aan de kust van de oceaan stond, wuifde naar een oceaan-lijnboot die passeerde, en riep naar de kapitein om hem aan boord te nemen. Een volwassene die geamuseerd naar hem keek zei tenslotte: "Wees niet zo dwaas! Je kunt liften met een auto maar niet met een oceaan-lijnboot!"

Onverschrokken ging de jongen verder. Plotseling werd er een boot neergelaten van het schip. Zeelieden kwamen naar de kust om de jongen op te pikken. Toen zij vertrokken riep hij naar de verbaasde toeschouwer: "U ziet - ik was niet dwaas. Ik wist best wat ik deed. De kapitein van het schip is mijn vader!"

Mogen wij zo'n kinderlijk geloof in onze Kapitein hebben!

VERANTWOORDING

Bijna al de uitspraken van kinderen die in dit boek opgetekend zijn, zijn door mij verzameld uit de bron zelf: "Uit de mond van kinderen". Ik ben echter andere bronnen erkentelijk, zoals "Het leven der martelaren" van Alfonse de Liguori (voor verhalen over kinderen die stierven voor Christus); de in het geheim gedrukte tijdschriften van de Russische ondergrondse kerken (voor verhalen van kinderen van gevangenen); verschillende christelijke publicaties, zoals "Dagelijks brood" en "Poorten van het gebed", en enkele buitenlandse publicaties. Sommige van deze verhalen zijn verschenen in verschillende bewerkingen op verschillende plaatsen. Soms is het onmogelijk geweest de originele bron te vinden.

Waar ik opmerkingen van kinderen zelf aanhaal, heb ik alleen maar hun eigen woorden gebruikt. Ik hoop dat zij niet op hun auteursrecht zullen staan! Bijna alle commentaren zijn van mij zelf.

Richard Wurmbrand

VOORWOORD

“Jezus zal terugkeren met Zijn armen vol speelgoed”.

Tegenwoordig gaan nieuwe theologieën als weerfronten over de aarde: zwarte theologie, God-is-dood-theologie, feministische theologie, bevrijdingstheologie, en vele andere.

Dus waarom zouden we er niet nog één introduceren: “theologie van kinderen”?

Jezus zou zeker aan deze de voorkeur hebben gegeven boven sommige andere menselijke verzinsels. Hij gaf immers de verzekering: “Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan” (Matt. 18:3). Worden als kleine kinderen betekent denken zoals zij, en dat is zo evenzeer waar in theologische zaken als in welke andere zaken ook. Mijn kleinzoon Alex (die op zesjarige leeftijd al heel goed thuis was in de Bijbel) zei eens tegen mij: “De Bijbel is bedoeld voor kinderen. Alleen de kinderen van Israël kwamen uit de slavernij in Egypte; de volwassenen bleven achter. Alleen de kinderen van God gaan de hemel binnen. Het zal een land zijn zonder volwassenen!”

Weinig beseftte hij hoe dicht hij bij de waarheid was!

Jezus' onderwijs dat we moeten worden als kleine kinderen is het onderwerp geweest van menige gedachte en discussie, zowel theologische als filosofische. Wat bedoelt Jezus precies? Bedoelt Hij, dat we minder gecompliceerd moeten worden, nederiger, meer open, meer vertrouwend? Misschien bedoelt Hij, dat we moeten worden voorbereid op het spel? Wat zijn precies de kenmerken van kinderen die wij na moeten doen?

De Duitse filosoof, Karl Jaspers, merkte op: “Het is een deel van het eigenlijke wezen van de mens dat hij een filosoof is, en er is een wondervolle bevestiging daarvan in de vragen die kinderen stellen. Het is niet ongewoon uit hun monden, diep filosofische beweringen te horen”.

De psycholoog Karl Jung ging zelfs verder. Hij stelde voor, dat volwassenen wier geest verdrietig was, zouden spelen met speelgoed, net als kinderen. Hij zelf, zei hij, had ondervonden dat dit een nuttige

geestelijke oefening is.

Een klein Turks meisje van vier jaar, Ariël geheten, vertelde mij, "Jezus zal terugkomen met Zijn armen vol speelgoed. Hij zal zelfs een piano voor mij meebrengen!"

Als we niet zijn "geworden als kleine kinderen", aan wie zal Jezus dan Zijn speelgoed geven?

In de Bijbel staat dat "een klein jongske ze zal leiden" (Jes. 11:6). Een kind waarvan de ouders waren gescheiden, kwam bij dat vers en vroeg: "Waarom laten zij ons niet leiden? Wij zouden nooit café's, casino's of kernoorlogen hebben uitgevonden. Als wij de leiders waren, zouden er geen pakken voor de broek en geen echtscheidingen zijn".

Jezus vertelt, ons dat we wederom geboren moeten worden. Dat wijst erop dat we terug moeten naar de onschuld en het vertrouwen van de kinderen. Maar het moet een echte terugkeer zijn. We moeten geen mensen zijn die het kinschap op bevel uitoefenen, maar mensen die kinderlijk zijn van nature, met een spontaan gevoel van afhankelijkheid en een bewustzijn dat we geleid moeten worden.

Kinderen hebben een groot voordeel; zij zijn niet gecompliceerd. Zij maken niet het onderscheid tussen het concrete en het abstracte. Zij hebben geen behoefte aan pretenties. Daarom zijn hun gedachten over theologische zaken van bijzonder belang voor ons.

Ik was vaak onthutst door de opmerkelijke inzichten van de kinderen die ik heb gekend. Al vele jaren ben ik bezig geweest hun vragen en commentaren, opmerkingen en inzichten op te tekenen.

Vele zijn uit mijn eigen familie, van mijn zoon Mihai en mijn kleinkinderen Amelie en Alex.

Ik hoop, dat de voorvallen die in dit boek worden vermeld, u zullen helpen om met des te meer aandacht te luisteren naar de kinderen in uw eigen leven, en u in staat zullen stellen iets van de onvervalste oprechtheid en openheid die uniek zijn voor het kind-zijn, terug te krijgen. De ideeën van een kind over God kunnen volwassenen goed helpen om de ware theologie te omhelzen.

1. GELOOFSOVERTUIGINGEN

Toen hij vijf jaar oud was, werd mijn zoon Mihai ernstig ziek. Zijn leven was in gevaar; hij moest een spoedoperatie ondergaan, een lichterding van de schedel. Dit is een ingrijpende operatie, waarbij een stuk bot verwijderd wordt om de druk op de hersens te verlichten.

De nacht voor de operatie vroegen we een aantal medegelovigen zich te verzamelen bij zijn bed om te bidden voor een succesvol verloop. Toen ik naast hem zat, raakte ik zijn lichaam aan. Het gloeide van de koorts. Ik zei tegen hem: "Morgen zul je een operatie ondergaan, een ernstige. Het is mogelijk dat je zult sterven".

Mihai antwoordde vol vreugde: "Dan zal ik naar de hemel gaan! De engelen moeten schitterend speelgoed hebben. Een engel zou me op de harp kunnen leren spelen".

"Wel, dat is niet zo eenvoudig; je bent een zondaar".

"Maar vader, hebt u me niet verteld, dat het bloed van Jezus ons reinigt van de zonde? Ik maak me geen zorgen - ik zal in de hemel komen".

"Wel, Mihai, deze broeders en zusters zijn gekomen om te bidden voor je welzijn. De Bijbel zegt, dat als iemand ziek is, de ouderlingen van de gemeente geroepen moeten worden en voor hem moeten bidden. Dan zal hij beter worden. Geloof je dat?"

"Ik geloof alles wat de Bijbel zegt", antwoordde hij eenvoudig.

De ene broeder na de andere bad. Toen bad Mihai zelf: "Ik dank U, God, dat U me nu beter maakt, en dat ik spoedig met mijn vader naar de speelgoedwinkel zal kunnen gaan om nieuw speelgoed te kopen". Mijn hand lag nog op zijn borst. Toen hij bad, voelde ik de koorts aanmerkelijk verminderen. Toen hij zijn korte gebed beëindigd had, zei ik tegen mijn vrouw: "Neem zijn temperatuur op. Gods wonderen worden gemeten met de thermometer!"

Ontegenzeggelijk was Mihai's temperatuur gedaald. Er was geen operatie nodig de volgende dag. Integendeel, hij speelde in de tuin.

Verscheidene dagen later was ik in de gelegenheid hem mee te nemen naar een speelgoedwinkel. In die tijd was het Russische leger juist Roemenië, ons vaderland, binnengevallen, en had een opmerkelijke liefde voor alcohol getoond. Er was opvallend veel dronkenschap.

Toen we het warenhuis binnengingen, was daar een Russische kapitein samen met een vrouwelijke sergeant. Zij probeerden enige inkopen te doen, maar werden gehinderd door het feit dat zij onze taal niet kenden. Aan de andere kant, de verkoper kende geen Russisch. Ik bood aan hen te vertalen.

Mihai spoorde me herhaaldelijk aan hun over Christus te vertellen. Ook ik wachtte op het juiste moment.

Nadat ik hen had geholpen met het doen van hun inkopen, zei de sergeant tegen mij: "U bent zo vriendelijk voor ons geweest. Misschien zou u me nog een gunst kunnen bewijzen. Ik heb wat kleren nodig. Waar kan ik die vinden?"

Nu wist ik, dat zij was overgeleverd aan mijn genade!

"Ik heb absoluut geen verstand van zulke zaken. Maar mag ik de kapitein en u uitnodigen bij mij thuis voor de lunch? Daarna zal mijn vrouw u meenemen om te gaan winkelen".

Mihai was blij, dat we hen bij ons thuis zouden hebben, waar zij konden leren over het geloof. "Koop een fles wijn voor hen", stelde hij voor. "Dan zullen zij beter luisteren. U weet dat al hun soldaten dronkaards zijn!"

Waarschijnlijk had hij mij de woorden van Paulus horen aanhalen: "En ik ben de Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou.... Ik ben de zwakken geworden als een zwakke, opdat ik de zwakken winnen zou". (1 Kor. 9:20,22)

Ik glimlachte bij zijn openhartig voorstel; maar ik kon inderdaad met mijn gasten de vrucht van de Ware Wijn delen, die eeuwig leven geeft. Zowel de kapitein als de sergeant werden bekeerd.

In de Sowjetunie werd Pjotr, wiens vader in de gevangenis zat vanwege zijn geloof, op school ondervraagd door een politieagent die een verborgen motief voor zijn vragen had. Glimlachend en schijnbaar sympathiek, zei de agent: "Ik hou echt van je vader, en ik wil graag dat hij vrijkomt. Maar ik heb meer informatie over hem nodig. Vertel me over je vader".

"O!" antwoordde Piotr, "hij vertelt prachtige verhalen voor kinderen. Als hij praat, is het alsof Jezus in de kamer aanwezig is. Tijdens het laatste Kerstfeest nog vertelde hij ons hoe Jezus in een voerbak werd

geboren, en hoe wijze mensen Hem kwamen aanbidden. Wij moeten Hem óók aanbidden”.

De agent negeerde dit. “Waar was deze samenkomst? Wie waren er aanwezig? Wie sprak er nog meer?”

Het kind voelde het gevaar. “Ik kan u het hele verhaal vertellen, precies zoals mijn vader het vertelde. Behalve dat heb ik u niets te zeggen. U bent niet van onze mensen. Ik vertrouw u niet”.

Vele rampen zijn in de Kerk veroorzaakt door haar mysteries te onthullen aan het profane en door de paarden van het Koninkrijk te werpen voor de zwijnen. Het is belangrijk een geest des onderscheids te ontwikkelen, zoals Pjotr die had.

Toen de jonge Alex van vakantie thuis kwam met zijn ouders, ging hij het huis door waarbij hij de voordeur kuste en vele andere dingen, steeds maar roepend: “Dit is mijn thuis”.

Wij zouden die zelfde geest moeten hebben daar wij naderen tot het hemelse Jeruzalem, dat ons eeuwig huis is. Wij kunnen hier nog zo comfortabel leven, we zijn toch pelgrims en vreemdelingen in deze wereld.

Een zendeling kwam na veertig jaar dienst in Afrika, waar hij vele ontberingen doorstaan had, terug naar de Verenigde Staten. President Roosevelt reisde met hetzelfde schip, terugkerend van een safari waarin hij op olifanten gejaagd had.

Een grote menigte liep uit om de president te begroeten, maar niemand kwam voor de zendeling. Die voelde zich erg verdrietig daardoor. Toen werd hij getroost door een stem van binnen die hem eraan herinnerde: “De president is thuisgekomen; jij bent nog niet thuis”.

Als wij tot het hemelse Jeruzalem naderen, zullen wij ook impulsief de deur en drempel van ons echte huis kussen.

Hier zijn enige brieven, geschreven aan Basil Rishuk, opgesloten in de gevangenis in de Sowjetunie vanwege zijn christelijk geloof, door zijn kinderen Andrew (tien jaar oud), Gena (twaalf), en Tanya (veertien).

Ik kus u, lieve papa, in de liefde van Christus. Terwijl ik dit

schrijf, is het koud en onplezierig buiten. Hoe gaat het met u? Hoe is het met uw gezondheid? Moge de Heere onze harten vervullen met de vrede en blijdschap die Jezus geeft, ondanks alle stormen.

Wij zullen altijd alleen op Hem vertrouwen. We geloven dat Hij ons kracht zal geven voor de strijd, dat Hij ons zal helpen om de storm te weerstaan.

Het is belangrijk om die te weerstaan, omdat we weten dat de stilte volgt op de storm en dat die deze keer eeuwig zal zijn, met een eindeloos geluk.

Thuis gaat alles goed. We leven in de hoop u te zien, maar ook de Here te zien, zodat we zullen ingaan in het eeuwige leven, waar niemand ons zal scheiden.

Een hartelijke kus. Uw zoon, Andrew.

Lieve papa, ik groet u in de liefde van onze Heere Jezus Christus. Papa, wij vergeten u nooit. Wij bidden voortdurend tot God voor u. We bidden voor uw gezondheid. We bidden ook voor alle gevangenen, en vertrouwen erop dat God hen zal behoeden.

Papa, vraag de baas van de gevangenis om een persoonlijk bezoek toe te staan, want het is een lange tijd tot Nieuwjaar en wij willen allemaal naar u toe komen. Wij verlangen zo vurig naar u!

Uw liefhebbende zoon, Gena.

Lieve papa, Christus is opgestaan!

Hoe is het met u? Moge de opgestane Heere uw gevangenschap verlichten, zodat u blij kunt zijn zelfs in verdriet. Als ik lofzangen hoor zingen, krimpt mijn hart ineen en ga ik huilen, ook al knijp ik mijn ogen stijf dicht.

Mogen we elkaar spoedig zien. U bent alleen, en wij zijn allen bij elkaar. Maar spoedig zal alles voorbij zijn, en dan zult u bijons zijn.

Wees sterk. Uw dochter, Tanya.

Mogen wij van zulke kinderen leren om een vurige liefde te hebben voor onze gevangen broeders en zusters.

Een Methodisten-zendingeling in Afrika vertelde van een kind dat naar

de zondagsschool ging en daar het verhaal hoorde van Abel die een lam aan God offerde.

De volgende dag maakte het kind een altaar van een paar stenen buiten in het veld. Daarop legde hij een schaapskotelet. Toen bad hij. "O God, mijn Vader, ik heb U een offer gebracht. Ik heb slechts twee stuivers, zodat ik geen lam kan kopen. Als ik lammeren had, zou ik U er één geven; maar ik heb alleen dit vlees. Alstublieft, mijn Vader, zend vuur van de hemel om het te verbranden".

God raakte het vlees aan, hoewel niet door vuur. Mieren aten het op. Mieren behoren God toe, net zoals een vlam of vuur.

Mogen wij de bereidheid van een kind hebben om het voorbeeld te volgen van de heiligen van vroeger en offers aan God brengen.

Een kind te verliezen door de dood lijkt ons de grootste pijn. Dat is niet zo.

In het dorp Dubrovo in de Sowjetunie had een gezin met de naam Sloboda (de naam betekent "vrijheid" in het Russisch) de misdaad begaan om christen te worden.

Voor die misdaad was mevrouw Sloboda vier jaar in de gevangenis gezet. Haar vijf kinderen - Galia, Shura, Kolia, Liusa, Pavlik (de jongste was vijf jaar) - werden weggehaald en in een atheïstisch kinderkamp geplaatst.

Dit soort scheiding is moeilijker te verdragen dan die van de dood. Mevrouw Sloboda zag haar kinderen nooit meer terug. Op negenenvertigjarige leeftijd stierf zij in de gevangenis, ten gevolge van de martelingen. De kinderen kregen alleen maar toestemming haar begrafenis bij te wonen. Bij haar graf zegden ze het volgende gebed op: "Heere, onze moeder is gestorven. Help ons om net zo rechtvaardig te zijn als zij was. Help ons een getuigenis te geven zoals zij heeft gegeven. Amen".

En dat was alles. Onbevreesd voor pijn, hadden zij besloten om de weg van het martelaarschap te gaan. Opsluiting in het communistische kamp had hen noch schrik aangejaagd, noch "heropgevoed".

Het aanvaarden van lijden voor Christus' zaak zal een wezenlijk deel van de theologie van kinderen zijn, als men hun wijst op echt christelijke voorbeelden.

In communistisch Roemenië werd een christelijk meisje, Viorica geheten, op school hard geslagen omdat ze haar schoolkameraadjes had uitgenodigd voor de kerk. Ze viel flauw gedurende het slaan en een ambulance moest haar naar het ziekenhuis brengen.

Twee dagen gingen voorbij, voordat ze weer bij bewustzijn kwam. Toen dat gebeurde, zei de dokter aan haar bed, "Jij arm meisje, eindelijk heb je je ogen opengedaan. Al die tijd heb ik nagedacht over de wreedheid van de directeur die je op deze manier sloeg. Mijn hart is verbitterd geweest van haat. Ik wenste dat ik wraak op hem kon nemen".

Viorica glimlachte. "Het is niet nodig hem te haten. Jezus leerde ons iedereen lief te hebben. Net voordat ik mijn ogen opendeed, zag ik Hem en praatte met Hem. Hij vroeg me of het nog pijn deed en Hij vertelde me, dat ik in de hemel een erg mooie kroon zal krijgen, die alleen wordt bewaard voor hen die voor Hem hebben geleden. Hij zei me te bidden voor hen die mij mishandelden, en hen lief te hebben, omdat onze invloed hen zal helpen hun levens aan God te geven en zo Zijn kinderen te worden".

Overeenkomstig de theologie van kinderen is dit de wijze waarop een christen moet reageren als hij geslagen wordt. Evenals hun Redder weten zij hoe zij moeten liefhebben als zij uitgescholden worden, en hoe zij moeten vergeven als zij vervolgd worden.

Charles Spurgeon zei eens: "Een kind van vijf, indien juist onderwezen, kan net zo echt geloven en wedergeboren worden als een volwassene". Dit veronderstelt, dat een kind dat aldus onderwezen is, erg waardevolle theologische inzichten kan hebben.

Toen hij een kind was zei Spurgeons moeder tegen hem: "Charles, je vader en ik hebben je opgevoed in rechtvaardigheid. We hebben je onderwezen in het Woord van God. We hebben je het voorbeeld gegeven van een godzalig leven. Als je niet godzalig leeft, zullen wij in de dag des oordeels voor God staan en tegen jou getuigen".

Een vriend betoogde eens tegen de inmiddels volwassen geworden Spurgeon, dat kinderen niet echt het Evangelie kunnen begrijpen. Spurgeon nam hem mee naar zijn zondagsschool, waar de onderwijzer een van de kinderen vroeg: "Wat voor soort hart heb jij?"

"Een erg goed hart, meneer", was het antwoord.

De man keerde zich naar Spurgeon. "Zie je wel? Hij begrijpt nog niet eens het ABC van het Evangelie. Hij is zich niet bewust dat hij een zondaar is".

Spurgeon vroeg het kind: "Hoe weet je dat je hart goed is?"

"Wel", antwoordde hij, "ik had een oud hart, geërfd van mijn voorouders die zondaren waren. Maar Jezus gaf me een nieuw hart. Jezus heeft geen slechte harten om te geven! Als Hij een hart geeft, ben ik er zeker van dat het uitstekend is".

Heinrich Heine, de Joods-christelijke dichter die leefde in de eerste helft van de negentiende eeuw, schreef over zijn vroege verlangen naar God:

"Als klein kind stelde ik al vragen als "Wie is God?" en "Hoe ziet Hij eruit?" Ik kon hele dagen doorbrengen met naar de hemel te kijken en 's avonds erg verdrietig zijn, omdat ik niet het zeer heilige gelaat van God had gezien, maar slechts grijze, dwaze karikaturen, gevormd door wolken. Ik werd helemaal in verwarring gebracht door astronomische gebeurtenissen, die zelfs voor kleine kinderen niet verborgen bleven, en voortdurend was ik verbaasd dat deze duizenden miljoenen sterren groot waren, mooie aardbollen zoals de onze en dat één God regeerde over iedere schijnende wereld.

Ik herinner me, dat ik eens, in een droom, God erg hoog en ver weg zag. Hij keek gelukkig door een klein raam in de hemel, met het gezicht van een vrome, oude man met een kleine Joodse baard, en strooide een heleboel zaden naar beneden die bloesemden terwijl zij uit de hemel vielen, groeiden in de oneindigheid van de ruimte, en groter werden totdat zij blinkende, bevolkte werelden waren geworden, elk zo groot als onze aarde.

Ik kon dit visioen niet vergeten. Verschillende keren zag ik de gelukkige oude man, die de zaden van werelden strooide uit Zijn kleine raam in de hemel. Eens hoorde ik Hem met Zijn tong klakken net zoals onze meid deed als ze gerst voor de kippen gooide."

Als volwassene spotte Heine met de religie en de kerken. Hij werd de grote vriend van Karl Marx, de hater van God, en vergat zijn visioen,

dat pas weer een realiteit voor hem werd kort voor zijn dood. Zij die het voorrecht hebben gehad God te leren kennen toen zij nog kinderen waren, zouden er naar moeten streven hun tedere beelden van Hem vast te houden, en die niet op te geven voor pseudo-intellectualisme. "Gedenk aan uw eerste liefde", zegt Jezus. (Als wij nalaten dit te doen, kunnen de beelden van die vroegste tijd terugkomen om in ons rond te spoken bij onze dood).

Toen ze vier jaar was, was Amelie alleen met mijn vrouw en mij in de kerk van Campus Crusade in San Bernadino, Californië.

Plotseling, zonder enige aanmoediging, stapte zij naar voren en zei: "Heere Jezus, ik ben van U".

Sinds die tijd heeft zij zich standvastig verzet tegen alle oproepen om zich aan Christus toe te vertrouwen. "Eens heb ik dat gedaan", zegt ze. "Ik ben een kind van God. Daar ben ik zeker van".

Als een kind er zeker van kan zijn dat Christus haar opgenomen heeft in Zijn liefdevolle zorg, waarom zouden wij er ooit aan moeten twifelen dat Hij ons aangenomen heeft als onze Redder?

Julieta was een aristocratische dame die leefde gedurende de regering van de wrede Diocletianus, een Romeins keizer in de vierde eeuw.

Men vroeg haar een offer te brengen op een heidens altaar, maar zij antwoordde, "Ik ben een christin. Ik ben bereid niet alleen mijn bezit te verliezen maar zelfs mijn leven, liever dan mijn God te verloochenen". Alexander, proconsul van Cilica, gaf bevel dat Julieta's driejarig kind Quiricus zou worden weggerukt uit haar omhelzing en tot pulp geslagen moest worden.

Het kind zag zijn moeders angst en worstelde om naar haar terug te gaan. Maar hij werd tegengehouden door Alexander, die hem op zijn knieën zette en probeerde hem te kussen. Met slaan en stompen bevrijdde Quiricus zich van de tiran en schreeuwde het uit: "Ik ben ook een christen!"

Woedend greep Alexander hem en sloeg hem dood. De grond was bespat met het bloed en de hersenen van de jongen. Julieta, die zelf geslagen werd, riep: "Ik dank U, o mijn God, omdat U mijn jongen tot U opgenomen hebt".

Zouden we de moed hebben te zeggen: "Ik ben ook een christen", als dat betekende "Ik ben ook bereid om door marteling te sterven voor Christus"?

Een kind deed dat.

De heilige Cyrillus, die geboren werd in Caesarea, werd christen toen hij nog een kind was. Tengevolge van dat feit werd hij slecht behandeld en uiteindelijk het huis uitgezet door zijn heidense vader.

Het bericht hiervan bereikte de rechter, die Cyrillus opriep voor hem te verschijnen. Men had hem verteld, dat het kind herhaaldelijk de naam van Jezus aanriep. Dus beloofde hij Cyrillus, dat hij een verzoening tussen hem en zijn vader zou bewerken, op voorwaarde dat hij beloofde nooit meer die naam uit te zullen spreken.

Het kind antwoordde: "Ik heb er vrede mee het huis van mijn vader uitgezet te zijn, omdat ik een ruimere woning in de hemel zal ontvangen. En ik ben niet bang voor de dood; door te sterven zal ik een beter leven verkrijgen".

Om hem af te schrikken gaf de rechter bevel hem te laten binden en weg te leiden, duidelijk om geëxecuteerd te worden. Maar in het geheim gaf hij bevel dat de jongen geen kwaad gedaan zou worden. De beul bracht Cyrillus naar een brandend vuur en dreigde hem erin te werpen. Maar Cyrillus was volkomen bereid zijn leven te verliezen. De beul bracht hem toen terug bij de rechter, die tegen hem zei: "Mijn kind, je zag het vuur. Houd ermee op christen te zijn, zodat je kunt teruggaan naar het huis van je vader en je goederen kunt erven".

Cyrillus antwoordde: "Ik vrees noch vuur noch zwaard. Maar ik verlang ernaar een mooiere woning te hebben en rijkdom die langer zal duren dan die van mijn vader. God zal me ontvangen. Haast u mij ter dood te brengen, zodat ik vlug van Hem kan gaan genieten".

De omstanders huilden, toen zij het kind op deze manier hoorden spreken.

"Jullie moeten niet huilen", zei Cyrillus, "maar liever blij zijn en mij bemoedigen in mijn lijden, zodat ik mag komen in dat huis waarnaar ik zo vurig verlang".

Hij deinsde niet terug voor zijn positie en toen de dood kwam, onderging hij die met vreugde.

In de zestiende eeuw was er een grote christenvervolging in Japan, onder keizer Taicosoma.

Eerst weigerden de ambtenaren, die de lijst van christenen die geëxecuteerd moesten worden, moesten opstellen, om de naam van kleine Louis erbij te zetten. Maar de jongen, die pas enkele dagen tevoren gedoopt was, schreeuwde en smeekte dat zijn naam op de lijst moest worden gezet. Uiteindelijk had hij succes. Toen hij ter dood geleid werd, die door kruisiging zou plaatsvinden, straalde zijn gezicht van vreugde en vertrouwen; en zij die het gadesloegen, waren diep ontroerd.

De onder-gouverneur van Nagasaki had de leiding van de executie. Hij was bereid Louis vrij te laten, op voorwaarde dat hij bereid was de christelijke godsdienst te verloochenen. Maar het kind verklaarde: "Op zo'n voorwaarde wil ik niet leven. Als ik sterf, zal ik dit korte en ellendige leven verliezen en een gelukkig en eeuwig leven winnen". Toen hij het kruis zag, waaraan hij zou worden genageld, rende hij ernaar toe om het te omhelzen. Het kruis was altijd een erg dierbaar voorwerp voor hem geweest.

In een andere Japanse provincie was er een eeuw later onder koning Canzagedono nog een christenvervolging. Een andere kleine Louis werd ter dood veroordeeld en zijn moeder met hem. Zijn laatste woorden tegen haar waren: "Mijn lieve moeder, ik zal niet vergeten om de naam van Jezus aan te roepen zolang als ik leef".

Ze bonden hem aan een klein kruis, tegenover zijn moeder en hij herhaalde voortdurend de heilige Naam. Zijn beul, razend geworden, doodde hem met zijn lans.

Laten wij van zulke kinderen leren om, in de Naam van Jezus, troost te vinden in al het lijden.

Bij die gelegenheid werden nog twee kinderen ter dood veroordeeld: Thomas, twaalf jaar oud, en Peter, die pas zes was.

Hun vaders werden eerst gevonnist. Toen Thomas hoorde, dat zijn vader een martelaar zou worden, verlangde hij zo vurig naar die dood voor zichzelf, dat hij zich, toen zijn beurt kwam, haastte om zich bij

hem aan te sluiten. Zijn vader omhelzend, zei hij: "Ik zal met u sterven voor het geloof. We zullen samen naar de hemel gaan".

De beul wilde Thomas het gruwelijke gezicht van de foltering van zijn vader besparen, maar het kind riep uit: "Ik wil met hem sterven!" Ze brachten hem dichtbij de plek waar het bloedende lichaam lag. Daar bood hij met een stralend gezicht zijn hoofd aan de beul.

Kleine Peter zei: "Ze zullen ervoor zorgen, dat ik met mijn vader sterf, omdat ik christen ben. En ik ben zo blij!"

Aangekomen op de plaats van de executie, knielde hij bereidwillig. De beul met zijn zwaard ziende, stak hij zijn nek uit, al de tijd zijn handen vouwend in gebed.

De beul was diep ontroerd en stak zijn zwaard weer in de schede. "Ik heb niet de moed dit onschuldige lam te doden", protesteerde hij. Een tweede beul handelde evenzo en ook een derde.

Peter lag geduldig gebogen, totdat een vierde beul het vonnis uitvoerde.

Zij die de kinderleeftijd nu gepasseerd zijn, maar geleerd hebben als kinderen te worden, denken net zo als deze jonge martelaren.

2. VRAGEN

Soms ontdekken de gedachten van kinderen onbekende werelden. "Hebben jongens jongens-engelen en meisjes meisjes-engelen?" vroeg mijn kleindochter Amelie.

Dat was geen belachelijke vraag. Geestelijke wezens zijn niet geslachtloos. Het "grote en wonderlijke teken" dat Johannes in zijn visioen zag, was niet een geslachtloos wezen, maar een vrouw (Openb. 12:1). Zacharia zag ook in zijn visioen vrouwen, sommigen van hen demonisch. Het "nachtgedierte" dat wordt genoemd in Jes. 34:14, wordt in de Joodse demonologie beschouwd als de belangrijkste vrouwelijke goddeloze geest.

Amelie vroeg haar vader: "Waarom moeten uw wensen altijd worden gehoorzaamd? De grondwet zegt dat we gelijke rechten hebben".

Dat is een duidelijke vraag. Er is een antwoord op. De Bijbel leert groot respect te hebben voor onze ouders. Het enige van de Tien Geboden dat een zegening belooft, is het vijfde: "Eert uw vader en uw moeder". Het is in het belang van kinderen om gehoorzaam te zijn: zij worden geze-gend.

Christelijke ouders zijn het hun kinderen verschuldigd hun deze uitleg te geven. In feite moeten ze klaar staan om alle vragen die hun kinderen stellen, te beantwoorden, hoe moeilijk ze ook zijn.

Bijvoorbeeld, Amelie vroeg eens: "Hoe werd God de Vader geboren? Hoe begon alles? Hoe kwam Hij in de hemel?"

Het beste antwoord is: "Welke leeftijd we ook hebben, we kunnen altijd maar een beetje weten. We moeten leren dat te aanvaarden, hoe oud of hoe jong we ook zijn. Mozes waarschuwde: "De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen, tot in eeuwigheid..." (Deut. 29:29). En tijdens de laatste avond voor Zijn kruisiging, zei Jezus tegen Zijn discipelen, "Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen" (Joh. 16:12).

Een vraag die kinderen vaak stellen, is: "Hoe ziet God eruit?"

Ik heb een eenvoudig antwoord: "Hoe ziet het beeld in een kalei-

doscoop eruit?"

Dat beeld verandert de hele tijd.

In de Bijbel wordt God met vele dingen vergeleken: liefde, een verterend vuur, een leeuw, een steen, een krijgsman, de Oude van Dagen en vele andere dingen. Ieder ding kan in Zijn beeltenis zijn, omdat Hij alle dingen omvat. Hij is alles in alles.

Als een kind hierop antwoordt met te zeggen: "Ik kan het niet begrijpen", dan moet u antwoorden: "Ik ook niet!"

God moet niet begrepen maar vurig bemind worden. Hij gaat alles wat de mens zich kan voorstellen te boven. Hij is wat Hij is, niet wat wij ons verbeelden dat Hij is.

"Hoe kan God over mij denken", vroeg een kind, "als Hij druk bezig is met al de dingen die Hij heeft te doen in de wereld?" Toch heeft zelfs de mens, met al zijn zorgen en activiteiten, nog tijd te denken over microscopisch kleine atomen, zelfs over nog kleinere electronen en nog verder dan die, over de meest minuscule elementaire onderdeeljes. Hij maakte hypothesen over deeltjes die hij slechts wiskundig kan zichtbaar maken en bouwt reusachtige nucleaire kamers om die te isoleren, om hun bestaan te bewijzen, omdat zij het eigenlijke leven van de mensheid vormen en het wezen van de dingen die hem omgeven.

We mogen nog zo minuscuul zijn in het schema der dingen, maar we zijn erg belangrijk voor God; we zijn een deel van Zijn innerlijke leven.

"In Hem leven wij en bewegen wij ons en zijn wij" (Hand. 17:28).

God is net zo geïnteresseerd in ieder facet van ons lichaam. Onze geesten zijn een deel van Zijn bewustzijn. God bekommert Zich ook om de kleinste details van de levens van Zijn schepselen.

Een klein jongetje vroeg zijn moeder: "Herinnerde God Zich dat u van krullend haar hield toen Hij mij ontwierp?"

Het antwoord is: "Ja, dat was zo".

Een ander kind wilde weten: "Waarom maakte God mensen, als Hij al sterren en bloemen had?"

Het antwoord is, dat het om dezelfde reden is dat wij het waarderen hersenen te hebben zowel als nieren, longen en tenen - om dezelfde reden dat een man niet tevreden is met een "Mona Lisa" of een "Venus

van Milo”, maar de voorkeur geeft aan een vrouw die leeft, zelfs al bezit ze niet de ideale schoonheid.

Als ik aan het rijden ben met mijn zoon en kleinkinderen, hoor ik vaak het bekende verzoek: “Grootvader, vertel me een verhaal!” En Amelie maakt de gordel vast, maakt het zich gemakkelijk en kijkt vol verwachting naar me op.

Bij een bepaalde gelegenheid besloot ik haar te vertellen over de ark van Noach. Maar ik was nog niet ver met het verhaal toen zij onderbrak.

“Waarom at de wolf de schapen in de ark niet op?”

Mijn zoon wisselde blikken met mij in de achteruitkijkspiegel. We haalden diep adem en probeerden om de beurt voor een antwoord te zorgen. Maar Amelie was niet tevreden. Toen vrolijkte ze op en kwam met een antwoord dat niet te weerleggen was in zijn logica.

“Ik weet het! Zodra een dier de ark binnenkwam, maakte Noach diens gordel vast! Hij scheidde de wolf en het schaap, zodat de wolf alleen maar kon happen en niet bijten”.

Misschien was Amelie wijzer dan zij wist. Het zou een goed advies zijn om individuen ver van elkaar te scheiden wier karakter botsen en die ruzies en onenigheid veroorzaken als zij dicht bij elkaar zijn.

Een kind luisterde naar een geleerde preek die probeerde de eenvoudige betekenis van de Schrift weg te redeneren. Uiteindelijk riep zij uit: “Als God niet bedoelde wat Hij zei, waarom zei Hij dan niet wat Hij bedoelde?”

Uit de mond van kleine kinderen!

De beroemde Amerikaanse evangelist Billy Sunday vertelde het verhaal van een jongen van twaalf die naar een predikant ging en hem vroeg: “Ga alstublieft naar de gevangenis en praat met mijn vader. Hij heeft mijn moeder vermoord. We hielden zoveel van hem, hij was altijd vriendelijk tegen ons; maar toen begon hij te drinken. Het was de whisky die de oorzaak van alles was. Nu moet ik zorgen voor mijn drie kleine zusjes. Alstublieft, bid met hem. Hij zal morgen opgehangen worden”.

Hij voegde eraan toe: “Ze zeiden ons, dat we zijn lichaam zouden

krijgen. Wat zal ik daarmee doen? Waarom bezorgen ze het niet bij de eigenaar van de bar die mijn vader de whisky verkocht? Waarom hangen ze die niet op? Hij vermoordde de ziel van mijn vader voordat mijn vader mijn moeder wurgde”.

Wie zal de vragen beantwoorden die kinderen stellen? Waarom is het zo, dat de mensen die de harde straffen ontvangen, degenen zijn die de misdaden begaan en niet de brouwers en herbergiers, de schrijvers en uitgevers van obscene luctuur en de producers van televisie-shows die geweld verheerlijken - allen delen toch in de verantwoordelijkheid voor het aansporen tot misdaad? Waarom niet de wetgevers en rechters aangeklaagd die het vergif voor ziel en geest ongestraft zijn gang laten gaan?

Ik kan heel precies die mensen noemen die mijn ziel verwoestten met de giftige ideeën die zij lanceerden toen ik nog erg jong was en het mij ontbrak aan onderscheidingsvermogen. Ik herinner me ook met schaamte, dat ik ook anderen op een dwaalspoor leidde.

Een kind wilde weten: “Zal God alles doen wat ik Hem vraag? Dat is wat Hij beloofde - kan ik daar van op aan? Kan ik Hem echt om alles vragen?”

Ja, het is een alles omvattende belofte. “Zo wat gij wilt, zult gij begeren en het zal u geschieden”, zegt Jezus (Joh. 15:7).

Maar er is een “indien” dat aan de belofte voorafgaat: “Indien gij in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven”.

Wees een levend deel van het mystieke lichaam van Christus; laat Zijn woorden uw gids zijn; en dan kunt u alles vragen en u zult het ontvangen.

Zij die aan deze voorwaarden voldoen, zullen nooit om iets verkeers vragen.

Vele kinderen zijn nog erg jong als het in hen opkomt te vragen waarom er zoveel kwaad in de wereld is. Maar als zij de geest van een kind houden als zij ouder worden, kan men hun leren goed te zien in ieder ding, en mogelijk goed in iedere persoon.

Als een kind vraagt: “Waarom zou er kwaad zijn?”, dan moet het antwoord zijn: “Hoe kan wat wij als kwaad beschouwen, worden gebruikt voor het goede?”

De kruisiging van Jezus was een vreselijk kwaad. Maar het diende het grootste goed dat deze wereld ooit gekend heeft: de redding van de mensheid.

Een jongen van vier jaar moest Jozef spelen en een meisje van dezelfde leeftijd Maria, in een Kerstspel. De twee kinderen begonnen ruzie te maken toen ze op het podium waren.

De vader van de jongen gaf hem een berisping. "Je vergeet wat voor rol je aan het spelen bent! Jozef maakte nooit ruzie met Maria". De jongen antwoordde: "Hoe weet u dat?"

De vader stond sprakeloos. Ja, hoe wist hij dat?

En eigenlijk wist hij het niet.

We weten echter uit de Bijbel, dat de discipelen onder elkaar twistten. Standbeelden en schilderijen die de heiligen voorstellen als altijd glimlachend, zijn uitvindingen van volwassenen.

Kinderen weten dat de heiligen op aarde zwak en aards kunnen zijn - in het bijzonder als zij wonen bij ouders die christen zijn!

Maar als iemand "toevallig" ruzie maakt of de een of andere zonde doet, betekent dat niet, dat hij ophoudt een heilige te zijn.

Christelijkheid is niet alleen een schat en niet alleen een aarden vat. Het is een schat in een aarden vat. Ontken, dat het vat bestaat, en je ontkent, dat de christen bestaat.

Toen Mihai vijf jaar was, hoorde hij, dat de heiligen op zekere dag met Jezus zouden wandelen, gekleed met witte klederen. "Heeft Hij ook kleren in kindermaten?" vroeg hij.

Ik verzekerde hem, dat ze zullen komen in alle maten. Pancras en Tarcisius werden verscheurd door de wilde dieren; zij stierven als martelaar toen ze pas negen jaar oud waren. Er zijn niet alleen gewaden voor hen die groot en klein in het geloof zijn.

Een bulldog die een poedel zag van zakformaat, vroeg hem: "Durf jij jezelf een hond te noemen?" De poedel antwoordde: "Ik geef toe, dat ik niet zo groot ben als jij, maar je kunt me zeker geen kat noemen. Een kleine hond is ook een hond!"

Een zwak, vreesachtig, verslapt christen is ook een christen en ook hem wacht een wit kleed

Een moeder verzekerde haar kind dat een zonde had beleden, dat "het bloed van Jezus jou ervan gereinigd heeft". Het kind dacht een moment na en merkte toen op: "U zei hetzelfde toen ik een andere keer zondigde. Maar waar is Jezus' bloed als wij niet zondigen? Wat doet het dan?"

In de woorden van een gezang:

Sinds ik, in het geloof, de stroom zag
die uit de bloedende wonden komt,
Is verlossende liefde mijn drijfveer geweest
En zal dit blijven totdat ik sterf.

Uit de wonden van Christus vloeit een ononderbroken stroom bloed
Het bloed stroomt constant in onze lichamen, zonder pauze, zonder
rust. Het bedient honderd triljoen cellen, die worden voorzien van
zuurstof, aminozuren, stikstof en vele andere noodzakelijke dingen.
Het voert afvalprodukten weg en vecht tegen indringers.

Ondertussen gaan wij aan ons werk, zonder dat we ons zorgen maken
over wat er binnen in ons gebeurt.

Toch, als het bloed slechts voor enige korte ogenblikken ophield te
stromen, zouden we dood zijn.

Op precies dezelfde manier stroomt het bloed van de Zaligmaker door
Zijn Kerk, deze voedend met hemels manna en haar zonden wegdragend.
Laat Zijn bloed een voorwerp van onze godsvrucht zijn. We hebben
het nodig, zelfs wanneer we niet zondigen.

Een kind vroeg haar moeder eens: "Als ik niet uw kleine meisje geweest
was, wat zou ik dan geweest zijn?" Ze kon zich niet voorstellen dat ze
dan helemaal niet bestaan had.

"Niet-bestaan", "nirwana" - dat zijn begrippen waar alleen maar
volwassenen mee worstelen.

Een kind werd gedwongen worteltjes en erwten te eten omdat zij
vitaminen bevatten. "Waarom deed God de vitaminen niet in zoete
dingen en roomijs?" vroeg hij.

Mijn antwoord zou geweest zijn: "Omdat het belangrijk is voor kin-

deren niet alleen vitaminen te krijgen, maar ook te leren om wat onplezierig voor de smaak is toch te slikken”.

We hebben het allemaal nodig te leren van het goede en het onplezierige. Een christen moet onplezierige dingen soms verwelkomen, omdat zij een deel zijn van “alle dingen” die God ons doet medewerken ten goede.

Amelie van zes luisterde naar een preek over Jezus' woorden: “Laat af van de kinderkens en verhindeert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 19:14).

Terwijl zij zich tot mij wendde, leverde zij als commentaar: “Maar alle mensen waren eens kleine kinderen en zo moeten zij het Koninkrijk der hemelen hebben gekregen. Hoe hebben ze het verloren?”

Ik herinner me mijn kinderzonden erg goed. Het eist niet erg veel inspanning van de meesten van ons om ons te herinneren hoe wij onze kinderlijke onschuld verloren: door te liegen, te stelen, misschien door bergafwaarts te gaan in een speciale slechte gewoonte.

We bezaten het Koninkrijk en we verloren het. De Bijbel wekt ons op terug te keren; we moeten niet tot iets heel nieuws komen, maar simpel terugkeren naar wat eens van ons was, de schat die we verloren.

Een jongen, geboren in de eeuw van de satelliet, hoorde van zijn vader: “We hebben zonet nog een ster in de lucht geplaatst. We hebben een bemande satelliet gelanceerd”.

Hij vroeg: “Wie plaatste al de andere sterren in de lucht?”

Hierop had zijn vader, die niet gelovig was, geen antwoord.

Als het zoveel genialiteit en bedrevenheid en intellectuele helderheid vereiste om een satelliet te plaatsen in de baan om de aarde, bemand door slechts enkele mensen, moet er een veel grotere intelligentie vereist zijn om de met sterren bezaaide hemelen te scheppen.

Het bestaan van door de mens gemaakte satellieten is een bewijs te meer van het bestaan van God.

Een kind hoorde zijn vader zeggen, “Het geloof verzet bergen”, en vroeg hem: “Vader, u gelooft in Christus. Wanneer hebt u voor het laatst een berg verzet?”

De vader was in verlegenheid gebracht!

Jezus bedoelde zeker niet, dat we echte bergen moeten verzetten. Men kan zich voorstellen wat een chaos er veroorzaakt zou worden, als mensen in een gril zouden beslissen de Himalaya's, de Rocky Mountains, de Karpaten of de Alpen te verzetten.

Maar er zijn bergen van moeilijkheden, van allerlei soort, die het geloof kan verzetten. Iedere gelovige moet letten op zijn zegen van God. Dan zal hij kunnen zeggen wanneer hij voor het laatst een berg verzettede!

Toen Amelie acht jaar was, vroeg ze mij: "U was eens in een communistische gevangenis. Hoe kwam u in de vrije wereld?"

Ik legde haar uit, dat christelijke organisaties een losgeld van 10.000 dollar hadden betaald voor mijn vrijlating.

"Maar", peinsde ze, "u zat veertien jaar in de gevangenis - waarom kostte het Westerse christenen zoveel tijd om 10.000 dollar bij elkaar te brengen?"

Ik had geen antwoord.

Anderen, die nog lijdten in communistische gevangenschappen, zouden lang geleden geholpen kunnen zijn als wij niet zo apathisch waren. Hoeveel dragen wij bij om hun lot te verlichten?

Maar de vraag gaat zelfs dieper. Toen Hudson Taylor als zendeling naar het binnenland van China ging, vroeg een van zijn eerste bekeerlingen hem: "Hoe lang kennen jullie Engelsen het Evangelie al?"

"Al zestienhonderd jaar", antwoordde hij.

"Waarom hebben jullie dan zo lang gewacht om het ons te vertellen? Mijn ouders en mijn voorvaders stierven in zonde en gingen de buitenste duisternis in".

In Canada vroeg men enkele kinderen op te schrijven wat zij de paus zouden vragen als zij met hem konden praten tijdens zijn bezoek aan hun land.

Ze schreven vragen op als: "Wat kan ik doen om God gelukkiger te maken?", "Wat kan ik doen om arme mensen te helpen?", "Hoe voelt u zich als u beslissingen moet nemen die mensen overstuur zullen doen raken?", en "Hoe voelt u zich in de situatie van het niet kunnen trouwen?"

Kinderen stellen directe vragen; zij zijn veel minder geneigd af te dwalen dan hun ouders. En zij verwachten rechtstreekse antwoorden!

Een grote groep bezoekers stond vol bewondering voor het bekende schilderij van Holman Hunt, "Christus kloppend op de deur". De één prees de kleuren; een ander merkte de uitdrukking op Jezus' gezicht op; weer een ander vestigde de aandacht op het feit dat de deur aan de buitenkant geen knop had, wat wil aanduiden dat het hart slechts van binnenuit geopend kan worden. Weer een ander wees erop dat de voeten van Jezus waren geschilderd als afgewend van de deur; al lang eraan gewend te worden verworpen, was Hij erop voorbereid om te vertrekken.

Slechts één, een kind, stelde de vraag die echt van belang was: "Vader, lieten ze Hem binnen?"

Het was een erg kleine vraag. Maar het is het hoofdthema van het schilderij. Alle andere aspecten gaan over in onbeduidendheid.

Een wetenschapper sprak tot een groep kinderen over de relativiteitstheorie van Einstein. Een kind wierp het probleem op: "En als Einstein het nu eens verkeerd had?"

Alleen God kan helemaal vertrouwd worden. Alle menselijke beweringen moeten met een gezonde dosis sceptisch worden behandeld. Men vroeg een keer aan een kardinaal: "En als de geleerden het er nu eens allemaal over eens waren dat de uitspraken van de Bijbel niet waar zijn?"

De kardinaal antwoordde: "Ik zou een poosje wachten! De geleerden houden nooit erg lang aan hun beweringen vast".

Eens - ik veronderstel dat het van moeheid was - protesteerde ik tegen Amelie, die toen zeven was: "Je kunt niet over alles vragen stellen!" "Waarom niet?"

"Omdat bepaalde dingen nu eenmaal gebeuren. Bijvoorbeeld, Jezus zei: "Gij haat Mij zonder oorzaak."

Maar zij hield vol. "Waarom is er niet een "waarom" voor ieder ding?" Zelfs Einstein kon de theorie van Heisenberg, de grote Duitse micronatuurkundige, betreffende de ondefinieerbaarheid van elementaire

deeltjes, niet aanvaarden. Heisenberg had laten zien, dat de wet van de causaliteit, die als universeel werd beschouwd, zijn grenzen had; en dat daarom bepaalde gebeurtenissen geen "waarom" hebben. Volwassenen zowel als kinderen moeten leren om simpelweg bepaalde feiten te aanvaarden die het erg goed schijnen te doen zonder onze analyse en onze categorisaties wat betreft oorzaak en gevolg. Dat vraagt nederigheid van geest. "Zoveel weet ik, en verder, in dit stadium, kan ik niet gaan".

De Hebreeuwse Bijbel begint met de letter "B" (beth), geschreven - als een doos met drie wanden. De Hebreeuwse tekst wordt gelezen van rechts naar links, dus de opening in de "doos" wijst vooruit. De rabbijnen verklaren dat de Schrift met deze letter begint omdat deze leert dat je nooit zult weten wat boven is, achter en beneden. Dus moeten we vooruit kijken, in de enige richting waarin God Zich aan ons wil openbaren.

Amelie weer: "God moet hebben geweten, dat Adam en Eva zouden zondigen. Waarom liet Hij het toe?"

Weer dit "waarom" - het grote "waarom".

Het antwoord is eenvoudig. De zonde is er en we moeten er onophoudelijk tegen vechten. Tijd verknoeien aan de vruchteloze "waaroms" is eenvoudig alles opnieuw verzondigen.

Iemand, die pas gebeten is door een ratelslang, is dwaas als hij zijn tijd besteedt aan het speculeren over de vraag waarom hij werd aangevallen. De tijd is van wezenlijk belang! Het vergif moet worden weggenomen, anders zal hij sterven.

Er zijn tijden dat "wat" en "hoe" veel belangrijker zijn dan "waarom". Waarom zoveel vragen, in een boek over theologie - zelfs kindertheologie? Is theologie niet een stel dogmatische uitzettingen? Nee, dat is het niet.

In de vier evangeliën stelt Jezus niet minder dan 287 vragen. Zijn uitzettingen en beweringen zijn veel minder in getal.

Zijn eerste opgetekende uitspraak is een vraag: "Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt?" (Luk. 2:46).

Als volwassene behield Hij dit kinderlijk kenmerk. Zelfs aan het kruis stelde Hij een vraag: "Mijn God, Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?" (Mark. 15:34).

Later, toen Hij Zich stelde tegenover een vijand van Zijn Kerk, stelde Hij hem een vraag: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?" (Hand. 9:4).

Toen ik pas christen was en mezelf twee belangrijke vragen stelde, waren de enige antwoorden die ik kon vinden in de Bijbel, twee andere vragen.

In de eerste plaats moest ik weten, wat de ware Kerk was. De Bijbel antwoordde: "Wie is zij, die er uitziet als de dageraad, schoon, gelijk de maan, zuiver als de zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?" (Hoogl. 6:10).

In de tweede plaats moest ik weten wie een betrouwbaar voorganger was om te volgen. Weer antwoordde de Bijbel met een vraag: "Wie is dan de getrouwe en voorzichtige huisbezorger, die de heer over zijn dienstboden zal zetten, om hun ter rechter tijd het bescheiden deel spijs te geven?" (Luk. 12:42).

De vraag is "Wie?"; het antwoord is ook: "Wie?"

Vragen zijn een wezenlijk deel van de ware theologie. Zoals Heidegger opmerkte: "Vragen is de vroomheid van de gedachte".

"Want wij kennen ten dele" (1 Kor. 13:9).

3. ANTWOORDEN

Toen Mihai vijf was, kwam ik op een dag thuis en vernam van mijn vrouw, dat hij iets verkeerd gedaan had waarvoor hij moest worden gestraft. Dit keer besloot ik een andere benadering te proberen. Ik liet hem alleen.

De volgende morgen vertelde ik hem het verhaal hoe Petrus zijn Meester drie maal verloochende, en hoe Jezus hem later drie maal vroeg: "Hebt gij Mij lief?" Toen ik hem het verhaal verteld had, vroeg ik Mihai: "Heb jij Jezus lief?"

"Ja", zei Mihai.

Ik vroeg hem nog een keer: "Heb je Jezus lief?" En weer antwoordde hij: "Ja".

De derde keer dat ik de vraag stelde, begreep hij dat ik hem aan het berispen was voor zijn zonde van de vorige dag. Tranen kwamen in zijn ogen toen hij voor de derde keer zei: "Ja, ik heb Jezus lief".

Ik dacht, dat hij misschien simpelweg de woorden van Petrus herhaalde zonder die echt te bedoelen. Dus vroeg ik hem: "Hoe weet je, dat je Hem echt liefhebt?"

Zijn bedachtzaam antwoord was: "Jezus vroeg Petrus dat niet. Hij was tevreden met de woorden: "Ik heb U lief".

Liefde behoeft geen uitleg.

De commentaren van nog niet schoolgaande kinderen geven aan hoeveel positieve waarden hun geleerd kan worden, zelfs in een vroeg stadium.

Kleine Alex vrolijkte ons vele malen op met zijn kleine parels van wijsheid.

"Ik hou van iedereen in de hele wereld", zei hij eens, "omdat ik bij God hoor. Ieder, behalve de duivel - omdat die Jezus aan het kruis bracht". Een kind zat in de armen van zijn grootvader terwijl beiden in een spiegel keken.

"Maakte God ons allebei?", vroeg hij. "O ja, natuurlijk".

"Wel, dan doet Hij Zijn werk tegenwoordig veel beter. Hij heeft wat praktijk gehad! Nu doet Hij geen rimpels op gezichten".

God doet het beter?

Wel, hoe vreemd het ons moge toeschijnen, Hij zegt dit over Zichzelf: "Ik zal het beter maken dan in uw beginselen" (Ez. 36:11).

Het is een feit, dat God deze generatie meer kennis heeft gegeven over gezondheid en veel grotere mogelijkheden om te leren dan vorige generaties - tenminste in de Westerse wereld. Mogen onze jonge mensen daarop antwoorden door meer geloof in Hem te hebben!

"Vertel me iets over Jezus, in Wie je zegt te geloven", vroeg een man aan een jong kind.

De jongen antwoordde eenvoudig: "Ik ben te klein om iets groots over Hem te zeggen".

Hij wist niet, dat hij had herhaald, bijna letterlijk, wat Justinus Martyr had gezegd toen hem gevraagd werd de mysteriën van Christus uit te leggen. Justinus werd onthoofd in het jaar 155.

Eusebius en Johannes Chrysostomos behoorden beiden tot hen die het erg jonge christenkind Barulas prezen, dat gebracht werd voor de heidense gouverneur Asclepiades en aan wie gevraagd werd: "Wat is beter: de ene God te aanbidden Die hemel en aarde gemaakt heeft, of een menigte van goden?"

Het kind antwoordde: "God is een almachtig wezen. Als er vele goden waren, zouden ze machteloos worden, omdat de macht van de ene de macht van de andere zou teniet doen. God kan alleen maar één zijn. Jullie goden zijn bedrog".

De tiran vroeg: "Wie heeft je deze dingen geleerd?"

Hij antwoordde: "Mijn moeder, die zelf door God geleerd werd".

Het kind werd geslagen en ter dood veroordeeld.

Zijn moeder droeg hem zelf naar de plaats van de executie, en zonder een traan te vergieten, kuste zij hem; en, zeggend dat hij zich haar moest herinneren in de hemel, gaf zij hem over aan de beul.

Deze onthoofdde het kind.

We moeten niet vergeten, dat we aan een kind het schrijven van het beroemdste boek over de heilige Drieëenheid hebben te danken. Terwijl Augustinus aan het wandelen was langs de kust van de zee,

overdacht hij dit grote mysterie, waarover hij van plan was een boek te schrijven; maar hij kon zijn gedachten niet helder ontwikkelen. Hij was zo teleurgesteld dat hij bijna geneigd was het plan op te geven. Plotseling hoorde hij iemand huilen. In de richting van het geluid rennend, vond hij een kind in tranen. Hij vroeg wat er aan de hand was. "Kijk, wat een groot gat ik in het zand gegraven heb", snikte het kind, "maar ik kan de hele oceaan er niet in krijgen. Kunt u dat?" Augustinus legde de vraag uit als een boodschap door God Zelf aan hem gezonden. Daardoor uitgedaagd, schreef hij het boek, maar hij schreef het met grote ingetogenheid, zich realiserend dat God grenzeloos is en wij erg klein zijn. Zoals het kind aan de kust van de zee, kunnen wij slechts erg weinig weten over wat - wie - boven ons is.

Tijdens een natuurkundeles op school vroeg een leerling, "Waarom maakte God de aarde?"

Voordat de leraar kans had te antwoorden, gaf een jongen van zeven jaar het antwoord: "Zodat de mensen iets zouden hebben om op te staan".

Hij sprak een diepe waarheid. Dit is het waarom God de mensheid de wet, de profeten, de Bijbel - zelfs Zijn eigen Zoon gaf.

Een Pinksterprediker legde geduldig aan Alex, die toen vijf jaar was, de leerstellingen van zijn kerk uit. Hij deed dit met vuur, terwijl hij steeds weer herhaalde dat dit de enig juiste leer was en dat alle andere ketterijen waren.

Ik wilde deze prediker sparen, door hem de indruk te geven dat hij zijn pogingen aan het verspillen was aan een kind dat het niet kon begrijpen. Dus vroeg ik Alex, "Weet je wat het woord "ketterijen" betekent?"

Hij antwoordde direkt. "Zeker weet ik dat! Als je het juiste geloof hebt, ben je gelukkig. Als er ketterijen komen, begint je hoofd pijn te doen". De weg van verlossing is eenvoudig: "Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden". Weest op uw hoede voor dingen die hoofdpijn veroorzaken!

Terwijl ze aandachtig zat te luisteren naar een verhaal over de

gebeurtenissen die leidden tot de kruisiging, concludeerde Amelie van zes: "De discipelen in Gethsémané hadden gelijk toen ze besloten te vluchten. Petrus werd gewaarschuwd voor het proberen te helpen. Waarom zouden de anderen hebben moeten blijven? Als zij ongelijk hadden, waarom koos Jezus hen dan in de eerste plaats uit?"

Menig prediker heeft de zwakheid van de discipelen in het verlaten van Jezus in die donkere nacht in Gethsémané afgekeurd.

Merkwaardigerwijs bevatten de evangeliën geen woord van kritiek of verwijt.

Aan de beroemde psycholoog Viktor Frankl werd door zijn zes jaar oude dochter gevraagd: "Waarom spreken we van de "goede" God?" "Enkele weken geleden", herinnerde hij haar, "had je mazelen. De goede God heeft je helemaal beter gemaakt".

Zijn dochter fronste het voorhoofd. het was het verkeerde antwoord. "Maar vergeet niet, papa, Hij was het Die mij eerst de mazelen stuurde!"

Kinderen worden niet gemakkelijk beetgenomen door religieus gepraat en goedkope propaganda voor God. Zij nemen Zijn woorden serieus - "Komt dan, en laat ons samen rechten" (Jes. 1:18), wat betekent dat beide partijen iets hebben te zeggen.

Als kinderen ons vragen waarom onschuldige mensen lijden, moeten we hun bekennen dat we eenvoudigweg geen verklaring voor dit mysterie hebben. Zij reageren niet op theologische speculatie over de waaroms en waarvoors van pijn.

Kan een proefkonijn in een laboratorium zijn vele lijden begrijpen? Is het er zich van bewust, dat het welzijn van hogere wezens door hem gediend wordt? Ons lijden is misschien van grote waarde voor het onderricht van de engelen.

Laten we niet bang zijn toe te geven hoe beperkt onze menselijke kennis is. Vragen van kinderen leiden tot een theologie die ons dwingt onze onkunde van vele aspecten van de werkelijkheid onder ogen te zien.

God is alwetend. Wij zijn dat niet.

Alex van zes had zand naar andere kinderen gegooid, en voor straf

moest hij zich elke dag melden bij het hoofd van de school. Hij vroeg zijn moeder een briefje te schrijven om zijn gedrag te verontschuldigen, met de belofte dat het nooit meer zou gebeuren.

Hiermee was de zaak afgedaan. Zijn vader probeerde hem de les in te prenten die uit dit voorval getrokken moest worden. "Als je zondigt, word je gestraft". Waarop het antwoord kwam: "Maar met beloften kun je de straf ontgaan!"

De verloren zoon uit de gelijkenis van Jezus wist de straf zelfs met nog minder te ontgaan. Hij beloofde niets, maar sprak alleen maar enkele woorden die zijn berouw toonden. Dat was genoeg. Hij had een liefhebbende vader.

Iemand vroeg aan een kind wat men moest doen om vergeving van zonden te ontvangen. Het eenvoudige antwoord was: "Zonde!". Er kon geen beter antwoord worden gegeven.

E. Stanley Jones, de bekende zendeling in India, vertelde het verhaal van een kind wiens leraar hem vroeg: "Wat zou je graag willen hebben met Kerst?"

Terwijl hij omhoog keek naar een foto van zijn vader, die gestorven was, zei het kind verdrietig: "Ik zou graag willen, dat mijn vader uit het graf opstond en weer bij ons was".

Kinderen houden instinctmatig van hun ouders. Als je ermee ophoudt je ouders lief te hebben, dan ben je opgehouden te zijn wat Jezus wil dat je bent - als een kind.

Een onderwijzeres vroeg eens aan haar klas: "Wat staat er in de Bijbel?" Een meisje antwoordde: "In onze Bijbel staan een heleboel data, huwelijken, sterfgevallen, krantenknipsels, een geboortekaartje, een Kerstkaart, dat is ongeveer alles".

Kinderen die worden grootgebracht in huizen, waar dat alles is wat ze kunnen vinden in de Bijbel, verkeren in groot geestelijk gevaar.

Wat staat er in uw Bijbel?

Een jongen van vijf had zijn gewone avondgebedje opgezegd: "Nu ga ik slapen, ik bid de Heere om mijn ziel te bewaren als ik zou sterven."

Hier hield hij op, en vroeg: "Papa, wat is sterven eigenlijk?" "Het is donker", antwoordde de vader, want dat was alles wat hij wist. De kleine vraagsteller bleef wakker in het donker, terwijl hij onbeheerst snikte.

Een ander kind had een vader die hem naar de zondagsschool stuurde. Hij wist, dat zijn moeder een vreselijke angst had voor het sterven. Op een bepaalde zondag kwam hij in grote opgewondenheid uit de kerk thuis.

"Moeder! U hoeft helemaal niet meer bang te zijn om te sterven, omdat Jezus door het graf heen ging en een licht achter Zich naliet!" Jezus onderwierp Zich aan de macht van de dood, en werd begraven. Maar Hij had de kracht om op te staan, en Hij belooft ons deze zelfde ervaring als we onze levens aan Hem toevertrouwen.

"Dood" is de naam die gegeven wordt aan een diepe slaap, door hen die niet weten van de opstanding. Maar Jezus heeft de sleutels van het graf. Hij weet leven te geven aan hen die sterven. Het bewijs is Zijn lege graf.

Aan een kind dat net zijn morgengebedje had opgezegd, vroeg zijn moeder: "Wat bad je?"

"Ik zei Hem, dat Hij kan rusten", zei hij. "Ik vertelde Hem, dat Hij nu kan slapen in vrede, omdat ik nu wakker ben".

Liefde vraagt om een wisselwerking. Jezus zegt: "Komt tot Mij, en Ik zal u rust geven". Mogen wij niet hetzelfde tegen Hem zeggen, met heel ons hart?

Aan een christelijk meisje werd eens door haar vriendin gevraagd: "Hoe begon je Jezus lief te hebben? Ik heb Hem niet lief - ik kan geen enkele reden zien waarom ik dat zou doen. Ik kan mezelf niet zover brengen Hem lief te hebben".

Het meisje antwoordde: "Probeer het niet! Herhaal alleen maar voor jezelf: "Jezus heeft mij lief", steeds weer. Door Hem was het dat de bloemen, de vogels en al het mooie werd geschapen; Hij ging door een leven van lijden, en stierf aan het kruis in grote droefheid, voor mij; Hij heeft voor mij een hemel klaargemaakt die heel mooi is; Hij biedt mij vergeving van al mijn zonden aan en een heel blij leven. Hij houdt

van mij, dat is heel zeker!

Probeer nooit Hem lief te hebben. Zeg alleen maar steeds weer, "Hij houdt van mij".

Later bekende het andere meisje: "Ik hou van Hem".

Wat een voorbeeld van christelijk getuigenis! En wat een preek in miniatuur!

Een vader merkte eens op, dat zijn zoon heel vaak in de Bijbel zat te lezen, en hij vroeg hem naar het waarom. "Ik ben me aan het voorbereiden op mijn eindexamen", zei hij.

Zijn motief was goed.

Men vroeg aan kleine Alex: "Hoe zou je een schilderij over liefde maken?"

"Twee mensen die elkaar kussen", antwoordde hij.

"Hoe zou je de dood schilderen?"

"Een man die ligt in een kist, met een rood kruis erop. Het kruis redt".

"En hoe zou je het leven schilderen?"

"Ik zou een man en de zon schilderen".

J. Allen Blair vertelde van een trotse zondagsschoolonderwijzer, die aan het proberen was aan kinderen uit te leggen hoe zij de deugd van gehoorzaamheid in praktijk moesten brengen.

Als hij het podium op- en afgang, verraadde alles van zijn uiterlijke verschijning zijn zelfrespect - hij hield het hoofd hoog, hij stak zijn borst vooruit, zijn gebaren waren bevelend.

"Nu, kinderen", dreunde hij, terwijl hij even ophield om hen met een strenge blik aan te kijken, "waarom noemen de mensen mij een christen?" Hij verwachtte duidelijk dat iemand zou antwoorden: "Omdat u gehoorzaam aan Christus bent" of iets van dien aard.

Maar een jongen stak zijn hand op en waagde het te zeggen: "De mensen noemen u een christen omdat ze u niet goed genoeg kennen". Kleine kinderen vinden het moeilijk hun ware gevoelens te verbergen, vooral als zij aan het praten zijn over andere mensen. Leugens vertellen is iets wat zij later leren, vaak uit angst voor straf (ofschoon soms dat waarvan men vindt dat het liegen is, in feite de verbeelding van het

kind is).

Volwassenen neigen ertoe minder oprecht te zijn in wat ze elkaar zeggen. In plaats daarvan leren ze de deugd van de "tact", die zich vertoont als huichelarij als zij over iemand achter zijn of haar rug kletsen.

Het is soms noodzakelijk het kwade rechtstreeks aan te pakken, met een kinderlijke direktheid. De apostel Johannes, die zo uitgebreid en zo prachtig over de liefde schreef, moest toch dit zeggen over Diotrefes ("die onder hen zoekt de eerste te zijn"): "Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woorden snaterende tegen ons" (3 Joh.:10).

Met de woorden van een wijs man: "Er is een tijd om te zwijgen, en een tijd om te spreken" (Pred. 3:7).

"Kindertheologie" noemt de dingen bij hun naam.

Kinderen weten hoe zij moeten toepassen wat zij hebben geleerd, maar soms doen zij dat op een onverwachte manier.

Een jongen klaagde tegen zijn moeder, dat zijn maag pijn deed, en zij zei: "Dat komt misschien omdat je maag leeg is. Ik zal een hapje voor je klaarmaken".

Niet lang daarna bezocht een predikant het huis. Hij zei, dat hij hoofdpijn had, waarna het kind opmerkte: "Dominee, misschien komt dat doordat uw hoofd leeg is. U moet het met iets voeden".

Toen aan leerlingen op een school in Engeland gevraagd werd de persoon te noemen die zij het liefst bij zich zouden hebben in een lift die bleef steken, antwoordde een meisje: "Een liftspecialist!"

Eigenlijk zijn we allemaal "blijven steken" - niet in een lift, maar op een planeet, gericht op zelfvernietiging. We gaan door het leven als een trein die door de duisternis raast naar een onbekende bestemming. De problemen van onze eigen levens zijn al te ingewikkeld voor ons, maar als ze worden vermenigvuldigd met de dreiging van een kernoorlog, de bevolkingsexplosie, vervuiling, toenemende zedeloosheid, misdaad en geweld, dan zijn ze te veel om te dragen. Verslagen en bang kunnen we geen uitweg zien.

Jezus is een Specialist in menselijke tragedies. Zijn leven was het meest

tragische van alle menselijke levens. Arm, verdrukt, verworpen, veracht, bespuwd, gezeseld, gekruisigd, begraven - Hij bood de enige oplossing voor de problemen van de wereld aan: de kracht van Zijn opstanding.

Laten we aan deze Specialist de voorkeur geven boven iedere andere!

Een atheïst zei eens, in antwoord op een kind dat beweerd had christen te zijn: "Ik zal je een tientje geven als je me kunt laten zien waar God is!"

Het kind antwoordde: "Ik heb alleen een kwartje, maar ik zal u dat geven als u me een plaats kunt laten zien waar God niet is".

Terwijl hij een groep schooljongen toesprak, gaf een bisschop het volgende voorbeeld van "morele" moed: Een jongen in een slaapzaal, die, voor het oog van alle anderen, knielt en zijn gebed doet voordat hij in bed springt.

Hij vroeg de jongens of zij nog een voorbeeld konden bedenken.

"Meneer", klonk een stem, "een bisschop in een slaapzaal vol bisschoppen, die naar bed gaat zonder zijn gebed te doen".

Bisschoppen en prelaten hebben zelden die moed! Maar bijbelschrijvers als David, Job en Jeremia hadden de moed om bij God te klagen, waarbij ze woorden gebruikten die ons godslasterlijk toeschijnen. Wij zelf zouden waarschijnlijk zulke gedachten onderdrukt hebben.

En het resultaat zou geweest zijn, dat ze in ons binnenste ondergedompeld en onopgelost zouden blijven.

Kinderen leren ons de moed te hebben niet alleen God te vertellen dat we Hem liefhebben, maar ook met Hem te discussiëren. Met de woorden van een lofzang: "Hij heeft het antwoord op al onze vragen". Evenzo zal Hij ons zeker accepteren als de vragen moeilijk zijn.

4. GEBEDEN

Ik was eens te gast in een christelijk huis. Ik was nogal neerslachtig, ik was aan het tobben over al de dingen die ik niet bezit. Het werd kinderbedtijd. Een jongen die nog vier was, bad: "Ik dank U, God, voor mijn haren, mijn gezicht, mijn wenkbrauwen, mijn oogleden, mijn beide ogen, mijn wangen, mijn neus, mijn lippen, mijn tanden, mijn tong...". Hij ging maar door, totdat hij alles gespecificeerd had tot aan de zolen van zijn voeten. Hij eindigde zijn gebed met het verzoek: "Maak mijn papa en onze gast gelukkig".

Zijn gebed werd beantwoord, daar ik me realiseerde dat ik precies dezelfde dingen als het kind bezat - en die van mij hadden nog een grotere maat ook! Ik wist ook nog van andere aspecten van mijn bestaan, waar dat kind nog geen kennis van had. Maar ik had al die dingen nog nooit opgesomd in een dankgebed.

"Een klein jongske zal ze leiden" - zelfs in het gebed.

Op een zondagsschool liet een predikant aan de kinderen een telefoon zien. Hij legde uit: "Je praat door de telefoon met mensen die je niet kunt zien. Met het gebed is het hetzelfde. Je roept God, en Hij luistert. Laat je niet benauwen door het feit dat je Hem niet kunt zien. Wij praten iedere dag met mensen die we niet kunnen zien,".

Een jongen vroeg: "Dominee, wat is Gods telefoonnummer?"

De predikant had iets als dit kunnen antwoorden: "Het is een nummer met vijf getallen: berouw, geloof in Jezus' offer, liefde, oprechtheid en rechtvaardigheid".

Tijdens een gebedssamenkomst ging een ongedurig kind maar door met zich te misdragen na verscheidene waarschuwingen. Uiteindelijk zei zijn boze moeder tegen hem: "Ga met me mee naar buiten. Je zult een pak slaag krijgen!"

Toen hij wegging, riep de jongen tegen de groep: "Bidt voor mij! Moeder slaat hard!"

Onder de indruk van dit pleidooi, besloot zijn moeder hem niet te slaan. Toen ze terugkwamen, begroette hij de gelovigen met: "Zien jullie wel? Het gebed werkt!"

Een meisje dat ondeugend geweest was, werd naar bed gestuurd en kreeg de raad om tot God te bidden, dat Hij haar slechte humeur zou wegnemen.

Ze knielde neer en bad: "Lieve God, neem alstublieft mijn slechte humeur weg en dat van mijn moeder".

We moeten altijd bidden vanuit beide zijden van een situatie.

In een morgengebedje zei kleine Dorothy: "Dank U, God, voor deze prachtige morgen. Mijn hond zal ervan genieten".

Zij had een brede visie. De visie van de Bijbel is zelfs breder.

God voedt de vogelen des hemels en de beesten van het veld door in hun behoeften te voorzien. Hij doet ook de zon schijnen en de regen vallen op de bozen zowel als de goeden.

Laten we, evenals dit kleine kind, de vreugdevolle dingen die aan anderen worden gegeven, waarderen, zelfs als we er niet in delen.

Ik verbleef eens in het huis van een boer, wiens Carlitos van drie altijd bad voor "papa, mama, oma, de schapen, de geiten, de guinese kip, de honden en de kat".

Bidden wij op die manier, in bijzonderheden - of in pure algemeenheden, zoals "God, zegen de zendelingen?"

Jezus bad voor Petrus met name.

Toen hij nog maar vijf was, bad Alex: "Lieve God, wilt U goed passen op vader en moeder - en ook op Uzelf. Als er iets met U gebeurt, zullen we allemaal in de problemen komen".

Dit was geen uniek gebed. De discipel Petrus bad, dat Jezus niet de dood in zou gaan. Hij was bang, dat hun hele groep zonder Hem in moeilijkheden zou komen.

We kunnen allemaal niet alleen tot God bidden, maar ook voor God - dat Zijn naam mag worden geheiligd, Zijn Koninkrijk mag komen, en Zijn wil mag worden gedaan.

Een vader en zijn kleine zoontje zaten in de hoek van een kleine cafetaria om iets te eten. "We zullen een stil gebed doen", zei de volwassene, en boog zijn hoofd.

Minuten gingen voorbij. De ogen van de jongen bleven gesloten. Toen hij eindelijk opkeek, vroeg zijn vader hem: "Waar was je zo lang voor aan het bidden?"

"Hoe kon ik weten hoe lang mijn gebed was?" vroeg de zoon. "U zei me toch dat het een stil gebed zou zijn!"

Hij kan wel eens meer over het stille gebed hebben geweten dan zijn vader. Een stil gebed is een gebed waarin niet alleen de lippen, maar ook de geest zich stilhoudt. Bij het gebed met het verstand moet men de deur van de geest sluiten en geen afleidende gedachten binnen laten komen - zelfs niet de gedachte aan de tijd die verstrijkt.

De eerste discipelen kwamen achter gesloten deuren bij elkaar uit vrees voor de Joden, die slechts hun lichamen konden vernietigen.

Hoeveel te meer moeten wij de deur sluiten als we in stilte bidden, zodat geen diefachtig idee kan binnenkomen dat de ziel zou kunnen verwoesten. De Heere kan binnenkomen door gesloten deuren; en we verlangen geen andere gast.

Gebet met het verstand betekent een tijd die wordt doorgebracht in de omhelzing van Jezus, onze hemelse Bruidegom. En welke bruid, in zo'n extase, zou u kunnen vertellen hoe lang het gebed geduurd heeft?

In de nacht werd er hard op de deur geklopt van de familie Danielsky in Rusland.

"Doe open! Politie!"

De moeder fluisterde vlug: "Wat moet ik met de Bijbel doen? Ze zullen hem meenemen".

"Doe snel de deur open - of we zullen hem openbreken!"

Pjotr, een kleine jongen, had plotseling een idee. Hij nam de Bijbel en deed deze onder de deken van het poppenbedje van zijn zusje. Tegen Nadia, die nog kleiner was dan hij, fluisterde hij: "Let niet op de mensen die binnenkomen. Speel maar verder met de pop in haar bedje". In stilte bad hij: "Heere God, houd alstublieft de Bijbel veilig voor ons".

Vele uren later vertrok de politie, hun buit van gezangenboeken en andere boeken meenemend. Toen ze weg waren, haalde Nadia de Bijbel uit het poppenbedje.

Pjotr antwoordde: "Laten we God danken. Ik bad, dat ze de Bijbel niet

zouden vinden, en Hij verhoorde mijn gebed”.

Mogen wij allen de Bijbel net zo teder liefhebben als Pjotr!

Vanwege zijn geloof in Christus zat de vader van Nadia in een Russische gevangenis. Op een dag was ze met haar bedroefde moeder aan het wandelen door een weiland.

Terwijl ze zich tot haar wendde, zei Nadia nadenkend: “Wees maar rustig, mama. God, Die zorgt voor deze bloemen, zal ook zorgen voor papa”. Ze plukte een paar bloemen en bad: “Lieve God, maak het alstublieft mogelijk voor papa om deze bloemen te krijgen”.

De volgende dag ging ze met haar moeder mee naar het politiebureau om een voedselpakket achter te laten voor de gevangene. Nadia glimlachte naar de dienstdoende agent. “Hebt u kinderen?” vroeg ze. Hij keek naar haar. Ze leek erg op zijn dochtertje dat hij pas begraven had.

Nadia kwam bij hem en gaf hem de bloemen die ze geplukt had, terwijl ze zei: “Oom, geef deze alstublieft aan mijn papa. U zult het zeker doen, nietwaar?”

De folteraar was geen partij voor het kleine meisje. De gevangene ontving de bloemen.

God antwoordt inderdaad op het gebed.

Het was Nadia's verjaardag. “Heere Jezus”, bad ze, “vorig jaar op deze dag gaf mijn vader me een reep chocolade - chocolade is een luxe in Rusland - maar nu zit hij in de gevangenis. U bent mijn enige hoop. Geef me alstublieft wat chocolade”.

Larissa, haar oudere zus, wees haar terecht. “We mogen alleen maar bidden om dingen die absoluut noodzakelijk zijn, niet om lekkernijen”. Haar moeder viel haar bij. “We kunnen alleen maar vragen om voedsel als we honger hebben, of om kleren als onze oude kleren versleten zijn. We kunnen ook om gezondheid bidden als we ziek zijn. Maar ik denk niet dat chocolade iets noodzakelijks voor het leven is”.

Er werd op de deur geklopt. Het was hun predikant. Hij had niets geweten van de verjaardag, maar om de één of andere reden had hij chocolade voor de kinderen gekocht.

Het was een les voor de familie van Nadia, en voor de rest van ons.

Onze God is een mild God! Soms heeft Hij een plezier in gebeden te beantwoorden om dingen die niet absoluut noodzakelijk zijn.

Eens, toen Mihai klein was, lieten we hem achter met een babysit. Voordat hij naar bed ging, bad hij met haar. Hij vroeg God om ons onmiddellijk weer thuis te brengen.

Na het gebed zei hij tegen de babysit: "Doe alsjeblieft de deur open. Mijn ouders zullen daar staan te wachten".

We stonden er inderdaad! Ik had ontdekt, dat ik vergeten was wat geld mee te nemen.

Mihai zei triomfantelijk: "Ik wist dat mijn gebed zou worden beantwoord!"

Mogen wij zo'n kinderlijk geloof hebben.

Een kleine jongen werd vroeg naar bed gestuurd omdat hij ondeugend was geweest. Spoedig verscheen hij weer. "Ik heb nagedacht over wat ik deed", vertelde hij zijn moeder. "En ik deed een gebed".

"Dat is fijn - als je je hemelse Vader vroeg om je goed te maken".

"O nee, ik zei iets anders; ik vroeg Hem ervoor te zorgen dat mijn moeder mij verdraagt zoals ik ben".

In het Griekse Nieuwe Testament betekent *aphiemi* "vergeven" en "laten". In het Onze Vader kan de tekst worden gelezen als "Vergeef ons onze zonden", of als "Laat ons onze zonden". Een deel van mij wil vergeving ontvangen, terwijl een ander deel erg vastzit aan een bepaalde zonde en toestemming wil krijgen om eraan vast te houden. Een stem in ons vraagt de Vader van ons heiligen te maken; een andere zegt: "Verdraag me zoals ik ben".

Als volwassenen onderdrukken we deze tweede stem. Een kind, dat dit onderdrukken van ons niet kent, brengt openlijk deze andere kant van zijn wezen tot uitdrukking. Het is beter om onze egoïstische houdingen te ontmaskeren en ze te veranderen, dan ze te onderdrukken en te ontkennen dat ze bestaan.

De Psalmist zei: "...mijn ongerechtigheid bedekte ik niet.. en Gij vergaapt de ongerechtigheid mijner zonde" (Ps. 32:5).

Toen er aan haar gevraagd werd of ze iedere dag bad, antwoordde een

klein meisje: "Niet iedere dag - sommige dagen heb ik niets nodig". Ze had er gelijk in om van het gebed geen routine-zaak te maken. Maar als we niets aan God te vragen hebben, laten we Hem dan daarvoor danken! En laten we Hem voortdurend prijzen.

Bij een familie-bijeenkomst bad Alex luid toen we samen neerknielden. "God is groot; God is goed; en ik dank Hem voor het eten". Mijn vrouw berispte hem vriendelijk: "Waarom bad je dat? Het is niet de tijd voor een maaltijd".

"Dat is niet mijn fout", antwoordde Alex dapper. "Ik heb gedankt, nu is het aan u om mij iets te eten te geven!"

Hij had een diepe waarheid aangeroerd. Er staat in de Schrift: "Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet" (Hebr. 11:1). Laten we God danken voor Zijn zegeningen, of we ze nu wel of niet al ontvangen hebben. Dan is het Zijn verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat we ze ontvangen - en Hij zal niet falen.

Jezus zei: "Hebt geloof op God ..zo wie.. niet zal twijfelen in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt, geschieden zal, het zal hem geworden, zo wat hij zegt" (Mark. 11:22-23).

Billy Graham heeft vijf kinderen. Op zekere dag werd hij tijdens de huisgodsdienst oefening aangestoten door zijn zoon Franklin, die de uitleg van de Schrift door zijn vader onderbrak met de woorden: "Papa, laten we niet zoveel praten - laten we meer bidden".

Zelfs een kind begreep, dat spreken met God waardevoller is dan puur menselijk gepraat.

Maar wat houden wij van ons gepraat!

Allenby was de Britse generaal die Jeruzalem bevrijdde van de Turkse overheersing gedurende de Eerste Wereldoorlog, zonder dat er een schot afgevuurd werd.

Toen hij een jongen was, aldus zijn moeder, was hij gewoon zijn avondgebed op te zeggen. Dit eindigde altijd met deze woorden: "Lieve God, we zullen niet Uw oude volk Israël vergeten. Verhaast de dag waarop Israël weer Uw volk zal zijn en hersteld zal worden in Uw

gunst en in hun land”.

Wat een vreugde moet het de God van Israël hebben gegeven om een Engelse jongen zo'n gebed te horen bidden! In Zijn goede voorzienigheid stond God het toe dat Allenby de man werd die zijn kinderlijke gebeden vervulde.

Dwight L. Moody, de bekende evangelist, was gewoon café's binnen te gaan met een kleine jongen, Tommy geheten, die echt wist hoe men moet bidden. Als Moody's vermaningen koel werden ontvangen, ging Tommy op een wijnavat zitten en begon luid te bidden. Hij ging dan door met bidden tot hij al de dronkaards had "uitgebeden". Velen werden bekeerd door zijn eenvoudige, en toch effectieve bediening.

Een klein meisje bad: "Lieve God, maak alstublieft alle slechte mensen goed en alle goede mensen aardig”.

We kunnen van kinderen leren hoe goedheid te wikkelen in opgeruimdheid.

Toen een Roemeens meisje voor de eerste keer hoorde, dat er een boek bestaat dat de namen bevat van allen die het Paradijs zullen binnengaan, knielde het neer en bad: "God, alstublieft schrijf me erin. Ik heet Rada Ionescu. Ik kan het beter spellen voor U, zodat er geen misverstand zal zijn”. En het sprak iedere letter zorgvuldig uit.

Toen voegde ze eraan toe: "Andere mensen kunnen dezelfde naam als ik hebben. Noteer daarom alstublieft mijn naam en adres, en mijn geboortedatum, om alle verwarring te vermijden”.

Zijn wij net zo precies en zorgvuldig in onze relatie met God?

Een jongen van acht in Amerika bad: "Vader, mijn vader laat me soms op zijn schoot zitten en de auto besturen - maar hij legt zijn beide handen over de mijne. Wilt U alstublieft Uw handen over die van de president leggen als hij ons land regeert, om het veilig te houden?" De gebeden van jonge kinderen zijn vaak vol inzicht.

Een kind wist, dat het iets gedaan had wat erg verkeerd was. Het had zijn moeder een leugen verteld. Dus bad het: "O God, maak dat het

niet gebeurd is”.

Dit is niet zo'n onlogisch gebed als het lijkt. God kan gebeurtenissen voor ons ongedaan maken. We hebben er spijt van een zondige daad te hebben verricht. We weten, dat die zo rood als scharlaken was. Berouw kan iets wat gedaan is niet ongedaan maken. Wie berouw heeft, ontvangt vergeving; maar hoe kan de leugen, de moord, het overspel, de godslastering of wat het ook mocht zijn, worden weggevaagd uit de geschiedenis?

God kan zelfs dit doen. Hij maakt zonden die als scharlaken zijn, wit als sneeuw (Jes. 1:18).

Toen Jezus water in wijn veranderde te Kana, was het in de beste wijn, dat is oude wijn. De vloeistof die Hij de bruiloftsgasten gaf, was niet iets wat vroeger water was geweest en plotseling wijn geworden. Zijn wonder ging dieper dan dat. In plaats van water was er iets wat altijd wijn geweest was.

5. INTERPRETATIES

Een christelijk kind, tien jaar oud, was grootgebracht bij de Bijbel en het onderwijs daaruit over de liefde. Maar er was een heleboel ruzie in hun gezin.

Toen hij op zekere dag een harde woordenwisseling tussen zijn ouders meemaakte, kwam hij bij zijn vader. "Papa", zei hij, "breng me alstublieft bij de oogarts en de oorspecialist".

"Waarom, jongen?"

"Wel, er moet iets met me mis zijn. Ik kan de dingen niet zien die ik hoor in de Bijbel, en ik kan de dingen die ik in de Bijbel zie, niet horen".

Velen van ons zouden hetzelfde moeten zeggen. Jezus is het Woord dat vlees werd. Ons geloof moet ook in het vlees gezien worden.

"Alex, stap in de auto", zei zijn moeder. "Ik breng je bij de dokter".

"Waarom?" vroeg de vijfjarige.

"Vanwege je gehoest".

Van de spreekkamer van de dokter gingen ze naar mijn huis. Alex was gelukkig en vrij van zorgen. "De dokter heeft geen kou gevat", vertelde hij me. "We gingen bij hem kijken, en hij is in orde!"

Toen ik hem dit hoorde zeggen, vertelde ik hem opnieuw het verhaal van mijn bekering. Iemand die mijn ziel liefhad, bracht me tot Jezus, ofschoon ik geen behoefte aan Hem had. Die vriend zei me, dat ik tot Hem moest gaan vanwege mijn zonden. Maar ik ging gelukkig heen na die eerste ontmoeting met Jezus. Ik had ontdekt, dat Hij geen zonde heeft. Hij is rein en zuiver. Dit gaf me een vreugde die een halve eeuw geduurd heeft.

Als Jezus één zonde had bedreven, kon Hij nooit één zondaar hebben geholpen. Maar omdat Hij zonder enige zonde was, kan de zondaar vertrouwen hebben dat al zijn overtredingen vergeven zijn.

Het laatste woord is aan Alex: "Dus is het hetzelfde met Jezus als met mijn dokter! Als je bij hem gebracht wordt met een verkoudheid, ben je blij dat hij zelf geen kou gevat heeft".

Toen hij zes was, zat Alex te kijken naar een schilderij van Golgotha.

“Zij doodden Hem Die goed was, en ze doodden hen die slecht waren. Maar dit is verkeerd. Ze hadden de rovers niet moeten doden. Jezus? Ja. Ze hadden gelijk Hem te kruisigen, omdat Zijn dood de poorten van de hemel voor ons opendeed. Maar rovers moeten alleen maar opgesloten worden”.

Oordelen wij en spreken wij kwaad over goede en slechte mensen?

Hebt u ooit met aandacht gekeken naar de glimlach van een kind dat een persoonlijke relatie met de Zaligmaker heeft? In zo'n glimlach wordt de hele hemel weerspiegeld.

Een meisje van tien leerde, dat het Evangelie gepredikt moet worden aan alle creaturen, en ze kwam tot de conclusie dat dit ook van toepassing moet zijn op de tarwehalmen. Werden ook zij niet door God geschapen?

Maar wat zou ze hun prediken?

Ze ging het veld in en riep: “De Bijbel beveelt ons Zijn paden recht te maken. Kijk, jullie hoofden zijn gebogen! Jullie moeten ook rechtop gaan staan!”

We moeten iedereen toeroepen om “rechtop te gaan staan”. En de tarwehalmen? Zij buigen als een teken van dankbaarheid naar de aarde, omdat die ze voedt met water en mineralen.

Mijn vrouw en ik zijn Joodse christenen. Toen Mihai vijf was, namen we hem mee naar de synagoge ter gelegenheid van Simhat Torah (letterlijk “het zich verheugen in de Wet”), dat is het feest waarop het geven van de Wet op de Sinaï herdacht wordt. De rol van de Wet wordt in de synagoge rondgebracht, en de mensen, speciaal de kinderen, dringen naar voren om deze te kussen.

Toen de processie dicht bij ons kwam, vroeg Mihai me: “Moet ik de rol kussen?”

“Dat is aan jou”, zei ik. Ik had van tevoren aan hem de betekenis van de dag en de ceremonie uitgelegd.

De rabbi kwam naderbij, en liet de rol zakken, zodat Mihai deze kon kussen.

“Dank u”, zei het kind, “maar ik zal hem niet kussen”.

De processie kwam tot stilstand, en honderden paren ogen vestigden zich met ontsteltenis op hem. Mihai, die ondertussen buitengewoon gespannen was, herhaalde zijn woorden: "Ik zal hem niet kussen". Toen de dienst voorbij was, vroeg het hoofd van de synagoge, die een vriend van mij was, "Mihai, waarom deed je dat?"

"Meneer", zei hij, "God heeft ons moeders gegeven om te kussen. De Wet van God werd gegeven om gelezen en gehoorzaamd te worden, niet om gekust te worden".

Ook in de Russisch-Orthodoxe kerken laat men het Evangelie, dat luxueus gebonden is, rondgaan zodat de deelnemers aan het Avondmaal het kunnen kussen. Weinigen lezen het ooit, en nog minder proberen het te gehoorzamen.

Toen Amelie negen was, kwam ze bij me op een dag met een serieuze vraag: "Opa, mogen we iets zeggen als we weten dat God iets verkeerd doet, of moeten we onze vragen inslikken en stil blijven?"

Ik antwoordde: "Grote mannen Gods, zoals David en Job, praatten openhartig met God als zij soms de indruk hadden dat Hij ongelijk had. Je kunt dat ook doen. Maar wat is het dat je teleurgesteld heeft?"

"Twee dingen. In de eerste plaats behoort Hij geen bevelen te geven. Papa geeft ook bevelen. Men moet alleen maar raad geven. In de tweede plaats had God zeker ongelijk toen Hij zei "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf". Wij houden niet erg goed van onszelf. Wij kwellen onszelf en maken onze levens ongelukkig. Als we onze naasten zouden liefhebben op die manier, zou het afschuwelijk voor hen zijn! We moeten hen beter liefhebben".

Wat betreft Amelie's eerste kritiek op God heeft ze gelijk; maar de fout ligt niet bij Hem, maar bij de vertalers van de Bijbel.

Wat wij "geboden" noemen, zijn helemaal geen bevelen, maar uitdrukkingen van verlangens en machtigingen. De Hebreeuwse taal gebruikt niet de gebiedende wijs, maar de zogenaamde "iussivus". Het verbod begint niet met de gebiedende wijs (wat in het Hebreeuws *lo is*), maar met *al*, wat een wens uitdrukt.

Een juiste vertaling zou zijn: "Dood alstublieft niet", "Steel alstublieft niet", enzovoort. Of, nog preciezer: "Als je Mij liefhebt, zul je niet doden", enzovoort.

Wat betreft Amelies' tweede kritiek, heeft ze weer gelijk. Je naaste slechts zo goed liefhebben als je jezelf liefhebt, zou ontoereikend zijn. Jezus leerde een betere weg: "Gelijk Ik u liefgehad heb, zo moet gij elkander liefhebben" (Joh. 13:34). Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor de ander.

Na een preek over gehoorzaamheid probeerde een moeder bij haar kind de boodschap kracht bij te zetten: "Je hoorde wat de dominee zei: je moet je ouders gehoorzamen".

Het kind antwoordde: "U schijnt het andere deel van de preek te hebben gemist. Bent u gehoorzaam aan vader?"

We hebben allemaal filters; we horen in preken vaak alleen maar wat past bij onze interesses en neigingen.

Een kleine jongen in New York schreef de volgende brief aan God:

Beste God, als U al deze dingen doet, hebt U het aardig druk.

Nu, hier is mijn vraag: Wat is de beste tijd voor mij om met U te praten? Ik weet dat U altijd luistert - maar wanneer luistert U naar New York?

Misschien was het bij het kind opgekomen, dat God niet naar iedere plaats op iedere tijd luistert. Voor bepaalde plaatsen kan het te laat zijn om naar God te luisteren. Het is nu te laat voor Sodom en Gomorra, voor Kapernaüm en Bethsaïda, net zo als het "te laat" was voor Ezau nadat hij de zegen verloren had.

Een groep kinderen stond te kijken naar de space shuttle Discovery die als een vuurbal opsteeg.

Een kleine jongen riep: "God zet een nieuwe ster aan de hemel!"

Je kunt glimlachen en zeggen: "Dit is een ster die maar een paar dagen zal bestaan". Maar alle sterren hebben slechts een eindig bestaan. Ze verschijnen, groeien en sterven, zoals al het andere in het heelal dat wij kennen.

Maar er is een God, Die ze in de lucht geplaatst heeft. Hij zendt ook de Discovery omhoog, overeenkomstig de wetten die Hij ingesteld

heeft, en door het middel van menselijke handen en geesten die ook Zijn schepping zijn.

Kinderen begrijpen dit en gaan rechtstreeks naar de Eerste Oorzaak, net zoals de Bijbel doet.

“In den beginne, God” (Gen. 1:1).

Er werd een raadsel opgegeven: Een man staat op de oever van een rivier en heeft een wolf, een lam, en een kool. Hij wil ze veilig op de andere oever krijgen, en de voorwaarde is, dat hij er maar één per keer in zijn boot kan meenemen. Hoe moet hij dit doen? Als hij eerst de wolf neemt, zal het schaap de kool opeten.

Als hij eerst de kool neemt, zal de wolf het schaap opeten. Hij kan eerst het schaap nemen, maar tijdens de volgende overtocht zal hij óf de kool óf de wolf moeten meenemen; in beide gevallen zal één van de objecten aan de overkant worden opgegeten.

Enkele volwassenen die aanwezig waren, waagden enige gissingen. Uiteindelijk zei Amelie: “We moeten de terugkeer van de Heere Jezus verhaasten door gebed en prediking, want als dat gebeurt zullen de leeuw en het schaap vrienden zijn. De kool zal ook veilig zijn, omdat het Koninkrijk van God geen zaak van eten en drinken is” (vgl. Rom. 14:17).

Voor haar was de terugkeer van de Heere een zekerheid. En zij rekende erop, dat dan de problemen van het leven zouden worden opgelost. Treurig genoeg komt dit zelden voor in de berekeningen van volwassenen. Daarom is het, dat Hij zal terugkeren voor de kinderen van God; voor kinderen telt Hij mee, is Hij belangrijk.

In Rusland werden sommige kinderen weggehaald bij hun ouders die hun geleerd hadden over God. Op de atheïstische kostschool waarheen zij werden gestuurd, gaf men hun een pop.

Toen zij dachten, dat men niet op hen lette, besloten de kinderen een “gebedssamenkomst” te spelen. Maar ze merkten, dat de knieën van de pop niet konden buigen en dat hij dus niet kon knielen.

Eén van de kinderen ging naar de leraar. “Alstublieft, kan ik een andere pop krijgen? Deze is duidelijk dom”.

“Waarom zeg je dat?”

“Wel, iedereen die niet knielt voor God, moet dom zijn”.

Het was een getuigenis aan een communistische leraar.

Een Arabische vader van zestien jaar bracht zijn baby, een meisje, naar een Arabisch weeshuis in Israël. Hun veertienjarige moeder was gestorven in het kraambed. Als het kind een jongen was geweest, zou de familie van de vader voor hem gezorgd hebben, maar een meisje konden zij niet gebruiken.

De jonge vader bezocht het kind, Mura, regelmatig. Toen ze groter werd, keek ze blij uit naar zijn bezoeken, en zou ze wachten tot hij kwam, terwijl ze riep: “Baba (papa) komt!”

Elke keer als hij kwam, klemde ze zich aan hem vast terwijl ze hem smeekte niet weg te gaan, of haar mee te nemen.

Uiteindelijk hertrouwde hij en besloot haar niet meer te bezoeken. Zijn nieuwe vrouw wilde het kind niet en hij kon het gehuil van zijn dochter niet verdragen.

Muna was ontzet. Ze weigerde te eten of te drinken, en zat bij de deur, steeds weer herhalend: “Papa komt”. Niemand kon haar zo ver krijgen dat zij het vasten dat zij zichzelf opgelegd had, opgaf. Uiteindelijk moest ze met geweld gevoed worden.

Nog steeds bleef ze volhouden: “Papa komt!” Een zendeling probeerde haar te vertellen over een hemelse Vader, maar ze wou niet luisteren. Eén vader had haar in de steek gelaten. Waarom zou ze een andere hebben, die waarschijnlijk niet beter was?

Te velen van ons nemen het idee aan van een hemelse Vader, Die ons zou verlaten of in de steek laten. Wie heeft zo'n Vader nodig?

Zijn we niet door genoeg mensen in de steek gelaten? Waarom onszelf openstellen voor nog een bittere ervaring?

Maar dit beeld van de hemelse Vader is verkeerd. Hij heeft tot het uiterste lief. Hij snelt de terugkerende verloren zoon tegemoet. Hij slacht het gemeste kalf te zijner ere. Dan zegt Hij: “Wat kan Ik nog meer doen, om u mijn liefde te bewijzen?” (vgl. Jes.5:1-4).

Toen Mihai vier of vijf was, vroeg hij me: “Hoe werd Jezus geboren?” Hij had het verhaal vele malen gehoord, maar ik vertelde hem opnieuw hoe Jezus in een stal geboren werd, hoe de herders en wijzen Hem bezochten, enzovoort.

"Dat weet ik allemaal", zei hij. "Maar ik ben nieuwsgierig naar iets anders. Ik heb u vaak het gezegde horen aanhalen: "Wat geboren is van een kat eet muizen". Maar als Jezus geboren was zoals wij, zou Hij net zo slecht als wij geweest zijn. Dus moet Hij helemaal anders geboren zijn".

Dergelijke intuïtie heeft het de christenen de eeuwen door mogelijk gemaakt, om te geloven in de openbaring van de maagdelijke geboorte van Jezus.

Toen de "Christian Mission to the Communist World" nieuws had ontvangen betreffende een Litouws christen die vanwege zijn geloof gevangen gezet was, zond deze zending een pakje naar zijn moeder. Tot hun grote verbazing ontvingen de medewerkers een bedankbrief van de gevangene zelf. Vanwege een ernstig letsel was hij vrijgelaten voordat hij zijn straf had uitgezeten.

Hij schreef:

Als slavenarbeider in een uraniummijn werkzaam, werd ik getroffen door een groot rotsblok. Als resultaat heb ik een grote bult op mijn rug voor mijn hele leven.

Natuurlijk was ik erg somber. Ik was verliefd op een meisje. Zou ze me willen accepteren met zo'n handicap? Wie zou willen trouwen met iemand met een bult? Ik voelde me een verschoppeling. Kleine kinderen bespotten mij, door achter mijn rug te roepen: "Bult! Bult!" Op zekere dag hield een kleine jongen mij stil op straat en vroeg me: "Oom, wat draagt u op uw rug?" Ik dacht dat ik weer bespot zou worden. Desondanks antwoordde ik: "Een bult".

Hij keek naar me vol liefde. "Oom, ik geloof dat niet. God is liefde. Hij geeft mensen geen gebreken. Wat u op uw rug heeft, is een doos met engelenvleugels. Als u dit met nederigheid en liefde tot het einde van uw leven draagt, zal de doos dan opengaan; de vleugels zullen zich uitspreiden; en met die vleugels zult u naar een prachtige hemel vliegen".

Ik huilde toen ik deze woorden hoorde. Zelfs nu huil ik weer, terwijl ik deze regels schrijf.

Dit Russische kind had in zijn binnenste de Heilige Geest, Die in de Schrift de Trooster wordt genoemd, en hij wist hoe hij een woord van aanmoediging moest geven aan iemand in nood.

Wij hebben ook de belofte van dezelfde Geest, en onder Zijn gezegende invloed kunnen onze woorden voor troost en bemoediging zorgen.

Aan een kind van vier jaar in een Amerikaans warenhuis werden verscheidene boekjes gegeven, waarvan één de vorm had van de Verenigde Staten. Zijn moeder vroeg, "Waarom herinnert je dit?" "Ik weet het!" antwoordde hij. "Het is het weer". Het had hem herinnerd aan het beeld van de televisie-satelliet van de Verenigde Staten tijdens het nieuws 's avonds.

Herinnert de naam Jezus ons aan de echte Jezus, aan de hele Jezus; of herinnert het ons slechts aan iets dat met die Naam verbonden is?

Als predikant in Roemenië tijdens de oorlog had ik slechts één pak, dat uiteindelijk afgedragen en versleten was. Daarom schafte ik een nieuw pak aan.

Op zekere morgen lazen we tijdens onze gezinsgodsdiensttoefening deze woorden: "Die twee rokken heeft, dele hem mede, die geen heeft" (Luk. 3:11).

Mihai, die toen tien was, onderbrak me: "U hebt nu twee pakken. U moet er één geven aan broeder X, die in lompen gekleed gaat".

"Welk moet ik hem geven?" vroeg ik.

"Het nieuwe, natuurlijk. God geeft altijd het beste".

Het was een moeilijke beslissing, maar ik vatte zijn woorden op als een opdracht, en de God Die mild geeft, hield me op de een of andere manier gekleed.

Tijdens haar eerste bezoek aan een kerk met gebrandschilderde glazen ramen vroeg een klein meisje aan haar moeder, wie de personen waren, waar de zon doorheen scheen.

"Dat zijn heiligen", antwoordde haar moeder.

Ze dacht hierover een poosje na, en zei toen: "Nu begrijp ik wat het betekent een heilige te zijn. Het betekent, een meisje te zijn door wie

Jezus' schoonheid schijnt, ook al ben ik zelf niet mooi".

Als iemand de treurige biografieën en donkere episodes in de levens van sommige heiligen leest, wordt dit kinderlijk begrip verbazingwekkend waarneembaar en waar.

Tijdens onze huisgodsdienstoefening lazen we het lied van de maagd Maria dat bekend is als het "Magnificat". Toen zei ik: "Laten we bidden".

Amelie, toen vijf jaar oud, zei: "Is wat we net lazen niet een gebed? We waren net niet aan het lezen".

In haar kinderlijk denken had ze de Schrift vroom gevolgd. Het was niet nodig om te gaan bidden na het lezen!

Het is geen wonder dat Jezus zei: "Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan" (Matth. 18:3).

6. VERKEERDE INTERPRETATIES

Een vader, die zijn zoon op de proef wilde stellen, gaf hem een munt van een pond en een geldstuk van tien penny voor de collecte op de zondagsschool. "Doe welke van de twee je maar wilt in de collecte", zei hij. "De keus is aan jou".

Toen de jongen terugkwam zei hij tegen zijn vader: "Ik luisterde naar de raad van de predikant - en ik gaf het geldstuk van tien penny".

"Is dat echt wat de predikant zei?"

"Zeker! Hij zei, dat we blij moesten geven, en het was een stuk makkelijker het geldstuk van tien penny te geven".

We moeten allemaal zoveel mogelijk blijmoedig geven, maar we moeten leren hoe zowel blijmoedig als mild te geven.

In onze familie ontvangt ieder klein kind voordat men zondags naar de kerk gaat van zijn vader wat geld om in de collecte te doen.

De vijfjarige Alex stelde eens een vraag hierover: "Waarom moet ik God geld geven? Wil Hij miljonair worden? Laten we Hem een Bijbel sturen. U hebt toch tegen mij gezegd, dat daarin een vers staat dat zegt: "De liefde tot het geld is de wortel van alle kwaad?"

God kent niet alleen, maar inspireerde ook de Bijbel, en wij behoeven Hem niet te herinneren aan die woorden. Maar sommige predikanten zouden er goed aan doen Paulus' commentaar te overdenken.

Ik ken een geestelijke wiens kleindochtertje hem vroeg: "Wat betekent "allergie"?" Hij legde het uit als een hekel hebben aan bepaalde voedingsmiddelen of medicijnen. Het kind antwoordde: "Ik begrijp het, grootvader. U bent allergisch voor geld".

Als dat eens waar was voor alle predikanten! Er zijn er teveel tegenwoordig die geheel in beslag worden genomen door hun toelagen en kleding en bezittingen. Zelfs de geestelijke die dit verhaal vertelde, zei, dat hij voelde dat dit zeer mooie compliment niet helemaal op zijn plaats was, hoe hij dat ook wenste.

Een kind dat hoorde dat God Zelf de Tien Geboden op stenen tafelen schreef, merkte op: "God moet met Zijn linkerhand schrijven".

“Waarom zeg je dat?”

“Wel, u las gisteren uit de Bijbel voor, dat Jezus zit op Gods rechterhand - dus kan Hij die niet bewegen” (het engelse woord “on” kan zowel “aan” als “op” betekenen);

Voor een volwassene is dit een gemakkelijke opmerking, maar het is ook een juiste gissing. De Wet komt van de kant van de hardheid, in de Bijbel de linkerkant genoemd; terwijl daarentegen de genade van de rechterzijde vloeit (vgl. Matth. 25:33). De gezaligden zijn aan Zijn rechterzijde.

Sommige kinderen hebben misschien theologische intuïties, maar daar zij menselijk zijn en beïnvloed door het goede en kwade waaraan zij blootgesteld zijn, is het onze verantwoordelijkheid om voorzichtig te zijn met wat we zeggen in hun bijzijn.

Een onderwijzeres vroeg in de klas: “Is de wereld rond?”

Izaäk antwoordde: “Nee, juffrouw”.

“Is zij dan plat?”

“Nee, juffrouw”.

“Wel”, vroeg de onderwijzeres, “als zij noch rond noch plat is, wat is zij dan?”

Izaäk was opgewassen tegen de uitdaging: “Mijn vader zegt dat zij krom is” (“krom” betekent hier “oneerlijk”).

Aan een ander kind werd gevraagd: “Waar woon je?”

“In de hel”, was het verrassende antwoord.

Vervolgens werd er aan hem gevraagd: “Wie is je vader?”

“De duivel”.

De onderwijzeres was geschokt. “Hoe kun je zulke dingen zeggen?”

“Dat zegt mijn moeder vaak”.

Kinderen kunnen negatieve beelden door ons krijgen - van de wereld, de mensheid, de Kerk, de geestelijken, leiders, onze natie.

Als zij dat doen, zullen wij als verantwoordelijk worden beschouwd voor hun negatieve of verkeerde theologie.

Het is verkeerd op kerken, geestelijken of volwassenen aanmerkingen te maken in het bijzijn van kinderen.

Op zesjarige leeftijd had Amelie meer liefde tot zondaren dan de meesten van hen die ouder dan zij waren. "Ik geloof niet dat er een hel is", zei ze. "Slechte mensen gaan net zo goed het Paradijs binnen - maar met een treurig hart".

Wat betreft het bestaan van de hel is er veel discussie geweest. Is het een plaats, of simpelweg een afschuwelijke gemoedstoestand die wordt ervaren door hen die geplaagd worden door wroeging, zonder hoop op herstel?

Toen aan Johannes Chrysostomos werd gevraagd welke van de twee naar zijn mening waar was, antwoordde hij: "Ik speculeer niet over de hel. Ik ontloop die!"

Toen ze zeven was, kwam Amelie op een dag bij me met het verzoek haar hond te dopen.

"Liefje, alleen mensen worden gedoopt, geen honden".

"Waarom?"

"Omdat honden het verschil tussen goed en kwaad niet kunnen vertellen. Zij zijn niet verantwoordelijk".

Ze was erdoor ontroerd. "Als mijn hond geen zonden heeft, dan zal hij zeker bij mij zijn in de opstanding".

Beschrijft Jesaja 11 het Messiaanse Koninkrijk niet als ook toebehorend aan de schapen en getemde wolven, die geleid zullen worden door een klein kind?

Vragen van kinderen zijn soms vol waarneming, en soms dwaas en verlegen makend. Amelie bracht me een keer in verlegenheid door te zeggen: "Grootvader, waarom knielt u niet voor ramen?"

"Waar zegt de Bijbel zo iets dwaas?"

Ze liet het mij direkt zien: "Eer de weduwen" (het Engelse woord voor "raam" is "window" en dat voor "weduwe" is "widow"). Met haar beperkte woordenschat en ervaring - ze wist niets over weduwen - had ze de drukker het voordeel van de twijfel gegeven en de "ontbrekende" letter toegevoegd. Ze wilde een gebod volbrengen waarvan ze dacht dat ze het in de Bijbel gevonden had, ook al had het absoluut geen zin. Als het aankomt op het vervullen van Gods geboden - steunen we dan op ons eigen begrip?

De Joodse theologie maakt onderscheid tussen *mitzvah*, een gebod dat te begrijpen is, en *chok*, een gebod waarvoor wij geen reden kunnen zien, maar dat moet worden vervuld omdat God dat zegt.

Amelie van acht jaar deelde op een dag mee: "Ik hou van een jongen in mijn klas, en ik heb het hem verteld".

"Wat zei hij?"

"Hij zei, dat hij me niet kon uitstaan, en hij sloeg me ook nog op mijn hoofd".

"Dan had je een kans om Jezus' raad op te volgen, om dit te beantwoorden met liefde!"

"Maar Jezus zei ons de andere wang toe te keren als iemand je op de wang slaat. Hij zei niet wat je moet doen als iemand je op je hoofd slaat. Dus deed ik hetzelfde bij hem, en nu zal hij me niet vergeten".

Kinderen hebben, evenals wij, een neiging tot farizeïsme. Zij hebben ook hun eigen excuses om de algemene plicht tot liefde te ontgaan, die van toepassing is, als er geen speciaal gebod is voor een onverwachte situatie.

Een zesjarig jongetje zag voor het eerst een geraamte en wilde weten wat het was.

"Dit zijn de beenderen van een man die gestorven is", vertelde men hem.

"O", leverde hij als commentaar, met kinderlijke logica, "dan is het juist het vet dat naar de hemel gaat!"

In dit geval had het kind ongelijk in zijn theologie. Het vet kan een verhindering zijn om de hemel binnen te gaan: "Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt" (Matth. 7:14).

Lekkernijen en luxe moeten worden overgelaten aan anderen, als wij verder willen op de smalle weg.

Tijdens een huisgodsdienstoefening hoorde een kind dat wij van stof gemaakt zijn en, als we sterven, tot stof wederkeren. Even later zei hij: "Er ligt een man onder mijn bed die óf geboren wordt óf sterft".

"Wat bedoel je?", vroeg zijn moeder.

"Er ligt een heleboel stof onder mijn bed!"

Een ander kind leerde, dat Adam een levende ziel werd toen God Zijn geest in hem blies. Hij zuchtte: "Dan is God dood".

Het kind kon niet tot een andere overtuiging worden gebracht: "Ieder die zijn geest geeft, is dood", verklaarde hij.

Toen hij vijf was, vroeg Mihai me waar abrikozen bomen vandaan komen. Ik vertelde hem: "Je moet een gat in de grond graven, daar een pit van een abrikoos in leggen, hem bedekken en hem dan begieten. In de tijd die daarvoor staat, zal er een boom groeien".

Opgewonden riep hij een vriendje en samen volgden zij mijn instructies op. Na hem begoten te hebben, begroeven zij hun schat. Na een dag groeven ze hem op om te zien of er een boom was gaan groeien. Natuurlijk waren zij erg teleurgesteld.

Kinderen maken in dit opzicht dezelfde fouten als volwassenen. We haasten ons allemaal om resultaten te zien. God maakte de wereld in zes dagen, niet in één.

Toen ik Mihai voorlas uit het boek Jozua, over hoe God oorlogen beval, was zijn commentaar: "Dit moet geweest zijn voordat God berouw had en christen werd".

Christenen moeten erop letten de geschriften van het Oude Testament niet te lezen zonder onderscheid te maken.

Eens moest ik praten met een Amerikaans predikant over zijn financiële handelingen, die niet eerlijk waren. Hij zei: "Jij begrijpt de Bijbel helemaal niet. Al het geld behoort God toe. Ik ben een kind van God. Wat is er verkeerd aan Gods geld te deponeren op de bankrekening van één van Zijn geliefde kinderen? Wij christenen behoren allen tot één lichaam. Het lijkt alleen maar zo, dat ik oneerlijk iets voor mezelf genomen heb dat aan een ander toebehoort. Wij zijn één; het geld behoorde toe aan een lid van het lichaam; en nadat ik het genomen heb, blijft het 't bezit van hetzelfde lichaam - ofschoon van een ander lid".

Zulke bedriegerijen zijn gemakkelijk bij kinderen, maar bij volwassenen zijn ze misdadig.

Daar wij proberen te worden als kleine kinderen in de zaken van het geloof, laten we ons tegelijk herinneren, dat wij allemaal, kinderen zowel als volwassenen, gezondigd hebben. We doen er goed aan de zwakke kanten van kinderen te vermijden, terwijl we het kinderlijke geloof navolgen.

Het grootste gevaar in kindertheologie ligt in het feit dat kinderen geneigd zijn tot naïviteit. Vanwege hun goedgelovige aard worden zij gemakkelijk op een dwaalspoor geleid. De fantasie van alle menselijke wezens is onbeperkt, maar het sterkst bij kinderen.

Twee jongens waren aan het praten over de mythe van Icarus.

"Er was eens een gevangene die wilde ontsnappen. Met was plakte hij veren aan zijn lichaam en hij vloog. Maar hij kwam zo dicht bij de zon dat de was smolt, de veren afvielen en hij in zee viel!"

"Is dat een waar gebeurd verhaal?"

"Natuurlijk! Het staat in mijn geschiedenisboek".

Een andere jongen was lid van de Orthodoxe Kerk; hij was er zeker van dat de heilige Gregorius echt een draak doodde, omdat hij ikonen had gezien die de overwinning afbeelden.

We kunnen een heleboel van kinderen leren, maar laten we groeien in het verstaan en niet worden meegevoerd door allerlei wind van leer, noch worden weggevoerd van de waarheid en fabels gaan navolgen (vgl. 1 Tim. 4). Laten wij verder niet van onze predikanten vragen dat zij "ons zachte dingen vertellen" (Jes. 30:10).

Een kind vroeg aan zijn vader: "Waarom zijn alle dominees in Amerika of blank of zwart? Waarom zijn er geen groene dominees?"

"Waar heb je zo'n dwaas idee gevonden?" lachte zijn vader.

"Papa, u las gisteren uit Psalm 23, dat Hij ons leidt naar groene dominees" (het Engelse woord voor "weide" is "pasture", en dat voor "dominee" is "pastor").

Dit stadskind wist niet wat een weide was, en kon zich bij dit woord niets voorstellen.

Predikanten moeten altijd attent zijn om hun gedachten correct over te brengen.

Zelfs volwassenen kunnen verkeerd begrijpen wat hun verteld wordt, als zij alleen maar denken in termen van hun eigen theologische

woordenschat, die duidelijk beperkter is dan die van de predikant. Zij verbinden wat hij zegt met wat zij weten.

Ik ben geboren als Jood. De christelijke taal was volkomen vreemd voor mij. Toen ik op de leeftijd van zevenentwintig jaar voor het eerst een christelijke kerk binnenging en de gemeente hoorde zingen over "het Lam van God", fluisterde ik tegen mijn vrouw: "Dit zijn de afgodendienaars van weleer die dieren vereren!"

Misverstanden van kinderen moeten dienen als waarschuwing voor theologen en predikers.

"God moet een ontzettend grote maag hebben", zei een kleine jongen toen hij thuiskwam uit de kerk.

"Waarom?", vroeg zijn moeder.

"Omdat de Bijbel zegt: 'In Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij'" (Hand. 17:28).

Een andere jongen van vier jaar merkte op, dat God vele oren moet hebben, omdat Hij naar zoveel gebeden tegelijk moet luisteren.

Kinderen en primitieve religies hebben een waarheid aanvoeld: hemelse wezens hebben veel meer organen om de werkelijkheid waar te nemen dan wij.

Van de cherubim staat geschreven dat "hun ganse lichaam, en hun ruggen, en hun vleugelen, vol ogen rondom waren" (Ezech. 10:12). Zij hebben ook vier gezichten, met oren, neuzen en monden op elk gezicht.

Als dit waar is van Zijn hemelse schepselen, kan men er zeker van zijn, dat God zelfs beter uitgerust is om alles te horen, te zien en te behandelen. Kinderen kunnen worden gerustgesteld wat betreft Gods vermogen om voor hen te zorgen. Het is niet nodig bezorgd te zijn dat een gebed niet gehoord zal worden.

7. ZIENSWIJZEN

Ik leerde kleine Alex het vers: "Hij zal tot God ernstig bidden, die in hem een welbehagen nemen zal" (Job 33:26). Maar het woord "welbehagen" kwam niet voor in zijn woordenschat. Toen hij het vers opzegde, zei hij: "Hij zal tot God bidden, en God zal tot hem bidden". Hij kon niet begrijpen waarom zijn "versie" verkeerd was; het stemde toch overeen met zijn ervaring. "Ik bid tot God en vertel Hem wat ik verlang. Dan bidt Hij tot mij en vertelt me wat Hij verlangt. Ik vertel Hem, dat ik Hem liefheb; Hij vertelt me hetzelfde. Hij bidt zelfs beter dan ik!"

Wij hebben een probleem; we hebben een doel in het leven nodig, iets om voor te leven. Jezus heeft een probleem; Hij heeft werkers in Zijn Koninkrijk nodig.

Wij bidden tot Hem met betrekking tot onze problemen. Hij spreekt ook tot ons door de Bijbel, de Kerk, Zijn speciale dienaren, een innerlijke stem, de gebeurtenissen van het leven, soms zelfs door visioenen en dromen.

Uiteindelijk had het kind gelijk. Wij bidden tot Hem, en Hij "bidt" tot ons.

Soms hebben kinderen ongewone inzichten. Een meisje van acht zei: "Ik vraag me af, waarom al deze mensen praten over hun ervaringen met Jezus. Ik had nooit een "ervaring". Hij zei me te komen; en ik kwam. Hij zei: "Ik zal u rust geven", en Hij gaf die mij. Ik verbaas me er ook over waarom zij Jezus zo vaak lastig vallen. Hij gaf hun rust; zij moeten Hem ook rust geven".

Er zijn vaak gasten in mijn huis. Het gesprek gaat over vele onderwerpen. Eens waren een medechristen en ik aan het praten over enige filosofische problemen. De tienjarige Amelie was rustig aan het spelen met haar speelgoed in dezelfde kamer.

Ik merkte op: "Ieder gezichtspunt is feitelijk een "punt van blindheid", want het verblindt je voor elk ander gezichtspunt. Als je naar het plafond van een kamer kijkt, kun je de vloer niet zien, en omgekeerd. Als je naar de rechterzijde van de kamer kijkt, kun je de linkerzijde niet

zien. Ieder gezichtspunt van een partij, religie of sociale klasse vermindert je vermogen om met gelijke duidelijkheid een ander gezichtspunt te zien. Slechts een totale intuïtie kan de waarheid bereiken”.

Tot onze verbazing onderbrak Amelie met te zeggen: “Alleen het geheel zien is ook nog blindheid. Het houdt je weg van de erkenning dat er niet alleen het geheel is, maar ook de delen, die verschillend van elkaar zijn. Het “geheel” is een abstractie, wat betekent dat het slechts een deel van de werkelijkheid is. de waarheid omvat al de delen en hun som, in een totaliteit”.

Nu zijn dit niet haar precieze woorden, daar ik geen cassetterecorder had aanstaan. Maar de hier uitgedrukte gedachte was zeer beslist van haar.

Ieder in de kamer was voor een ogenblik verstomd. Amelie ging verder met het spelen met haar poppen.

Vele christenen zijn tegenwoordig zo verliefd op het oecumenisme, dat zij het geheel alleen maar kunnen zien als de vertegenwoordiging van de echte christelijkheid. Maar individuele kerkgenootschappen zijn net zo legitiem een deel van de waarheid als de totale som waarvan zij een deel zijn dat.

Laten we Jezus' verlangen volgen dat alle christenen één zouden zijn. Laten we ook de bepaalde waarheid die we in onze eigen kerkgenootschappen hebben, waarderen. Het christendom zou geen kerkgenootschappen hebben als dat niet was voor het welzijn van hen die God liefhebben, ofschoon we nog niet het mysterie begrijpen dat daarachter ligt.

Maar een kind begreep het.

Toen Mihai zes was, probeerde ik zijn jonge geest de waarheid van Joh. 3:16, dat God Zijn enige Zoon gaf om voor ons te sterven, in te prenten.

“Is dat niet schitterend?” vroeg ik, en ik was onthutst toen hij kalm antwoordde: “Helemaal niet”.

Ik was verbaasd, en drong erop aan dat hij uitlegde wat hij bedoelde, en hij deed dit graag. “Het is schitterend, als een arm man een grote

gift aan de kerk geeft. Maar grote giften zijn normaal voor een rijk man. Voor God moet het gewoon zijn het beste te geven". Daar wij tot Gods gezin behoren, moet het ook voor ons gewoon zijn het beste van onszelf te geven.

Toen een kind van vijf het Kerstverhaal hoorde, leverde het als commentaar: "Kijk wat de engel wil dat je begrijpt. Het nieuws van Jezus' geboorte was alleen maar voor de mensen een grote vreugde. Voor de engelen betekende het grote droefheid. Zij zouden voor lange tijd zonder Hem zijn".

Mogen wij ons ook altijd bewust zijn hoe engelen zich voelen onder wat er met ons gebeurt! De zonde geeft ons plezier; als dat niet zo was, zouden we nooit zondigen. Maar zij bedroeft de engelen.

De twaalfjarige zoon van een dokter leerde op de zondagsschool dat Jezus uit afgunst in de dood overgeleverd werd (vgl. Matth. 27:18). Toen men hem vroeg waarom Jezus werd gekruisigd, antwoordde hij: "Wel, de Bijbel zegt dat het uit afgunst was. Dokters waren woest op Hem omdat Hij mensen voor niets genas. Als er velen zoals Hij zouden zijn, zou mijn vader geruïneerd zijn".

De zoon van een predikant voegde daaraan toe: "Hij beroofde ook priesters van hun inkomen door de zonden te vergeven van mensen die geen offer hadden gebracht. Had Jezus er gelijk in op die manier het werk van mensen weg te nemen?"

Albert Schweitzer, zoals vele zichzelf opofferende artsen, gebruikte zijn medische kennis niet als een middel om geld te verdienen. Integendeel, hij diende de armen terwijl hij zelf arm bleef. Ook vele predikanten hebben meer belang gesteld in het prediken van het Evangelie en het dienen van anderen, dan in het zoeken van hoge salarissen en persoonlijk welzijn.

Iemand vroeg een kind waar het op lijkt als je sterft. "Als je sterft", antwoordde hij, "zorgt God voor je, net zoals je moeder dat deed toen je leefde - alleen gilt God niet de hele tijd naar je".

Behoren wij er niet aan te denken, dat kinderen niet zo'n tegenstelling tussen God en onszelf moeten zien?

God is volmaakt. Daar wij christenen zijn, kunnen kinderen niet inzien waarom wij ook niet volmaakt zijn. Jezus zei: "Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is" - minstens volmaakt in dit opzicht, dat we niet gillen naar onze kinderen.

Tijdens de Tweede Wereldorlog werd een groot deel van mijn familie gedood vanwege de misdaad Jood te zijn. Toen de slachting begon, was Mihai pas twee. Hij groeide op in ons huis, terwijl hij voortdurend hoorde praten over doden. Het leek er op, dat wie ook maar bij ons binnenkwam, alleen maar praatte over familieleden en bekenden die vermoord waren. Het begrip van daadwerkelijk doden was voor Mihai zo vertrouwd als speelgoedsoldaatjes en -oorlogjes voor andere kinderen waren.

Op een avond, nadat we samen hadden gebeden voor het naar bed gaan, vroeg hij mij: "Zullen wij ook gedood worden?"

Hij was pas vier.

Ik antwoordde: "Misschien".

"Hoe zal het gebeuren?"

"De politie zal komen en ons meenemen in een auto", verklaarde ik. Mihai had nog nooit in een auto gezeten. In Oost-Europa hadden de predikanten geen geld voor buskaartjes, laat staan voor auto's.

Hij verheugde zich erop. "En zullen zij ver met ons rijden?"

"Heel ver; tot aan de rand van de stad".

"En wat dan?"

"Dan zullen ze ons allemaal met een machinegeweer neerschieten". Het was even stil. Toen zei hij ernstig: "Zij zullen ons een beetje doden, en dan zullen wij veel worden opgewekt - en we zullen naar de hemel gaan. De politie kan ons daar niet volgen omdat zij niet weten van de ladder die tot aan de hemel reikt".

De Russische Baptist Peters werd gedood omdat hij bijbels vervoerd had die in het geheim gedrukt waren. Daar zijn vrouw huilde, vroeg hun vierjarig kind: "Moeder, is de hemel een erg slechte en lelijke plaats?"

"Waarom stel je zo'n dwaze vraag?"

"Ik kan niet begrijpen waarom u huilt, nu papa naar een plaats is gegaan die als het Paradijs is, waarvan u beiden me altijd vertelden dat het lieflijk was".

Vergelijk wat deze kinderen zeggen met de woorden van een predikant over wie ik las. Hem werd in een gezelschap gevraagd: "Kan iemand zeker zijn? Waarheen gaat u, dominee, als u sterft?"

"Naar de hemel, natuurlijk", antwoordde de predikant. "Maar waarom zouden we over zo'n treurig onderwerp als de dood praten?"

Voor een christen is "dood" helemaal het verkeerde woord. Het betekent de overgang naar een veel beter leven. "Hij is niet een God der doden, maar der levenden" (Matth. 22:32).

Vaak praten kinderen niet over doden als doden, maar als over levenden.

Alex bad eens aan tafel: "God, dank U voor het voedsel. Voed ook hen die in de hemel zijn, speciaal generaal Eisenhower en George Washington".

Op achtjarige leeftijd bad Amelie voor een heleboel vrienden - en ook voor het welzijn van de apostel Paulus. Ik vroeg haar waarom. Ze antwoordde: "Paulus eindigt een brief met te zeggen "Bidt voor ons" en dat sluit de andere apostelen in. Moeten wij niet aan alles in de Bijbel gehoorzamen? De Bijbel zegt nergens dat we moeten ophouden met voor hen te bidden als zij sterven".

Een gezin was in een nieuw huis getrokken dat veel luxueuzer was dan dat waarin zij voorheen gewoond hadden. Het kind liep rond, al de nieuwe en andere dingen bewonderend, en riep uiteindelijk uit: "Wat een prachtige dingen hebben we nu!" Hij zou er nooit aan hebben gedacht tegen zijn vader te zeggen: "Deze prachtige dingen behoren u toe".

Het kind begreep wat de Bijbel zegt: "Alles is uwe.... en gij zijt van Christus" (1Kor. 3:21,23).

In Rusland wordt schoolkinderen geleerd dat de mens afstamt van de apen.

Een kind stond op en zei: "Dank u, meneer, dat u ons deze uitleg gaf. Ik verbaasde me er altijd over hoe communisten zo goddeloos konden

zijn. Ik wist het nooit, maar nu hebt u het duidelijk gemaakt. Zij zijn goddeloos omdat zij van gorilla's afstammen".

Een ander kind in Rusland reageerde anders toen het hoorde van zijn zogenaamde afstamming: "Dat kan niet waar zijn. Ik heb apen gezien in de dierentuin en het zijn blije schepselen. Het is een plezier ze rond te zien springen, ze grijnzen naar kinderen, ze zijn dankbaar als je ze een noot geeft. Ik kan niet geloven, dat goddeloze communisten zouden kunnen afstammen van zulke schepselen als apen".

Roemenië is een Orthodox land. In zulke landen is het de gewoonte van de priester om van huis tot huis te gaan met een kruis in zijn hand, de familie zegenend, op de eerste dag van iedere maand.

De kleine vierjarige Gaby werd door een priester opgehouden op straat. Hij hield haar het kruis voor zodat ze het kon kussen.

Terwijl ze ernstig naar hem opkeek, vroeg ze: "Waarom zou ik dat kussen? U heeft mijn liefde nodig, niet het kruis". Waarop ze naar de priester toe ging, zijn gezicht naar beneden duwde naar dat van haar toe, en hem recht op zijn mond kuste.

De woorden hebben misschien onbeleefd geleken, het gebaar scheen vrijpostig. Maar o! Als wij aan onze medemensen de liefde konden geven die wij hebben voor de dingen, hoeveel helderder zou deze wereld dan zijn! Ik ken vele christenen met aandacht voor de woorden van de Schrift, maar doof voor de hartekreten van de mensen om hen heen.

Het is niet het kruis, maar de Man van het kruis Die onze liefde nodig heeft. En Jezus zei: "Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan".

Het kind had gelijk.

Toen hij vijf was, zei Mihai tegen mij: "Vader, ik was netter dan u! Toen u jong was, zondigde u en kreeg toen later berouw. Ik werd als christen geboren vanaf het allereerste begin".

Een professor in de theologie vroeg eens aan zijn klas: "Hoeveel van jullie werden als christen geboren?" Verscheidene handen gingen omhoog. Hij glimlachte en zei toen: "Nee, dat was niet zo. Jullie werden als ellendige zondaren geboren, net als de rest van ons".

We worden niet al zondigend geboren, maar we worden geboren als zondaren; we hebben de genade van God nodig om mogelijk te maken dat wij christenen worden. Door middel van toegewijde christelijke ouders kan deze genade aan kinderen op jonge leeftijd worden megedeeld.

Zo bezien was Mihai niet netter dan ik geweest!

Amelie wilde weten hoe Jona erin slaagde uit de vis te komen. Alex, met het vertrouwen van een zesjarige, had een verklaring: "Jona was een profeet - dat betekent dat hij een nette man was. Toen hij aan boord van het schip ging, wist hij dat schepen soms zinken en dat hij dan misschien zou worden opgeslokt door een vis. Dus deed hij om veilig te zijn wat rode peper in zijn zak. Hij deed de peper in de neus van de vis en dat maakte dat die niesde. Toen kon hij eruit kruipen". We glimlachen mild om de naïviteit van een kind, maar hoe voorbereid zijn we op onverwachte gebeurtenissen? Meer ter zake, bewapenen we onszelf dagelijks voor de strijd met het kwade? De Bijbel beschrijft heel gedetailleerd de wapenrusting die de christen zal helpen om zich te verdedigen (vgl. Ef. 6:13-17).

Op zevenjarige leeftijd hield Alex van voetbal en hij probeerde dit uit te leggen aan zijn grootvader - die niet echt interesse had: "Tijdens de wedstrijd lijkt het soms dat jouw team gaat verliezen, maar in de laatste minuten kan het spel veranderen en kun je eindigen als winnaar. Het is hetzelfde in het spel tussen God en de duivel. Op Goede Vrijdag leek het dat God verloren had. Jezus was aan het kruis gestorven. Maar toen draaide God de zaken om, en op de Paasmorgen gooide Hij de bal in het doel van de duivel! God kwam als Winnaar te voorschijn". Laten we nooit zeggen: "We hebben verloren" of "We zijn verloren". De Scheidsrechter heeft nog niet afgefloten.

8. REACTIES

Een kind, dat van de zondagsschool gestuurd werd omdat het ondeugend was, schreeuwde: "Ik wil mijn geld terug!"

Ik deed eens hetzelfde. Het was in een dienst op zondagmorgen in een kerk in Boston, Massachusetts. De gebruikelijke collecte werd gehouden, en ik legde wat geld op de schaal. Toen hield de predikant een preek tegen Richard Nixon.

Hoewel ik niet had gestemd op Nixon, was ik helemaal niet van plan om een preek tegen hem te beluisteren in de morgenkerkdienst. Ik had tien minuten geduld met de predikant, toen stond ik op en onderbrak hem: "Begin alstublieft over God te spreken" (hij had noch God noch Christus genoemd).

De predikant werd niet zenuwachtig, en riep terug: "Ik heb het recht te zeggen wat ik wil".

Ik antwoordde: "Nee, meneer! Als ik om kaas vraag bij een kruidenier, krijg ik kaas; als ik om tomaten vraag, krijg ik tomaten. De winkel behoort toe aan iemand anders, maar omdat ik betaal, word ik als de baas beschouwd. Ik heb hier ook betaald. Ik legde geld op de offerschaal in de veronderstelling dat ik voor mijn geld kennis van God zou krijgen. Als u wilt praten over Richard Nixon is dat goed, maar geef me dan alstublieft mijn geld terug." Ik had het principe van kindertheologie toegepast. Als er meer kinderen in de kerken waren, zouden meer predikanten moeten geven wat echt waarde heeft!

We waren met Mihai, die toen misschien vier jaar oud was, in een park aan het wandelen. Op een bepaald moment moest hij naar een openbaar toilet worden gebracht. Toen hij naar buiten kwam, zei hij: "De dame die dienst heeft is een erg goede christin. Zij staat mensen toe haar huis vies te maken. Ze zou niet aardiger kunnen zijn".

Wat een prachtig beeld van een christen, om zelfs vriendelijk en gastvrij te zijn jegens hen die hij weerzinwekkend vindt! Hij herinnert eraan, dat Jezus medelijden toont met de armen, de onaantrekkelijken, de zwakken; en dat Hij tot Zijn maaltijd zowel de mensen van de binnenwegen als die van de hoofdwegen nodigt.

Toen Mihai klein was, sloeg ik hem een keer voor een geringe overtreding. "Als u me weer slaat", zei hij tegen mij, "sterf ik misschien. Wat zult u dan bedroefd zijn!" Hij dacht echt niet aan zijn eigen ongerief, maar aan mijn droefheid.

Ik was diep ontroerd.

Toen ik later een groot lijden doormaakte, verbaasde ik mezelf door dezelfde woorden tegen God te zeggen, die van Job nazeggend: "Gij zult mij vroeg zoeken, maar ik zal niet zijn" (Job 7:21).

Als iemand ons onheus behandelt, zouden we er goed aan doen van onze eigen kwellingen af te zien en liever te denken aan het kwaad, dat onze tegenstander zichzelf aandoet, en aan zijn toekomstige spijt.

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog werden in Roemenië in al de trams en bussen posters getoond, die opgehangen mannen voorstelden, als effectieve propaganda voor de doodstraf van oorlogsmisdadigers.

Toen ik op zekere dag met Mihai in een tram reisde, merkte ik op, dat hij de hele tijd zijn ogen met zijn handen bedekt hield. Toen ik hem vroeg waarom hij dit deed, antwoordde hij: "Ik wil niet naar het kwade kijken".

Er wordt vermeld dat Jezus het kwaad niet kende. Het is veel beter geen kennis van het kwade te hebben, dan het te kennen en het te verwerpen.

Toen Mihai vijf was, wees ik hem terecht vanwege een zonde. "God heeft een boek, en in dat boek is een bladzijde met jouw naam. Hij schrijft al je zonden op. Er was een zonde eergisteren, een andere gisteren, en nu heb je weer gezondigd".

Hij antwoordde: "Geloof u, dat God alleen maar de slechte dingen die ik doe, opschrijft? Schrijft Hij niet net zo goed de goede dingen op?"

Hij had gelijk. Het beeld van God als een politieagent die iemand alleen maar noteert als hij de wet overtreedt, is verkeerd - en schadelijk.

Een kind kreeg twee munten, de ene voor hemzelf, de andere voor de collecte op de zondagschool. Terwijl hij ze in zijn hand hield, ging hij op weg naar school. Onderweg viel hij, liet de munten vallen, en

kon slechts één ervan terugvinden.

"Het spijt me, God", zei hij, "maar Uw munt is zoek".

Kinderen kunnen soms egoïstisch zijn - net als hun ouders!

Toen Mihai klein was, kon hij er niet van worden afgehouden om met ons mee te gaan naar nachtwaken die de hele nacht duurden, ofschoon hij soms halverwege in slaap viel.

Hij klaagde dat de kerkdiensten te kort waren. Hij zei vaak: "In de kerk zijn is met God zijn, dus waarom niet heel ons leven daar doorgebracht? De kerk moet onze speelplaats zijn".

Hij handelde inderdaad alsof het zo was, en kon niet begrijpen waarom iedereen in de kerk zo ernstig was.

Op een zondagmorgen verstoorde hij de hele dienst met zijn luidruchtig gespeel. Tegen de tijd dat we naar huis gingen, had ik besloten hem te straffen.

"Denk je dat het leuk is dat alleen maar de zoon van de dominee zich misdraagt in de kerk?" vroeg ik.

Hij antwoordde: "U denkt, dat ik niet naar de preek luisterde. Maar ik weet ieder woord daarvan".

"Erg goed; waar ging het over?"

"U sprak enthousiast over het vergeven van iemand die heeft gezondigd", antwoordde hij. "Dus moet u dat nu doen".

Een debat was uitgesloten bij zo'n antwoord.

Bijna sinds de dag dat ze werd geboren, heeft Amelie verhalen over Jezus gehoord. Ik heb me soms afgevraagd wat Zijn naam kon betekenen voor een erg klein kind, aan wie nog zoveel verteld moet worden.

Toen ze twee was, toonde ik haar voor het eerst een plaat van Jezus, terwijl ik wees naar Zijn bloedend hart. Ze werd zeer ernstig, en kuste spontaan de plaat twee keer, hoewel ze nooit iemand zoiets had zien doen.

Zelfs op die jonge leeftijd wist ze, dat Jezus een Persoon was om lief te hebben.

Spreek tegen baby's over Jezus. Spreek in hun bijzijn over Zijn eer!

Men kan niet zeggen hoe vroeg hun begrip begint. Toen Amelie drie was, gaf mijn vrouw haar een keer een snoepje. Het kind nam nog een snoepje uit de doos en gaf dat aan mij. Terwijl ik het vriendelijk afsloeg, verklaarde ik: "Vandaag is het vrijdag. Dit is een dag waarop we niet eten". Natuurlijk vroeg ze waarom. Ik vertelde haar wat vasten is, en verklaarde, dat het een oude christelijke gewoonte is op vrijdag niet te eten, de dag waarop Jezus werd gekruisigd. (Dit vasten wordt in het bijzonder door de vervolgde Kerk gepraktiseerd.) Amelie gaf allebei de snoepjes terug aan haar grootmoeder, terwijl ze zei: "Ik zal ook vasten".

Een jongen schreef God een briefje: "Lieve God, met de kerk is alles in orde, alleen de diensten zijn erg vervelend. Kunt U een paar nieuwe liederen schrijven? Uw vriend, Barry". De ware religie is nooit vervelend, omdat het middelpunt een geliefd persoon is. De psalmist schreef: "Zingt de HEERE een nieuw lied" (Ps. 149:1).

Eén van mijn nichten had verscheidene gasten in een periode dat haar man in het buitenland was. Omdat ze weinig accommodatie had, zei ze tegen Alex, die toen vijf jaar was: "Je zult bij mij in mijn bed moeten slapen". Dat kan ik niet doen", protesteerde Alex. "We zijn niet getrouwd!" Hadden zij die veel ouder zijn, maar zulke strenge principes! Valladares, de christelijke dichter, bracht 22 jaren door in communistische gevangenissen. In de gevangenis trouwde hij. Bij zijn vrijlating maakten vrienden een slaapkamer voor het paar gereed, dat nog niet had genoten van de voorrechten van hun verbintenis. "Ik kan nog niet met haar slapen", zei hij rustig. "Wij hadden alleen maar een burgerlijk huwelijk. Ik zal wachten op de godsdienstige plechtigheid". Hij en Alex deelden dezelfde theologie.

Mijn zoon en dochter namen de kinderen een keer mee naar een restaurant, dat van buiten niet erg indrukwekkend was. Alex vroeg zijn

vader: "Waarom neemt u ons mee naar zo'n haveloze plaats?"

Eenmaal binnen zagen zij echter dat alles schoon en aangenaam was. Alex vroeg te mogen bidden. "Ik dank U, God", zei hij met kinderlijke oprechtheid, "voor de les die U me vandaag geleerd heeft, dat ik iemand of iets niet lelijk moet noemen vanwege zijn uiterlijk. Help me altijd om de binnenkant te zien".

De mens ziet niet zoals God ziet, want God ziet het hart aan. Laten we niet haastig zijn in onze oordelen.

Victor, een Joods kind van vijf jaar, reed met zijn vader langs een kerk. "Vader, laten we hier even stoppen en kijken hoe het met God gaat vandaag".

Gaan wij met zo'n doel naar de kerk?

Victor nam ook deel aan een christelijke gebedssamenkomst, waarin elk gebed begon met "Heere Jezus..." In de war gebracht, vroeg hij: "Waar is God in uw gebeden?" Dat was een goede vraag; Jezus leerde ons te bidden "Onze Vader", en om tot de Vader te naderen "in Mijn naam". Hij leerde ons nooit tot Hemzelf te bidden.

Een man en zijn vrouw maakten voortdurend ruzie, en besloten uiteindelijk te gaan scheiden. Toen hun zoontje van zes dit hoorde - hij was vele malen getuige geweest van hun getwist - zei hij: "Ik kan mezelf niet in tweeën scheuren omwille van jullie".

De volgende morgen vertelde hij zijn ouders: "Mijn schouders en armen doen pijn. Vannacht voelde ik me alsof papa aan m'n ene arm trok en mama aan de andere. Ik voel me alsof ik in stukken gescheurd ben en ik weet niet hoe ik die weer aan elkaar moet krijgen".

God Zelf heeft in kinderharten de intuïtie gelegd, dat "Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet".

In Rusland werden leerlingen van de middelbare school meegenomen naar het Museum van het Atheïsme in Moskou.

Een gids toonde aan een groep van een school al de bewijsstukken die ertoe dienden om de slechte dingen van godsdienst aan te tonen. Er werden platen getoond die de evolutie van de mens uit dieren lieten zien, de gruwelijkheden van de Inquisitie, enzovoorts. Toen toonde

de gids hun een oud kruisbeeld. "Jullie zien, kinderen, dat de mensen in oude tijden achterlijk waren. Ze geloofden dat er een man was, Jezus genaamd, die Gods Zoon was. Men nam aan, dat Hij uit de hemel naar de aarde gekomen was, om mensen te redden van hun zonden. In hun domheid geloofden ze, dat Hij ieders zonden op Zich nam en dat, beziel door liefde, Hij gekruisigd werd voor onze misdaden. Onze voorvaderen hadden geen verstand! Hun godsdienst zei dat als iemand in Jezus geloofde hij vergeving zou krijgen van al zijn zonden, en uiteindelijk zou worden opgewekt uit de doden, net zoals Jezus Zelf werd opgewekt, en zou genieten van een prachtig leven in alle eeuwigheid!"

Een meisje van twaalf begon te huilen.

"Kameraad leraar", zei ze, "dank u dat u ons deze interessante dingen verteld heeft. Mijn overtredingen hebben mij veel smart veroorzaakt. Ik deed mijn moeder huilen; ik loog tegen mijn vader; ik spiekte op school. Ik heb me afgevraagd hoe ik van mijn zonden kan afkomen. En ik ben bang om te sterven. Elke keer als ik een begrafenis zie, denk ik: "Eens zal ik in een kist liggen, en dan zal alles voorbij zijn". Maar ik wil leven!"

Ze ging verder: "Als een modern, intelligent persoon niet kan geloven wat u ons verteld heeft, zal ik terugkeren naar de dwaasheid van onze voorvaderen. Het is beter om dwaas te worden vergeven, en te worden opgewekt, dan daarmee intelligent te worden belast en de hemel te missen. Ik zal u altijd dankbaar zijn voor wat u me heeft laten zien".

De Russische christen, Gennhadi Malachov, had zijn gevangenisstraf uitgezeten, en zijn familie stond bij de gevangenis om hem mee naar huis te nemen.

Bij de poort van de gevangenis vroeg zijn dochttertje: "Vader, waar gaat u heen?"

"Ik ga met jou naar huis, mijn kind".

"Nee," zei het meisje onverwacht, "u moet hier blijven".

"Waarom? Ben je niet gelukkig dat we weer bij elkaar zullen zijn?"

"Nee", antwoordde zijn dochttertje, dat na zijn gevangenneming geboren was en hem thuis nooit gekend had. "Er is mij altijd geleerd dat de plaats van mijn vader in de gevangenis is, om te lijden voor

Christus”.

Een christenkind moet weten dat zijn vader een kruisdrager is en verrast zijn hem zonder kruis te zien. Jezus zei: “Neem uw kruis op u, en volg Mij”. Dat is de rol van de christen, de “volgeling van Christus”.

Het kind van Michel Sakharov ging met zijn moeder zijn vader in de gevangenis bezoeken, waarin deze wegens zijn geloof was opgesloten. De gevangene strekte zijn armen uit naar het kind en zei: “Kom bij me, lieveling”.

Het kind klemde zich vast aan zijn moeder, en zei: “Ik wil niet naar hem toe. Mijn vader is knap, ik heb zijn foto's gezien; deze magere, gerimpelde man is niet mijn vader”.

Kinderen van christenen die door communisten gemarteld en in de gevangenis gezet zijn, zijn niet de enigen die hun geliefden niet kunnen herkennen. De Joden hadden God in Zijn heerlijkheid lief, maar toen de Zoon van God voor het eerst verscheen als een ontluisterde en gekruisigde Zaligmaker, erkenden zij Hem niet.

Het kindje van Malachov had een scherper geestelijk inzicht dan dat van Sakharov.

In de periode voor Kerst vertelde een onderwijzeres van een zondagschool haar klas over Jezus' geboorte in een stal. De volgende week vroeg een leerling: “Hebben die mensen al een huis?”

Dat is een goede reactie op het Kerstverhaal; de Heilige Familie moet een huis hebben. Mijn eigen huis moet stellig beschikbaar worden gesteld. Nog beter - mijn hart.

Toen ze op achtjarige leeftijd een paar dagen Israël bezocht, merkte Amelie op: “Dit is een land waar katten niet krabben, honden niet bijten, en alle mensen goed zijn”. Na een korte en onplezierige ontmoeting met een kat veranderde zij van gedachten. “Sommige katten krabben - maar die moeten ergens anders vandaan gekomen zijn”.

Men zegt, dat schoonheid in het oog van de waarnemer is.

Jezus leerde ons naar de leliën te kijken als ze groeien, niet nadat ze geknakt zijn; naar vogels als zij door God gevoed worden, niet nadat zij door roofdieren gedood zijn. Er wordt ons gezegd God te dienen

“in de schoonheid der heiligheid”, en “welke dingen ook maar lieflijk zijn” te bedenken.

We vragen God Zijn ogen af te wenden van onze zonden. Laten we ook leren onze ogen af te wenden van wat lelijk is.

Kleine Alex verwondde zichzelf bij het klimmen over een schutting. Toen hij zijn bloedende wonden bekeek, zei hij: “Nu weet ik waar een kruisiging op lijkt”.

Mogen wij ook elke wond dragen als een herinnering aan Jezus' lijden op Golgotha.

Vóór onze reis naar Israël beloofde ik Amelie dat ik haar zou meenemen naar alle plaatsen die belangrijk waren in het leven van Jezus: Bethlehem waar Hij geboren werd, Nazareth waar Hij opgroeide, plaatsen in Galiléa en Judéa waar Hij preekte, en dan de plaatsen waar Hij veroordeeld, geseseld, gekruisigd en begraven werd; tenslotte de plaats van Zijn hemelvaart.

Ze dacht een poosje na, en zei toen: “Laten we het in de omgekeerde volgorde doen. Laat mij eerst de plaats zien waar Hij verheerlijkt ten hemel opvoer. Dan zal ik niet zo bedroefd zijn als ik de plaatsen zie waar Hij leed”.

Hierdoor werd ik herinnerd aan een ontmoeting met een Russische luitenant tijdens de Tweede Wereldoorlog. Hij wist absoluut niets over Christus.

Ik vertelde hem het verhaal van Jezus' geboorte, kinderjaren en doop, en beschreef vervolgens de Bergrede, de gelijkenissen en de wonderen. Hij, die nooit zo iets gehoord had, jubelde. De kamer ronddansend, riep hij uit: “Wat een sprookjesachtige schoonheid! Hoe heb ik kunnen leven, zonder deze dingen te weten?”

Toen vertelde ik hem, hoe Jezus werd verraden, gearresteerd, gebonden, veroordeeld, geslagen en gekruisigd. Hij kon zijn tranen niet inhouden. Toen hij hoorde, dat Jezus' vijanden Hem hadden gevraagd hun te laten zien dat Hij de Zoon van God was, door van het kruis af te komen, vond hij dat dit een redelijke vraag was. Hij was er zeker van, dat ik zou gaan zeggen dat Jezus ermee instemde. Toen hij echter hoorde, dat Jezus in werkelijkheid stierf aan het kruis, zakte hij in

elkaar op een leunstoel en huilde bitter. Hij had een Redder gevonden - maar zonder nut. Jezus was gestorven!

Pas toen ik hem het verhaal van de opstanding kon vertellen, was hij weer blij. Ik had hem de tranen en de smart kunnen besparen, als ik hem in het begin verteld had, dat het verhaal van Jezus een gelukkig einde heeft.

De vierjarige Terry luisterde naar een godsdienstige radio-uitzending en hoorde de predikant zeggen: "Jezus is van mij".

"Dat is niet waar!" riep hij uit. "Hij vergeet mij. Jezus is van óns, niet alleen van hem".

Neem alles wat je kunt van Jezus en Zijn Kerk, maar denk eraan dat niemand een monopolie heeft. Jezus leerde ons bidden "Onze Vader", niet "Mijn Vader".

Een jongen die mij had horen praten over "narcisme", stelde me daar veel vragen over.

Narcisme betekent: bewondering van zichzelf. Narcissus was een legendarisch persoon die zijn tijd doorbracht met te staren naar zijn eigen spiegelbeeld, dat voor hem van weergaloos belang was.

De jongen maakte de opmerking: "Dan is onze meester van de zondagsschol een narcist. Hij pocht dat de mens de kroon van de schepping is. Maar toen ik in Marineland was, zag ik walvissen en dolfijnen, verbazingwekkende dingen doen. Kunnen mensen veertig buitelingen maken? Waarom noemt de Bijbel Jezus een Leeuw en een Lam? Omdat de leeuw krachtiger en het lam zachter is dan de mensen".

Kleine kinderen zijn vrij van het redeneren met drogredenen van de volwassenen, en zij kijken niet neer op het dierlijke koninkrijk. Het is waar dat God alleen maar de mens naar Zijn beeld heeft gemaakt. Hij gaf hem een geest die denkt, voelt en redeneert. Maar in tegenstelling tot Narcissus, moet de mens nadenken over God, niet over zichzelf.

Michaël Chorev, een Russische Baptist, schreef vanuit de gevangenis het verhaal van zijn bekering. Zijn vader Mihai was de martelaarsdood

gestorven, en liet zijn moeder erg arm en met vier kleine kinderen achter.

Ze was een keer aardappels aan het schillen - hun enige voedsel - en vroeg Michaël voor haar uit de Bijbel te lezen terwijl zij met haar werk bezig was.

Michaël weigerde dat. Hij vond de Bijbel saai. "U leest, en ik zal de aardappels schillen".

"Dat is niet zo'n goed idee; ik zal eerst mijn bril moeten opzoeken, wat een poosje zal duren. Wees alsjeblieft aardig en lees mij voor".

"Welk gedeelte wilt u horen?", zei hij met tegenzin.

"De Bergrede".

Zo'n lang gedeelte, dacht Michaël. Drie lange hoofdstukken. Hij was een erg slechte lezer, en zijn ogen waren zwak. Hij nam de Bijbel.

"Zalig zijn de armen van geest", zo begon hij, struikelend over de woorden. "Zalig zijn die treuren". Maar plotseling gingen zijn ogen open voor woorden die niet op de bladzijde stonden. *Zalig zijn mijn ouders. Mijn vader lijdt in de gevangenis. Mijn moeder is verdrietig. Haar leven is ook bitter.*

"Zalig zijn de zachtmoedigen", vervolgde hij. *Jezus moet mijn ouders hebben bedoeld. Zij zijn altijd zo zachtmoedig geweest. "Zalig zijn de barmhartigen..." Moeder zou haar laatste stukje brood delen met iemand die honger had of arm was. "Zalig zijn de reinen van hart..." Zij hebben nooit ook maar een vlekje op hun hart gehad. "Zalig zijn de vreedzamen..." Zij weten niet wat haat is. Als het aan hen lag, zouden ze zelfs in vrede met de communisten leven.*

"Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil..." *Vanwege deze zegening ben ik zonder vader.*

Zijn geest flitste terug naar vroegere dagen. Wat een vreemde man was zijn vader geweest - net zo vreemd als dit boek!

Zijn moeder had verteld dat toen hij geboren was, de dokter tegen Michaëls ouders gezegd had: "De ogen van de jongen lijken zwak. Hij kan nooit goed zien. U zult het feit moeten accepteren dat hij spoedig helemaal blind kan zijn".

Toen hij de sombere prognose van de dokter hoorde, hief zijn vader het kind Michaël naar de hemel en zei: "Dank U, o God, dat U me

na vier meisjes een zoon gaf, en dank U dat hij slecht ziet, misschien helemaal geen zicht heeft..."

Zijn moeder onderbrak: "Stop dit zinloze gebed!" Tranen liepen langs haar wangen omlaag. "Je dankt niet voor de blindheid van een kind!" "Geloof je dan", antwoordde haar man, "dat God fouten maakt? Als hij blind is, zal hij nutteloos zijn voor fabriekswerk of voor welk beroep ook. Daarom zal hij worden gewijd aan het werk van de Heere. De Bijbel kan in braille worden gelezen".

Met de herinnering hieraan bedacht Michaël: *Daarom is het dat Maria God dankte dat Hij haar een Zoon gaf, Die de profeten beschreven als een "Man van smarten", Die ertoe bestemd was te sterven aan een kruis.*

"Verblijdt, en verheugt u..." Hij las maar verder, bladzijde na bladzijde van de Bergrede. Toen hij klaar was, had hij in zijn hart vastgesteld dat hij Jezus toebehoorde.

De voorspellingen van zijn vader kwamen uit. Hij werd werkelijk dominee, en ten gevolge daarvan heeft hij ook vele jaren in de gevangenis gezeten. Hij zat in de gevangenis toen ik dit schreef, en is bijna blind.

In Aurora, Colorado, Verenigde Staten, hing een achtjarige jongen, Charlie geheten, zich op.

Hij was soms ondeugend geweest. Eens vernielde hij schoolbenodigdheden van andere leerlingen. Als straf zei zijn moeder tegen hem, dat ze zijn zakgeld zou inhouden als betaling voor de beschadigde artikelen.

Hij werd boos: "Als ik ondeugend ben, raak ik mijn zakgeld kwijt, maar als mijn ouders grote ruzie hebben en ze ondeugend zijn, houdt God hun zakgeld niet in". Zijn laatste argument was zelfmoord op achtjarige leeftijd.

Ouders, leraars en rechters moeten vaak overtredingen straffen, en daarin zijn ze de vertegenwoordigers van God, Die de zonde haat. Ieder die straft, moet erop letten erg op God te lijken, opdat zij die worden gestraft, niet tot wanhoop worden gedreven. Onrechtvaardige straf die door onrechtvaardige mensen wordt opgelegd kan onherstelbaar trauma veroorzaken, neurose of psychose.

Biografen vertellen ons dat één klap die de jonge Lenin eens ontving,

maakte dat hij het kruis van zijn nek rukte en voor zijn hele leven een hater van God werd. Zijn vader had aan een priester gevraagd wat hij moest doen met zijn zoon, die had nagelaten naar de kerk te gaan. De priester had geantwoord: "Sla hem een paar keer". De jongen had dit gehoord.

Veel mensen zijn als Charlie. Ze zeggen: "Ik krijg straf voor mijn fout, terwijl God goed is voor hen die mij slaan - hoewel hun zonden groter zijn dan de mijne".

Jezus zei: "Indien gij Mij liefhebt, zo houdt Mijn geboden" - maar Hij hield ze Zelf ook.

Op de zondagsschool vertelde een dominee van de kruisiging en dood van de Heere Jezus. Een kind zei na afloop: "Dat verhaal kan niet waar zijn".

"Waarom?" vroeg de predikant.

"Als het waar was", antwoordde het kind, "zou u tranen in uw ogen gehad hebben toen u het vertelde".

Zulke voorvallen leerden mij hoe ik moest preken.

Een jongen wiens moeder bijna stierf in de Kersttijd, ging de kerk binnen en nam het beeldje van het Kindje Jezus uit de kribbe. Op weg naar huis zei hij tegen het beeldje: "Nu kunt U Zelf zien wat het is je moeder niet te hebben". Toen zijn moeder opknapte, bracht hij het Kindje Jezus terug.

We kunnen kinderlijke durf hebben in onze relatie met God. Wie zou niet een kind kunnen vergeven?

9. MOTIEVEN

Toen Mihai pas vijf was, trof ik hem op een avond bij thuiskomst erg verdrietig aan. Hij was aan het spelen geweest met een elektrische draad en had een schok gekregen. Om hem een lesje te leren had de oppas tegen hem gezegd: "Nu zul je sterven". Mihai geloofde haar, en vertelde me het droevige verhaal. In een poging hem gerust te stellen, zei ik: "Maak je geen zorgen - als je sterft, zul je naar de hemel gaan". "Ja", zei hij, "maar ik wil hier blijven, om meer goede dingen te doen". Paulus schreef eens, dat hij wenste ontbonden te worden en met Christus te zijn, "want dat is zeer verre het beste. Maar in het vlees te blijven, is nodiger om uwentwil" (Filipp. 1:23-24).

Sprak Mihai uit altruïstische motieven zoals Paulus, of wilde hij eenvoudigweg uit een pijnlijke situatie komen? Ik kan het niet zeggen. Eveneens was ik niet zeker van de motieven van de elfjarige Amelie toen zij graag een paard wilde hebben. Ik zei tegen haar: "Dat kan een fortuin kosten! Je zou een goede daad kunnen verrichten door je wens op te geven, en het geld aan de armen te geven".

"Maar dat is het juist waarom ik het wil hebben!", verklaarde ze.

"Zoveel mensen slaan paarden. Dit paard zou misschien zelfs door een circus worden gekocht, waar het vreselijk zou lijden door het leren van trucs die het zou moeten uitvoeren. Als ik ervoor moest zorgen, zou het paard een erg goed leven hebben".

Nemen we onze beslissingen uit zuivere motieven? Zijn de goede bedoelingen die we opeisen, echt?

Er is meer dan wat ironie in het verhaal van het atheïstische kind dat tegen zijn ouders zei: "Het is veiliger God niet te vertellen dat we niet in Hem geloven. Dan zal Hij ons misschien toch in de hemel brengen"!

Mijn vrouw en ik verbleven eens bij een Indisch gezin waarvan de achtjarige zoon, voor het eerst in zijn leven, een werkelijk prachtig paar schoenen gekregen had. Ik had geen schoenen aan, omdat mijn voeten pijn deden.

Tijdens de maaltijd moet hij de woorden van Johannes de Doper

gehoord hebben: "Die twee rokken heeft, dele hem mede, die geen heeft". Hij trok één schoen uit en gaf die aan mij.

Toen ik, me niet realiserend wat er gebeurde, geen poging deed de schoen aan te nemen, vroeg hij of hij iets verkeerd gedaan had; misschien was ik niet een gelovige?

Hij was stellig een gelovige.

Toen hij bijna vier jaar was, hoorde Alex zijn zus zeggen: "Ik word dokter als ik groot ben".

Hij voelde, dat hij moest vertellen over zijn eigen plannen, en kondigde aan: "Als ik groot ben, wil ik een man zijn die zijn moeder gelukkig zal maken".

Wat een prachtig streven! We zouden er goed aan doen het over te nemen. Wij kunnen maken dat onze hemelse Vader Zich over ons zal verheugen met gejuich (Zef. 3:17). Wij kunnen maken dat het hemelse Jeruzalem - dat onze moeder is - zich verheugt. Zelfs een verloren zoon kan zijn vader gelukkig maken door naar huis terug te keren.

Een Schotse predikant kreeg zijn ontslag. Het leek, alsof tijdens zijn jaren van ambtsbediening niemand bekeerd was.

Bovendien had hij iets dwaas laten gebeuren dat in de gemeente ergernis gegeven had. Toen de offerschaal rondgegaan was, had een negenjarige jongen de diaken gevraagd de schaal op de vloer te zetten. Hoewel hij zich afvroeg wat er zou gebeuren, had de diaken dit gedaan. De jongen was op de schaal gaan staan. De gemeente had niet begrepen, dat hij zichzelf als een offer gegeven had. Die jongen was Robert Moffatt, die later een bekende zendeling in Afrika werd. Zijn schoonzoon was David Livingstone.

We kunnen van dit kind de beste manier van geven leren.

Een zendeling in Oeganda in de negentiende eeuw vertelde het volgende verhaal.

Zijn kerk had een dankdag, maar in plaats dat zij hun gaven voor het opknappen van de kerk vóór de tijd stuurden, brachten ze die op zondagmorgen mee. Toen de dienst voorbij was en de zendeling stond te kijken naar de stapel gaven, dacht hij iets te horen. Toen hij zijn hoofd

ophief, zag hij een klein Afrikaans meisje in het gangpad.

"Wil je mij spreken?", vroeg hij.

Heel verlegen kwam het meisje naar het voorste gedeelte van de kerk, en zei: "Alstublieft, meneer, ik wil iets geven". Ze stak haar hand onder haar schamele kleren en er kwam een tas tevoorschijn. Nadat ze die opengemaakt had, haalde ze er de ene na de andere hand vol zilver en goud uit, totdat er een gave op tafel lag die meer waard was dan al de andere gaven samen.

De zendeling zei: "Je had dit niet moeten doen. Vertel me maar waar je het geld vandaan gehaald hebt en we zullen het terugbrengen".

Het kind barstte in tranen uit. "Het is allemaal van mij!"

"Dat kan niet!", riep de zendeling uit. "Je bent veel te arm".

Toen kwam de aap uit de mouw. Het kind had zichzelf als slaaf verkocht om geld aan de kerk te kunnen geven.

Vol zelfverloochening te worden als God is een uitstekende manier om Hem te vinden.

De archieven van de China Inland Mission bevatten een brief die meer dan honderd jaar geleden gestuurd is aan de stichter, Hudson Taylor:

Als u nog niet dood bent, wil ik u wat geld sturen. Ik heb het gespaard om de kleine jongens en meisjes van China te helpen om Jezus lief te hebben.

De Christian Mission to the Communist World ontving een soortgelijke brief van een jongen van negen jaar:

Meneer Wurmbrand, mijn moeder las me voor uit uw boek, 'Gemarteld om Christus' wil'. Ik had tranen in mijn ogen toen ik hoorde over het lijden van christenen onder de communisten.

Ik hoop dat u groot genoeg bent om kritiek te accepteren zonder u beledigd te voelen. Mijn moeder vertelde me, dat dit een teken van grootheid is bij een man.

Wij wonen in Rhodesië. U leidde vele zendingsactiviteiten in vele landen. Waarom niet in ons land? Het was verkeerd van u daarover niet te denken. Vele Rhodesiërs zouden helpen. Ik zou vrijwillig op

me nemen uw algemeen directeur te worden. Het moet mooi zijn tegelijk generaal en directeur te zijn en ook de kerk te dienen. Dragen uw generaals uniformen net zoals die van het Leger des Heils? Wilt u alstublieft antwoord geven. Veracht de kleintjes niet. Onze engelen zien dagelijks het aangezicht van God.”

Ik antwoordde met een brief van vier kantjes, waarin ik hem vertelde wat zijn plichten als algemeen directeur zouden zijn. Het resultaat was, dat niet hij, maar zijn moeder directeur van één van onze zendingsafdelingen werd, en de negenjarige “zendeling” werd haar assistent.

Het verhaal wordt vaak verteld van de zesjarige jongen die een andere jongen van vier jaar droeg. Een volwassene vroeg hem: “Is hij niet zwaar voor je om te dragen?”

Het antwoord was: “Hij is niet 'zwaar'. Hij is mijn broer”.

Amelie bleef in huis toen wij gasten die weggingen, vergezelden naar de auto. Binnen enkele minuten voegde ze zich bij ons, en ze zei: “Ik was bang dat als ik alleen achterbleef, ik iets doms zou doen”.

Mensen zijn vooral geneigd domme dingen te doen als ze op zichzelf zijn en onopgemerkt. Maar moeten zij alleen zijn? Er zijn geen eenzamen in Gods dienst. Christenen moeten in voortdurende gemeenschap met hun broeders blijven.

Het commentaar van Amelie herinnerde me aan een rustige zwakzinnige, die lid was van mijn gemeente in Boekarest, Roemenië, jaren geleden. Toen wij hem een keer uitnodigden voor een maaltijd, legde mijn vrouw zoals gebruikelijk een mes, vork en lepel voor hem neer.

Hij zei: “Alstublieft, neem het mes weg. Ik weet, dat ik niet wijs ben, daarom heb ik tegen God gezegd: “Daar ik dwaas ben weet ik niet wat ik doen zou als ik een mes tot mijn beschikking had. Dus beloofde ik er nooit een in mijn hand te zullen houden”.

Als alle volwassenen en geestelijk gezonde mensen toch zo'n wijsheid hadden!

Vele adviezen voor het redden van mensen van alcoholisme of andere slechte gewoonten zijn vaak zonder succes. Ik las over één methode die erg succesvol was.

Een vijfjarige jongen zei: "Mama, weet u wat ik het liefst wil hebben met Kerst?"

Kleine deugniet! dacht zijn moeder. Ik vraag me af, wat hij wil. Het antwoord bracht haar van haar stuk. Hij zei: "Alles wat ik wil, is een moeder die nooit meer rookt. Ik hou erg veel van u, en wil dat u lang leeft". Toen legde hij zijn armen om haar nek en kuste haar.

Ze moest een traan wegpinken. Ze rookte nooit meer.

Een moeder gaf haar zoon een appel. "Deel die met je broer op een christelijke manier".

"Wat bedoelt u?"

"Geef je broer de grootste helft!"

Terwijl hij haar de appel teruggaf, zei hij: "Waarom geeft u hem niet aan mijn broer en geeft u hem niet de kans die met mij op een christelijke manier te delen?"

Wij glimlachen. Maar het staat ons niet netjes aan anderen de plicht te geven om te zijn zoals Hij.

Kinderen kunnen ontwapenend eerlijk zijn als hun motieven niet helemaal eerlijk zijn.

Er werd aan een klas van een gymnasium gevraagd een zin op te schrijven waarin een voorwerp voorkwam. Een kind schreef: "Lieve mevrouw, u bent echt heel mooi".

"Heel hartelijk bedankt", antwoordde de lerares, "maar wat is het onderwerp van deze zin?"

"Een goed cijfer te krijgen", antwoordde de leerling oprecht.

Toen mijn kleinzoon Alex vier was, vroeg ik hem om een kus. Hij zei: "Ik kan er nog geen geven". Na een uur kwam hij naar me toe en kondigde aan: "Nu kunt u de kus krijgen".

Ik vroeg: "Maar waarom niet eerder?"

"Omdat mijn kus nog niet met genoeg liefde volgestopt was".

Zijn onze kussen altijd volgestopt met genoeg liefde? Er is niets wat

meer verdrietig maakt dan een kus zonder liefde.

Toen Luke, die negen was, de mensen de zigeuners hoorde vervloeken vanwege diefstal en waarzeggerij, wilde hij bij hen worden gebracht om zijn snoepjes met hen te delen. Hij vertelde zijn moeder over zijn bedoeling: "Als ik groot ben, ga ik de voeten van de zigeuners wassen, net zo als de Heere Jezus heeft gedaan.

"Is dat niet beter dan klagen dat die mensen vuile voeten hebben? Wilt u me het laten doen?"

Dat kind stierf jong, nadat het blind geworden was. Op zijn sterfbed zei hij: "Ik zou graag al de zigeuners met me mee willen nemen naar de hemel".

"Als iemand me zou willen doden", merkte Amelie op, "zou ik tegen hem zeggen: "Laat me u eerst het verhaal van Jezus vertellen". Als hij me daarna doodde, zou ik tenminste naar de hemel gaan".

Haar denken was wijzer dan haar jaren. Christenen in communistische of islamitische landen die bij folteraars of beulen worden gebracht, geven er voorrang aan hun te vertellen over de verlossing door Christus. Voordat zij antwoord geven op vragen van hun ondervragers over de ondergrondse Kerk, delen zij hun geloof mee.

Dan kome, wat komen mag.

Isaac Feinstein was een Joods-christelijke zendeling in Roemenië die gedood werd tijdens de Holocaust. Hij liet zes kinderen achter, waarvan er één, een meisje, op negenjarige leeftijd stierf. Op haar sterfbed troostte ze haar moeder: "U hebt nog vijf kinderen. Papa is in de andere wereld, zonder één van zijn kinderen. Het is niet meer dan eerlijk, dat ik naar hem toe ga".

Zo gemakkelijk kan een kind dat gelooft, de dood onder ogen zien.

Een blind kind was aan het vliegeren. Iemand vroeg aan haar: "Waarom ben je dat aan het doen? Je kunt niet zien".

"O, maar anderen zien mijn vlieger! Dat maakt hen blij. En ik heb het gevoel dat hij mij omhoog trekt".

Een meisje, Catherine geheten, las de hele Bijbel, Oude en Nieuwe

Testament, acht maal voordat ze de twaalfjarige leeftijd bereikte. Vraagt u zich af wat er van zo'n meisje werd?

Zij werd de vrouw van William Booth en de mede-stichter van het Leger des Heils.

Zo'n klein kind kan ons, door haar voorbeeld, in het Woord inleiden, zodat wij ook mogelijk nut mogen hebben in het Koninkrijk van God.

Graaf Zinzendorf werd op vierjarige leeftijd meegenomen naar een museum voor kunst in Düsseldorf, Duitsland. Hij stond voor een schilderij van de gekruisigde Christus. Het droeg de inscriptie: "Dit heb Ik voor u gedaan; wat doet u voor Mij?"

Toen en daar besloot de kleine jongen zijn leven te wijden aan de Zaligmaker. Hij kon die vraag nooit vergeten. Toen hij nog een kind was, zei hij tegen zichzelf: Een geloof dat niets doet is alleen maar geleuter. Toen hij volwassen was, stichtte hij de gemeenschap van de Moravische Broeders, die als motto heeft: "De Zaligmaker verdient alles". Zendelingen gingen vanuit die gemeenschap naar Groenland, naar India, naar Afrika.

Daar we de beslissende invloed van een schilderij op het leven van deze christen erkennen, moeten we dan wel het gebruik van heilige voorstellingen in de dienst van God afkeuren? We gebruiken geïllustreerde bijbels en boeken met bijbelse verhalen voor het onderwijs van de kinderen. Misschien zou de kunst kunnen dienen om in iedere volwassene het kind op te wekken.

Kindertheologie maakt geen bezwaar tegen religieuze kunst.

Een gedeeltelijk verlamd meisje, dat ellendig was om te zien, werd door zowel volwassenen als kinderen gemeded. Niemand wilde bloot gesteld worden aan haar eindeloze klachten.

Uiteindelijk realiseerde zij zich wat het probleem was. Ze besloot niet langer te klagen. Ze zou grappen gaan vertellen - grappen zelfs over haar eigen handicaps - en ze zou hen die in haar gezelschap waren, vermaken en opvrolijken.

Spoedig vonden mensen het fijn in haar gezelschap te zijn. Uiteindelijk werd ze een professioneel blijspelspeelster.

In november 1984 kwam Galina Viltchinskaia vrij na vijf jaren in de gevangenis, die slechts onderbroken waren door drie maanden vrijheid. Van de gevangenis ging ze direkt naar een dienst van de ondergrondse Kerk in Hanbarovsk. Dat was voor haar iets vanzelfsprekends; ze was tenslotte vanwege haar geloof gevangen gezet. Toen ze werd vrijgelaten, was ze 27 jaar oud. De kerk in Rusland die haar verhaal aan het Westen vertelde, berichtte dat ze buitengewoon mager was, en zo verschrompeld, dat ze er uitzag als een kind van elf. Haar gezicht was geel; ze had maar weinig haar meer. Het kostte haar inspanning om te glimlachen.

Wegens voortdurend voedselgebrek in de gevangenis was haar lichaam niet in staat vet te fabriceren. Er werd verteld, dat het misschien maanden zou duren voordat ze normaal kon eten - aangenomen dat ze vrij bleef, wat erg onwaarschijnlijk geacht werd.

Toen een vriendin die haar vroeger gekend had, haar ontmoette, riep ze uit: "Wat hebben ze met jou gedaan? Je ziet er uit als een kind!" Galina antwoordde deemoedig: "Ik had ervoor moeten zorgen er uit te zien als een kind van God, maar ik veronderstel dat ik dat niet deed, dus deden zij het en op hun manier".

De Russische Baptistenleider Mihail Chorev vertelt over een van zijn ervaringen uit zijn kindertijd. Tijdens de belegering van Leningrad in 1941 woonde hij met zijn moeder en drie andere kleine kinderen (zijn vader was wegens zijn geloof in Jezus in de gevangenis gestorven) in die stad. Het gezin was gedoemd de hongerdood te sterven.

Zijn moeder was gewend te bidden: "Dank U, God, dat U zoveel van ons houdt". Mihail verbaasde zich altijd daarover. Als God zoveel van ons houdt, waarom kunnen we dan geen stukje brood krijgen?

Op zekere dag bracht zij een stukje kaas mee, verdeelde het in vieren, en verliet de kamer. Mihail vroeg zich af waarom er geen vijf stukjes waren. Onzeker wat hij moest doen, hield hij zijn stukje in zijn hand. Na enkele minuten kwam zijn moeder terug in de kamer en vroeg: "Heeft iemand een stukje kaas over?" Mihail knikte. Zijn moeder ging verder: "Oude Kolja, onze buurman, sterft van de honger. Ik vroeg hem wat zijn laatste wens was, en hij zei: "Iets te eten". Aan de laatste wens van iemand die op sterven ligt, moet worden voldaan. Zou jij je

stukje kaas willen weggeven?"

Mihail ging met zijn moeder mee om te zien hoe Kolja de kaas zou opeten. Toen zijn moeder het in de mond van de stervende man legde, glimlachte hij en blies de laatste adem uit. Hij was zelfs niet in staat geweest het stukje door te slikken.

Mihai kwam in verleiding om de kaas uit de mond van de dode man te halen en het zelf op te eten. Wanneer zou hij ooit weer kaas zien? Zijn moeder zag wat er in hem om ging.

Tenslotte zei hij: "Ik gaf de kaas niet aan Kolja, maar aan God. Ik wilde een offer dat aan Hem gegeven was, niet terugnemen".

Zijn moeder was gelukkig. Later schreef Chorev, vanuit de gevangenis waarin zijn vader gestorven was: "Ik kan getuigen dat het grootste geluk voor een mens is helemaal toegewijd te zijn aan God".

Hebben wij geloften aan God gedaan waarvan we later spijt gehad hebben? Laten we ons dan de heiligen en martelaren herinneren - niet alleen die van vroeger, maar ook die van tegenwoordig.

Een mohammedaanse jongen van dertien jaar hoorde een christen de verheven leer van Jezus prijzen, dat we onze vijanden moeten liefhebben en de andere wang moeten toekeren als we geslagen worden. Hij zei tegen zichzelf: Ik zal deze leer eens beproeven en hij gaf de christen een klap.

Trouw aan zijn overtuiging, huilde de christen zachtjes, terwijl hij zei: "Ik huil om jou".

Verbaasd vroeg de mohammedaanse jongen hem te laten zien welk deel van de Schrift dit vreemde gebod bevatte. Hem werd de tekst in Mattheüs 5 getoond, en na het hoofdstuk te hebben doorgelezen besloot hij te leven overeenkomstig deze voorschriften. Maar hij kon niet breken met de gewoonte van het zweren en ook kon hij niet iets "gezegends" zien in treuren en arm zijn.

Hij raadpleegde een wijs christen, die verklaarde: "De onderwijzingen van de Bergrede zijn geen geboden, aan mensen gegeven; niemand kan ze vervullen. Er is ooit maar één leven geweest dat gemotiveerd werd door zo'n liefde, en dat was het leven van Jezus Zelf. Vraag Hem in je hart te komen, en Hij zal je veranderen".

De jongen deed dit, en werd een nieuw persoon.

Politieke omstandigheden dwongen de vader van Laura del Carmen om Vicuna Santiago, de hoofdstad van Chili, te ontvluchten. Zij was nog een baby toen hij vluchtte. Spoedig daarna stierf hij, de arme moeder achterlatend om te werken als naaister om in het levensonderhoud van haar twee kleine kinderen te voorzien.

De moeder, die erg knap was, werd spoedig de prooi van een rijk maar wreed landheer, Manuel Mora. Hij kreeg genoeg van de vrouw met wie hij tot dan toe een tijdje samengeleefd had, brandmerkte haar als een dier met een roodgloeiend stuk ijzer, en joeg haar weg.

De wetenschap dat haar moeder in zonde leefde met Mora gaf de jonge Laura veel verdriet. Op tienjarige leeftijd deed zij haar eerste communie. Op die dag, in 1901, schreef ze de volgende besluiten op:

1. Mijn God, ik wil U mijn hele leven lang liefhebben en dienen.
Daarom geef ik U mijn ziel, mijn hart, mezelf.
2. Ik zou liever willen sterven dan U te beledigen door te zondigen.
Daarom wil ik alles vermijden wat me van U zou kunnen scheiden.
3. Ik stel het als mijn doel om alles te doen wat ik kan om te waarborgen dat U gekend en bemind mag worden, en om de beledigingen te herstellen die U dagelijks ontvangt van de mensen, in het bijzonder van mijn familieleden.

Toen ze twaalf was, wekte Laura onopzettelijk de begeerte van dezelfde Mora op en moest zij vluchten. Om deze belediging te wreken, bond Mora haar moeder aan een paal en sloeg haar bijna dood. Laura, geïnspireerd door Jezus' woorden over de goede herder die zijn leven geeft voor zijn schapen, besloot haar leven aan God op te offeren namens haar arme moeder.

Spoedig werd ze dodelijk ziek. Maar ondanks haar ziekte, probeerde Mora haar te verleiden. Slechts de tussenkomst van burens redde haar. Tegen het einde van haar korte leven, zei ze tegen haar moeder: "Ik ga sterven. Ik heb Jezus hierom gevraagd. Gedurende twee jaren heb ik mijn leven opgeofferd aan Hem, opdat Hij u de genade van berouw mocht geven. Moeder, zal ik, voordat ik sterf de vreugde hebben te weten dat u zult terugkeren tot God?"

Haar moeder beloofde dat, en Laura stierf met als laatste woorden:

“Dank U, Jezus, ik sterf tevreden”.

Ze was dertien.

Haar moeder hield haar belofte en werd gelovig. Ze weigerde Mora's verlangens, zelfs als hij haar bedreigde met een revolver.

Een kind verlangde ernaar een bril te dragen, omdat hij dacht dat dit hem hetzelfde aanzien als zijn vader zou geven, een brildragend directeur.

Ze namen hem mee naar een opticien, die hem een kaart liet zien, en vroeg welke letters hij kon onderscheiden.

“Ik kan de eerste letters erg goed zien - H, I, C. Maar ik kan de volgende letters helemaal niet zien - S, A, B”.

Ons vermaak in dit verhaal verraadt onze eigen neigingen! Als wij de Bijbel lezen, nemen we direkt aan wat past bij onze eigen idealen en vooroordelen. Maar we zien niet wat niet overeenkomt met onze eigen theorieën of boezemzonden, omdat we de wereld willen zien door de bril van onze eigen keus.

10. OPLOSSINGEN

Ik heb heel wat Hallelujahs in mijn leven geroepen - maar ik had er nooit aan gedacht ze naar het hoofd van de vijand te gooien!

Op vijfjarige leeftijd was mijn kleinzoon vastbesloten om soldaat te worden, hoewel hij niet zeker wist of dat in het Amerikaanse, of Israëlische leger zou zijn, dan wel in het Leger des Heils. Hij keek uit naar de tijd dat hij in staat zou zijn te schieten, maar tactvol was hij mijn reactie vóór. "Maak u maar geen zorgen, opa. Ik zal niet schieten met kogels - maar met Hallelujahs".

Dit trof me als bijbels. Zijn lofprijzingen aan de Heere ("Hallelujahs") werkelijk zo ondoeltreffend als wij misschien veronderstellen? In Jozua's tijd, toen het tijd voor de Joden was Jericho in te nemen, kregen zij bevel niet te schieten, maar op hun trompetten te blazen en te juichen. Een grote overwinning werd behaald.

Denk ook aan de grote overwinning van Josafat op de Ammonieten en Moabieten - gezworen vijanden van de Heere -, toen hij een leger van zangers tegen hen zond, die de Heere prezen. "Gij zult deze strijd niet behoeven te strijden", beloofde de Heere, en de vijand werd totaal vernietigd en liet veel buit achter.

We zouden er goed aan doen te schieten met Hallelujahs.

Toen hij vier was, zei Mihai tegen mij: "Vader, wat kan ik doen? Ik verveel me".

Ik stelde voor, dat hij zou nadenken over God.

"Wat kan ik over Hem denken met mijn kleine geest? Hij kan wel over mij denken met Zijn grote geest".

In plaats van theologische speculaties, die vaak vruchteloos zijn vanwege de beperkingen van ons denken, zouden we er beter aan doen ons, door Christus, te verzekeren van Gods vriendschap. Dan zal Hij vrij zijn zonder beletselen voor ons te zorgen.

Een kind probeerde een tekening van God te maken, en werd daarom terechtgewezen.

"Geef deze dwaze poging op. Niemand weet, hoe God er uit ziet". Hij antwoordde eenvoudig: "Dat zullen ze weten als ik klaar ben".

Een moeder bracht haar kind naar bed en zei: "Vergeet niet te bidden voor grootmoeder dat ze erg oud met ons mag worden".

"Waarom?" vroeg het kind. "Zou het niet beter zijn te bidden dat God haar weer jong wil maken?"

Het is een feit, dat zij voor wie wij bidden, op zekere dag weer jong zullen zijn.

De onderwijzer van de zondagsschool praatte maar door over de grote personen van de Bijbel, beginnend met Adam en Eva; na een uur was hij niet verder gekomen dan Jeremia.

"Nu komt Ezechiël", kondigde hij aan. "Waar moet ik deze grote profeet plaatsen?"

Een meisje antwoordde onmiddellijk: "Hij kan mijn plaats krijgen - dan ga ik weg!"

Slechtere dingen kunnen een prediker overkomen die niet de vaardigheid heeft het Evangelie beknopt mee te delen!

Nauka i Religia, het belangrijkste atheïstische tijdschrift van de Sowjetunie, vertelt over het leven van sommige christenen die vluchten naar de toendra (boomloze vlakten aan de Noordpool) en de taiga (moerassige wouden) van Siberië, om niet om te gaan met de communisten, de Godhaters. Ze werden ontdekt door anthropologen, na gedurende veertig jaar eenzaam te hebben geleefd.

De wetenschappers stelden het volgende verhaal over twee kinderen in de gemeenschap te boek.

Toen er een hond stierf, zei een kind: "Laten we hem begraven en een kruis op zijn graf plaatsen".

Het andere kind zei: "Dat zou onwettig zijn; de hond was niet gedoopt".

"Laten we dan een krans op het graf leggen. De hond zal die uit de hemel zien en blij zijn".

De atheïst Einstein werd tot geloof in God gebracht door een kind dat nog erg klein was; niemand anders dan Yehudi Mehunin, die de wereld op zesjarige leeftijd verbaasde met zijn vioolspel. Einstein was op bezoek bij de vader van Mehunin, een praktizerend Jood. Ze

bespraken ideeën over God, en Einstein legde uit waarom hij niet kon geloven in het bestaan van God.

Yehudi, het wonderkind, hoorde de discussie aan terwijl hij met zijn speelgoed aan het spelen was, en onderbrak: "Meneer de professor, ik zal u bewijzen dat God bestaat".

Geamuseerd vroeg Einstein: "Wat is je bewijs?"

Yehudi nam zijn kleine viool en begon te spelen. Einstein luisterde in extase. Toen het kind klaar was, vroeg het Einstein: "Als er geen God was, hoe kon een kind van zes dan muziek maken waarvan duizenden in concertzalen genieten?"

Einstein beweerde nooit meer dat hij niet in God geloofde.

Een klein meisje praatte met haar moeder, die in de keuken bezig was. Ze vertelde haar de gebeurtenissen van die dag. Toen ze klaar was, zei haar moeder: "Ga nu papa's schoenen poetsen".

Het meisje vond die taak niet leuk, maar ze gehoorzaamde. Spoedig kwam haar vader binnen, maar voordat hij de kans had haar te bedanken, vroeg ze: "Wie poetst Gods schoenen?"

Haar vader was geen theoloog. Zelfs als hij dat geweest was, zouden zijn theologische kwalificaties waarschijnlijk geen hulp geboden hebben! Enigszins in verlegenheid gebracht, zei hij: "Ik veronderstel, dat een of andere goede engel het als een eer beschouwt dat te doen".

Ze was niet tevreden. "Ik had ongelijk - God draagt geen schoenen. Hij zei tegen Mozes: "Trek uw schoenen uit, want u bent op heilige grond". God is altijd op heilige grond in de hemel. Dus kan Hij geen schoenen dragen, en is het niet nodig je daar zorgen over te maken". Tijdens de huisgodsdienstoefening die avond, las haar vader hoe Jezus de voeten van Zijn discipelen waste.

Zij merkte op: "Jezus had ook op blote voeten gelopen, of met alleen maar sandalen aan, op de stoffige wegen van Palestina. Het zou aardig geweest zijn als één van de discipelen, nadat zijn voeten door Jezus gewassen waren, had aangeboden Zijn voeten te wassen. Hoe komt het dat dat bij niemand van hen opkwam?"

Weer had de vader geen antwoord. Hij had zich nooit gerealiseerd, dat we niet alleen Jezus' diensten moeten aanvaarden, maar ons ook moeten afvragen welke kleine dingen we kunnen doen om Hem te

helpen.

Zijn dochter was wijs voor haar jaren. Het is belangrijk voor ons de theologie van kinderen te overwegen.

Het belangrijkste nieuws in de kranten van tegenwoordig bevat vele van kracht berovende en tragische gebeurtenissen, waaronder het ontvoeren, het verkrachten en het vermoorden van kleine kinderen. Zoals vele bezorgde ouders, instrueerde mijn zoon zijn beide kinderen om nooit in de auto van een vreemde te stappen en alle speelgoed, snoep of geld van vreemden te weigeren, hoe leuk die dingen ook mochten lijken.

Een keer besloot hij Amelie op de proef te stellen. "Zou je bij iemand in de auto stappen, als hij je 500 dollar aanbood?"

"Nee!"

"En als hij je 5.000 dollar aanbood?"

"Nee!"

"Maar als hij 50.000 aanbood?"

"Wel... 50.000 dollar is een heleboel geld. Ik zou tegen hem zeggen:

"Geefst u mij het geld en ik zal mijn vader vragen wat ik moet doen".

Ieder heeft een breekpunt. Ieder kan een kleine verleiding weerstaan.

Maar als die echt verlokkelijk en overstelpend is - wees dan niet haastig

eraan toe te geven. Vraag dan liever Hem Die gezegd heeft je niet over

te geven, Hem op Wiens goede bedoelingen je altijd aankunt.

Een klein meisje, wier zieke moeder niets te eten had, knielde in een miserabel zolderkamertje neer naast haar bed en zei langzaam: "Geef ons heden ons dagelijks brood". Toen ging ze de straat op, terwijl ze zich afvroeg waar God Zijn brood had. Toen ze een hoek omsloeg, ontdekte zij een grote, welvarende bakkerij en dacht: "Dit moet de plaats zijn!" Dus ging zij vol vertrouwen naar binnen en zei tegen de bakker: "Ik kom het halen".

"Wat halen?"

"Mijn dagelijks brood", zei ze, terwijl ze naar de verleidelijke broden wees.

"Ik wil er twee meenemen, alstublieft - één voor mijn moeder en één voor mijzelf".

De bakker pakte ze in en gaf ze aan zijn kleine klant, die dadelijk naar de deur ging.

"Stop, jij kleine schelm!", zei de bakker ruw. "Waar is je geld?"

"Ik heb geen geld bij me", antwoordde ze eenvoudig.

"Geen geld bij je? Jij kleine dief! Wat bracht jou dan hier?"

De harde woorden maakten het kleine meisje bang en ze barstte in snikken uit. "Moeder is ziek, en ik heb zo'n honger. In mijn gebed zei ik: "Geef ons heden ons dagelijks brood", en toen dacht ik, dat God bedoelde dat ik het moest halen, dus kwam ik".

De ruwe, maar vriendelijke bakker werd mild gestemd door het eenvoudige verhaal van het kind, en in plaats van haar te straffen, zei hij: "Jij arm meisje! Hier, neem dit mee voor je moeder". En hij vulde een grote mand met brood en gaf die aan haar.

Een beroemde zendeling in Afrika, George Moffatt, ging naar een nieuwe stam en vond tot zijn verbazing een inscriptie in een boom: "De christelijke school komt hier bij elkaar". Hij wist niet van christelijke zendelingen, die hem voor geweest waren.

Spoedig vond hij een twaalfjarig meisje en hij vroeg haar over de school. Ze zei, dat zij het hoofd was en de enige onderwijzeres. Ze had een tijdje in een naburig gebied gewoond, waar zij het Evangelie gehoord had; en ze was teruggekeerd om de eerste zendeling bij de stam te zijn.

Het is niet onmogelijk, kinderen aan te werven voor in- en uitwendige zending. In feite hebben kinderen speciaal toegang tot de harten van mensen.

Een vierjarige jongen uit Sri Lanka, geboren met vreselijke handicaps, luisterde ingespannen toen zijn vader uit de Schrift las hoe de discipelen Jezus vroegen over een man die vanaf zijn geboorte gehandicapt was: "Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze, of zijn ouders, dat hij blind zou geboren worden?" (Joh.9:2).

De kleine jongen onderbrak door te vragen: "Mama en papa, hebben jullie gezondigd, en werd ik daarom blind geboren?"

De ouders antwoordden: "Wij waren Godvrezend van jongsafaan. Wij zijn ons niet bewust van enige zonde die zo'n straf zou hebben

verdiend”.

Het kind zei toen: “Als dat zo is, kan ik gerust zijn. God zal een of ander werk van Hem in mij laten zien”.

Nu, ongeveer dertig jaar later, is hij nog steeds in leven. De meeste tijd brengt hij door in ziekenhuizen, in zwaar lijden. Door zijn rustig getuigenis laat God zien, dat een kruis geduldig gedragen kan worden, vol liefde, en met de hoop op een beter leven in het Paradijs.

Een jongen gooide een steen die toevallig een gans raakte, en die doodde. Geschrokken van de gevolgen van zijn roekeloosheid, begroef hij de vogel, terwijl hij dacht dat zijn moeder die niet zou missen, daar zij een aantal ganzen had.

Die avond chanteerde zijn zus hem: “Vanavond moet jij de afwas doen. Anders zal ik moeder vertellen wat jij gedaan hebt”.

Dus deed hij de afwas. Maar toen ze hem de volgende dag weer probeerde te chanteren, antwoordde hij: “Nee, vandaag doe jij de afwas. Ik heb moeder alles verteld - en ze heeft het me vergeven”.

Als je een zonde bedreven hebt, hoe groot ook, zul je dan mensen en duivelen toestaan je tot nog meer zonden te verlokken om de eerste te bedekken? Het is beter je zonde aan God te belijden. Je zult Hem niet verbaasd doen staan, want je bent zeker niet de eerste zondaar. In feite zou Hij verbaasd zijn als je niet zondigde. Weet dus, Hij vergeeft met blijdschap. Wanneer dat passend is, belijd je je zonde aan hem, die je verkeerd behandeld hebt. En wees ervan bewust hoe belangrijk het is, dat je je nooit door iemand in een verkeerde richting laat dwingen, alleen omdat je één enkele stap in die richting gezet hebt.

11. WAARSCHUWINGEN

Origenes, één van de beroemdste leraren van de oude Kerk, maakte veel lijden door, ofschoon hij niet het voorrecht had de martelaarsdood te sterven.

Hij was nog een kind toen zijn vader Leonides (die later om het geloof stierf) gearresteerd werd. Toen hij hoorde dat zijn vader gevangen genomen was, deed hij alles wat hij kon om zelf gevangen gezet te worden. Zijn moeder probeerde het hem te vergeefs te ontraden. Uiteindelijk stopte ze in wanhoop zijn kleren weg, en dwong hem zo thuis te blijven.

Niet in staat iets anders te doen, schreef hij aan zijn vader: "Past u toch op, dat u niet omwille van ons uw besluit verandert, om te lijden om Christus' wil".

Sommige christenen geven het op onder druk en vervolging bij de gedachte aan het lijden, dat hun trouw aan Christus aan hun gezinnen brengt. Sommigen zijn bezorgd dat hun standhouden voor Christus zou kunnen maken dat leden van hun gezin hun geloof verzaken, vanwege de zware last die het offer van hun vader op hen legt.

Ik heb vele kinderen van martelaren horen uitroepen: "Als mijn vader het maar stil gehouden had, zou mijn kindertijd niet zo bitter zijn geweest".

Het is een grote bemoediging om kinderen als Origenes te hebben. Toen ik in de gevangenis zat, stuurde mijn zoon, die toen erg jong was, mij brieven in dezelfde geest als waarin Origenes schreef. Zijn eerste woorden tegen mij, toen hij me na vier jaar van opsluiting mocht zien, waren: Ik heb een rijke Vader Die voor mij zorgt. U hoeft zich geen zorgen te maken".

De bewakers die het aanhoorden, wisten dat hij mijn zoon was. Ze vroegen zich af wie deze rijke vader mocht zijn. Mogen wij allen die de weg van het kruis gaan bemoedigen, door hen de verzekering te geven, dat wij niet kwaad zijn over het lijden dat we misschien omwille van hen moeten doorstaan. Ze moeten weten dat wij trots op hen zijn.

Als ik door een park wandelde met de zesjarige Mihai en zijn vriendje, gebeurde het soms dat ik achterbleef terwijl de jongens vooruit renden.

Plotseling kreeg Mihai een man in de gaten die een boek aan het lezen was. Hij ging vlug naar hem toe en zei: "U zou beter de Bijbel kunnen lezen!"

"Waarom?"

"Die vertelt u hoe u naar de hemel kunt gaan. Als dat niet gebeurt, zult u branden in de hel. Ziet u die man daar? Hij is mijn vader. Hij kan u de dingen beter uitleggen!" Met zo'n introductie had ik de gelegenheid om verdere uitleg te geven. De man werd gewonnen voor God, en is tegenwoordig één van de grootste Roemeense dichters. Laten wij evangelisten zijn, de weg bereidend zoals Johannes de Doper.

Op vijfjarige leeftijd woonde Mihai een gebedssamenkomst bij waar gebeden werd voor de armen. "Vader", vroeg hij, "waarom valt u God lastig met gebeden voor de armen? Doe uw hand in uw zak en geef!" Velen zeggen, dat ze niet weten hoe zij moeten bidden. Een kind zorgde voor het antwoord: een goede daad is een prachtig gebed.

Eens legde ik aan een kind uit hoe nietig wij zijn in dit onmetelijke heelal. De mens behoort nederig te zijn. Hij is niet meer dan een kiezelsteen.

Het kind, dat acht jaar was, antwoordde: "Een kiezelsteen is iets groots. Als hij in de schaal van een oester komt, wordt hij een oester! Het is verkeerd zichzelf te verachten".

Toen mijn kleindochter zeven was, sloeg ze mij gade bij het tekenen van gezichten van mensen. Het tekenen van mij is slechter dan slecht. Ze zei ernstig: "Grootvader, u bent aan het zondigen. God maakte de mensen om mooi te zijn. In uw tekeningen maakt u hen lelijk".

Ik zou graag gewild hebben, dat Picasso die woorden hoorde. Hij schilderde de mensen lelijk. Maar toen realiseerde ik me, hoe vaak ik mensen als slecht bestempeld heb die God liefheeft en die gewaardeerd zijn in Zijn ogen. Een kiezelsteen kan kostbaar worden, en een zondaar kan van grote waarde zijn.

Een vijfjarig kind stond naar zijn moeder te kijken toen ze wat gebakjes aan het maken was. Tenslotte had hij een schitterend idee.

"Mama", zei hij, "u hebt mij zoveel mooie woorden geleerd. Mag ik

u er ook een paar leren zeggen?"

"Ja, natuurlijk. Wat zou je me graag willen leren zeggen?"

"Probeer eens: "Neem er één, mijn lief kind!"

De moeder aanvaardde de instructie onmiddellijk.

Een groep van ons was aan het discussiëren over enkele ernstige problemen in de zending. Amelie, die toen ongeveer zes jaar oud was, was met haar speelgoed bezig. Dadelijk onderbrak ze: "Grootvader, waar ongeveer is het woord "probleem" in de Bijbel te vinden?"

"Nergens dat ik weet".

"Maar jullie geloven allemaal in de Bijbel - waarom maken jullie je dan zorgen over iets dat zo onbelangrijk is, dat het niet eens in de Bijbel genoemd wordt?"

Ik leerde uit dit commentaar van een kind, dat het zoeken van oplossingen voor problemen een nutteloze bezigheid kan zijn. Het is eenvoudiger problemen te verwerpen, als dingen die niet behoren tot onze levens.

In een leven dat heel veel lijden gezien heeft, heb ik geleerd dat het zonde is te worden geplaagd door hoofdpijn!

In de Bijbel wordt Jezus het Hoofd van de Kerk genoemd, en de gelovigen zijn het lichaam. Nu, noch de voet noch de elleboog kan hoofdpijn hebben - alleen maar het hoofd. Dus heeft een gelovige met hoofdpijn zich de rol van Jezus aangematigd! Het is alsof hij zei: "Daal af van de troon! Ik ben nu het hoofd. Als bewijs heb ik hoofdpijn". In welke zin hebben wij dergelijke hoofdpijn?

Luther was gewoon 's nachts te bidden: "God, is het mijn wereld - of Uw wereld? Is het mijn Kerk - of Uw Kerk? Als het Uw Kerk en Uw wereld is, zorg er dan alstublieft voor. Ik ben moe, ik moet naar bed. Welterusten, mijn God. We zullen elkaar in de morgen weer zien". Laten we alles in Gods handen leggen.

Een jongen van zes jaar hoorde zijn oudere zus verschillende keren roepen: "O God!" Uiteindelijk zei hij tegen haar: "Je handelt verkeerd. Val God niet lastig".

Er is een oude les in de Bijbel die bijna helemaal verwaarloosd wordt. Jairus kreeg de terechtwijzing: "... wat zijt gij de Meester nog moeilijk?"

(Mark. 5:35). De Psalmist zegt: "Immers is mijn ziel stil tot God" (Ps. 62:2).

Men vertelt dat Theresa van Lisieux een keer een non berispte omdat ze voortdurend zat te klagen over haar moeilijkheden. "Val je zusters niet lastig. Zij hebben ieder hun eigen last".

De non aanvaardde de berisping op een goede manier. "U hebt gelijk. Voortaan zal ik mijn moeilijkheden alleen maar aan Jezus vertellen". "O, nee", zei Theresa, "aan Hem zeker niet! Heeft Hij niet genoeg geleden? Laat Hij vrede hebben".

In Aria, dat 50 kilometer ten westen van Addis Abeba in Ethiopië ligt, fokten de eerste Duitse zendelingen vee. Ze hadden een twaalfjarige jongen die op hun kudde paste.

Op een avond zagen ze, dat hij voor vrienden uit het Nieuwe Testament las, dat zij hadden vertaald. Met veel moeite las hij stuntelig de woorden, proberend er een zin van te maken. Uiteindelijk deed hij het boek dicht en bad: "God in de hemel, deze blanke mannen zijn gekomen om ons over Jezus te vertellen, maar zij hebben hoofden als hout. Zij spreken onze taal slecht en wij kunnen hen niet begrijpen. Breek hun hoofden open, en doe de woorden van onze taal in hun hersenen, opdat wij kunnen leren".

Vele goede christenen die proberen te doen naar Jezus' raad om te worden als kleine kinderen, hebben moeite met het begrijpen van sommige preken van volwassenen. Predikers die "theologisch" of "filosofisch" kunnen spreken, moeten leren "kinderlijk" te spreken. Ze zouden er goed aan doen zich te herinneren dat hun geleerde verhandelingen buiten het bereik van sommige luisteraars liggen; of dat hun preken noch praktisch noch geschikt voor de aarde zijn. Jezus zei ons Zijn schapen te weiden - niet Zijn giraffen!

Eens kwamen we aan bij een hotel in San Francisco, en de directeur deelde ons mee dat we niet gereserveerd hadden en dat er geen kamers beschikbaar waren. We praatten met hem, maar dat had geen nut. Uiteindelijk kon Amelie haar mond niet meer houden. "Jullie worden verondersteld heiligen te zijn. Waarom zijn jullie aan het discussiëren? Jullie moeten bidden". Beschaamd boog ik mijn hoofd.

Ik had nog maar nauwelijks mijn gebed beëindigd, toen de directeur me riep, en zei: "U hebt geluk! Ik heb een kamer voor u gevonden". Amelie zei eenvoudig: "Ik hoop dat u uw les geleerd heeft". Dat had ik. Maar zou ik het onthouden? Zou zij het onthouden?

Mihai was misschien vijf jaar oud toen hij op mijn schoot zat en opmerkte: "U ziet er treurig uit vandaag. Waarom?"

Ik zei: "Omdat ik me realiseer, dat ik een groot zondaar ben".

Hij antwoordde: "U weet wat het spreekwoord zegt: God neemt Zijn gaven weg van hen die ontevreden zijn. Wees dankbaar voor iedere kleine zegen die u ontvangt".

Op dezelfde leeftijd raadde Amelie me aan: "Klaag nooit over de toestand van uw hart. U kunt er zeker van zijn, dat u naar de hemel zult gaan, geloof me".

Cornelia, een achtjarige, onderbrak eens een van mijn preken. "Vertel geen leugens als u preekt! Zeg niet dat u slecht bent! Bent u niet gewassen door het bloed van Jezus? U bent een heilige!"

Ik beoordeelde mezelf naar de daden die ik verricht had; deze kinderen geloofden, dat mijn preken getuigden, dat zij die op Jezus vertrouwen, witter dan sneeuw worden gemaakt.

Waarom zouden christenen niet kunnen zeggen, met Davids eenvoud: "Ik ben uw gunstgenoot" (Ps. 86:2)? Inderdaad, we worden heiligen genoemd (1 Kor. 1:2).

Een groep van ongeveer tien christenen van verschillende overtuigingen was bij elkaar in mijn woning. We hadden een heftig debat over Bijbelse problemen.

De heilige regel was vergeten: dat als de discussie verhit raakt, deze gestaakt moet worden. De mensen schreeuwden naar elkaar in boosheid.

Mihai, die toen ongeveer vier jaar oud was, was aanwezig. Toen de woordentwist een hoogtepunt bereikte, sprak hij rustig vier woorden Grieks: "Kardia kai psyche mia".

De anderen, die veronderstelden dat hij in tongen sprak, vroegen me wat zij betekenden. Ik vertaalde ze: "Eén hart en één ziel". Ze stonden verstomd. De discussie hield op.

De enige uitleg die ik kan geven, is dat Mihai mij gehoord moet hebben toen ik het Nieuwe Testament hardop in de grondtekst las. De woorden komen voor in Hand. 4:32: "En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en één ziel...". Ik vestigde de aandacht van mijn vrouw op de schoonheid van de woorden, en op het feit dat zij rijmen - kardia.... mia; en ik legde haar uit wat ze betekenden. Mihai had zich waarschijnlijk dit alles herinnerd en gebruikte de woorden op het juiste moment.

12. VERKLARINGEN

Toen Amelie acht was, vroeg ze me haar het verhaal dat Jezus de voeten van Zijn discipelen waste, nog eens te vertellen. Toen ik bij de woorden gesproken tot Petrus kwam: "Indien Ik u niet wasse, gij hebt geen deel met Mij", werd ze erg verdrietig.

"Jezus heeft mijn voeten niet gewassen; dus heb ik geen deel met Hem", treurde ze.

Ik probeerde het uit te leggen. "Je werd gedoopt. Je hebt anderen gedoopt zien worden".

"Maar dat baat niet", wierp ze tegen. "Jezus zei, dat Hij onze voeten moet wassen. Iets anders zal niet helpen".

Er ging een rilling over mijn rug. Ik citeerde vele bijbelteksten, voordat ik er één vond die haar volkomen tevreden stelde: "Het bloed van Christus reinigt ons van alle zonde" - die van het hoofd, de handen, de voeten, "van alles", legde ik uit.

"Goed dan", vroeg ze, "als je gewassen bent door Jezus, ben je er dan absoluut zeker van de hemel binnen te gaan?"

"Absoluut zeker".

"Is dat echt zo?"

"Ja, natuurlijk!"

"Noem me dan de namen van de discipelen wier voeten Hij waste". Ik begon haar een paar namen op te noemen. Ze onderbrak: "Waste Hij Judas' voeten niet?"

"Ja, zeker".

"Dan is het absoluut zeker, dat Judas Iskariot in het Paradijs is".

"Ik ben bang van niet".

"Waarom niet?"

"Omdat hij zijn Meester verraden heeft door Hem voor dertig zilverlingen te verkopen".

Amelie bracht de discussie tot een einde door op te merken met grote eenvoud en waarnemingsvermogen: "Opa, het is niet genoeg door Jezus gewassen te worden; je moet je daarnaar gedragen".

In die ene zin had zij de hele brief van Jakobus samengevat.

Ik las een keer voor Mihai 1 Korinthe 11:28: "Maar de mens beproeve

zichzelf...".

In de war gebracht, vroeg hij: "Hoe?"

Ik zei: "We moeten ons op de borst slaan en vragen: 'Hart, heb je lief? Hart, heb je lief?'" Om dat te illustreren, sloeg ik hard op mijn borst.

Mihai wierp tegen: "Op het spoorwegstation zag ik een man die van het ene treinwiel naar het andere ging, terwijl hij met een hamer daarop sloeg. Ik vroeg hem het mij ook te laten doen. Toen hij mij de hamer gaf, was ik verbaasd dat die zo licht was. Hij legde uit dat als er op elk station met een zware hamer op de wielen geslagen zou worden, ze uiteindelijk zouden breken". (Wat Mihai natuurlijk gezien had, was het proces van het testen van de wielen op schade door naar de trillingen van het metaal te luisteren als erop geslagen wordt).

"Dus", ging Mihai verder, "geloof ik, dat we ons niet te hard op de borst moeten slaan, maar alleen maar erg licht. Anders zouden onze harten misschien breken! We moeten het hart heel vriendelijk vragen: "Heb je lief?" en als het fluistert: "Ja", moeten we tevreden zijn".

Ik leerde die dag iets waardevols. Zelf-onderzoek, ja; maar geen zelf-kwelling.

Een rabbi die over straat liep, zag een klein kind met een bal spelen. Hij raakte met hem in gesprek.

"Wat ben je aan het doen?"

De jongen antwoordde: "Ik doe een balspel met God".

De rabbi lachte. "Hoe doe je dat?"

De kleine antwoordde: "Ik gooi de bal naar Hem op, en Hij gooit die weer naar beneden naar mij".

We moeten ons inspannen, evenals kleine kinderen, om gebeurtenissen als deze te interpreteren met zo'n eenvoud. De dingen vallen niet vanwege de wet van de zwaartekracht, maar omdat God toestaat dat ze vallen voor ons welzijn. Hij kan de wet van de zwaartekracht gebruiken, om Zijn doeleinden te bereiken; maar we moeten Zijn hand zien in alles wat er met ons gebeurt.

We hebben te maken met een levende God, onze liefhebbende Vader; niet met blinde wetten die onze materiële, psychologische of geestelijke wereld beïnvloeden.

Kinderen maken theologische fouten, evenals volwassenen. Een predikant hield eens een boete-preek over zonde en hel.

"Eén ding is zeker", zei hij. "Iedere man, vrouw en kind in deze gemeente zal op zekere dag sterven. Er is geen ontkoming!"

Een jongen op de eerste rij begon te grinniken.

"Iedereen in deze gemeente", herhaalde de predikant, "zal sterven".

De jongen bleef grinniken.

Geprikkeld vroeg de predikant hem: "Waarom lach je?"

"Ik kom niet uit deze gemeente", antwoordde hij.

Ik herinner me, dat ik Mihai op zijn nummer moest zetten vanwege de een of andere overtreding toen hij klein was. Ik vroeg hem:

"Waarom kijk je mij niet recht in het gezicht?"

"Ik wil niet naar uw mond kijken als die harde woorden spreekt", zei hij eenvoudig. "Ik wil naar het liefhebbende hart kijken waar ze uit komen".

De vroegere Orthodoxe priester Sheludkov uit Rusland, een man die vaak vervolgd is, vertelt in zijn boek over een twaalfjarige jongen in Moskou.

Er was iets vreselijks gebeurd; de jonge Misha was gelovig geworden, en communistische leraars hadden dat ontdekt. Een conclaaf van leraars verzamelde zich om Misha te overreden zijn geloof op te geven. Ze vroegen hem: "Hoe kun je in God geloven? Heb je Hem ooit gezien?"

Hij antwoordde: "Als ik Hem zou zien, zou ik niet in Hem geloven. De echte God is onzichtbaar. Gagarin, de eerste kosmonaut, spotte met Hem door te zeggen: "Ik keek rond in de ruimte en kon geen God zien". Was hij zo onwetend? Wist hij niet dat God onzichtbaar is?" Wij allen wensen soms, dat we God zouden kunnen zien in ons leven, dat Hij directe antwoorden op onze vragen zou geven of dat Hij ons zou voorzien van de dingen waarnaar we het meest verlangen. Maar als Hij aldus zichtbaar zou zijn, zou Hij niet God zijn. In onze zondige toestand kunnen we Hem niet zien en leven. Daarom is het, dat God de Onzichtbare is in de gebeurtenissen van ons leven, de Mysterieuze, de Ontzagwekkende in onze ervaringen. Wij zijn pelgrims, bestemd

voor een andere wereld. Wat onze zintuigen in deze wereld kunnen waarnemen zal de menselijke ziel niet bevredigen. Wij verwachten een betere stad, "welker Kunstenaar en Bouwmeester God is". Dan zullen we onze Zaligmaker zien van aangezicht tot aangezicht, en weten Wie Hij is.

De schrijver Elie Wiesel was eens een gevangene in een Duits concentratiekamp. Hij vertelt over een uitgehongerd Joods kind dat werd opgehangen wegens het stelen van een stuk brood.

Het kind vroeg geen uitleg. Het huilde niet, het protesteerde zelfs niet. Het leven was zonder uitleg aan hem gegeven, en op een wrede wijze werd het zonder uitleg hem ontnomen.

Waar was God? God was juist daar, aan de galg bij het kind, dat stil was en leed. Wat is er te zeggen, in de ernst van zo'n uur? Ook Christus werd "als een lam ter slachting geleid.. also deed Hij Zijn mond niet open" (Jes. 53:7).

Op een avond was de zoon van een beroemd evangelist uit zijn humeur. Toen zijn moeder het uit ging zoeken, vroeg ze hem waarom hij zich zo slecht gedragen had.

"Ik deed dat niet", zei hij. "De duivel deed het".

O, dat we de wijsheid zouden hebben niet aan onszelf handelingen toe te schrijven die we betreuren, en niet te wanhopen als we in zonde vallen! De duivel probeert werkelijk voortdurend ons te verstrikken in houdingen en handelingen die ons vreemd zijn.

Laten we de schuld neerleggen waar die hoort, en rustig de misstappen in ons leven erkennen, en vastberaden de daden van de duivel in ons leven aan de kaak stellen.

En laten we dan bidden: "Onze Vader..., leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze".

Een jongen deed een dappere poging een hond te tekenen met pen en inkt. Het resultaat was leuk, behalve dat de hond geen staart had. Natuurlijk vroeg een volwassene, die de tekening zag: "Waar is zijn staart?"

Hij antwoordde: "Die zit nog in de inktpot".

Soms krijgen we de kritiek dat we geen gepolijste heiligen zijn.
Enige jaren geleden was er een populair gezegde: "Heb geduld met mij
- God is nog niet klaar met mij".
Onze deugden zitten nog "in de fles", samen met Zijn beloften.
"Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen
heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus" (Filipp.
1:6).

NAWOORD

Niet lang geleden had ik een droom die een diepe indruk op me maakte.

Ik zat weer in een gevangenis. Op mijn bed zat een enorme rups. Ik wilde er van afkomen, maar dat lukte niet omdat de deur op slot zat. Ik had geen alternatief dan hem te doden, en ik slaagde pas na grote inspanningen daarin. Uitgeput van mijn pogingen, realiseerde ik me plotseling dat wat ik gedood had, het kind in mij was - dat vermogen om van ganser harte te geloven, onbeperkt lief te hebben, onvoorwaardelijk te vertrouwen. Ik had het beste in mij gedood.

Ik werd wakker met een gevoel van groot verdriet. Is het mogelijk het kind in de man te doden?

Tegenwoordig is abortus een controversieel onderwerp. Ongeveer vijftien miljoen ongeborenen zijn gedood in de Verenigde Staten, alleen al in de laatste tien jaar. In Rood China worden pasgeboren meisjes bij duizenden afgeslacht, omdat vrouwen niet meer dan één kind mogen hebben en ze liever een jongen hebben.

Wij doden ook geestelijk. We vermoorden het kind van binnen, het kind dat, zoals Nietzsche schreef, "wil spelen". Zelfs Marx, die onverzoenlijke vijand van de godsdienst, werd ertoe gebracht toe te geven: "Ik moet het christendom één grote verdienste toestaan. Het heeft de mensen geleerd kinderen lief te hebben". Het heeft meer dan dat gedaan. Het heeft de mensen geleerd het kind in zichzelf lief te hebben.

Op dit gebied is kindertheologie uniek.

Nadat Christus was opgevaren ten hemel, verwezen Zijn volgelingen naar Hem als "het heilig Kind, Jezus" (Hand.: 4:27). Waarom?

Een Cambodjaans meisje, Arn Chorn, dat opgroeide midden in de slachting die tenminste een miljoen van haar landgenoten vernietigde - inclusief haar familie - geeft een interessant antwoord.

Kinderen zijn minder gauw boos dan volwassenen en vergeten beledigingen sneller. Misschien weten kinderen meer over hun onvolmaaktheden, en als wij dat doen, hebben we kans gemakkelijker om onszelf te lachen en onszelf niet zo serieus te nemen. Misschien

kunnen we als kinderen een broederschap van onvolmaaktheid voelen. Kinderen zijn er minder zeker van dat ze absoluut gelijk hebben. Volwassenen, die er zeker van zijn dat zij absoluut gelijk hebben, maken oorlog - zelfs godsdienstoorlog - over hun absolute 'gelijk'.

Jezus berispt ons met de opmerking: "Gij hebt uw eerste liefde verlaten" (Openb. 2:4) - de liefde van een kind. De liefde tot God moet altijd lijken op die van een kind.

Velen geloven, dat de onschuld van een kind een mythe is die geschapen is door volwassenen. Freud ging zo ver kinderen "veelvormig verdorven" te noemen.

Ik verbaas me er niet over. Hij herhaalde wat David lang geleden zei: "De goddelozen zijn vervreemd van de baarmoeder aan; de leugensprekers dolen van moeders buik aan. Zij hebben vurig venijn, naar gelijkheid van vurig slangenvenijn..." (Ps. 58:4-5).

Dit is de bittere klacht van een vader die verscheidene goddeloze kinderen had. Misschien ervoer Freud een zelfde teleurstelling.

Wat betreft Jezus, Hij bewonderde in kleine kinderen hun onbegrensde liefde, hun vertrouwen en openheid. Toen de religieuze leiders en theologen van die dagen Hem uitstootten, accepteerden de kleintjes met hun kindertheologie Hem, allemaal op Hem klimmend, terwijl ze Hem omhelsden en kusten met een warmte en gloed die beschaamd maakt. Zonder theologie te kennen, omhelsden zij de God over Wie theologen discussiëren.

Het hart van het Evangelie - het Goede Nieuws waarvan de hele Schrift getuigt - is dat God Zijn schepselen liefheeft, vergeeft en aanneemt; en dat Jezus als Mens kwam om dit ware karakter van God aan de dag te brengen (vgl. Joh. 3:16).

Moge God ons de genade schenken dit te begrijpen, met het eenvoudige geloof van een kind!

**ANDERE BOEKEN VAN RICHARD
WURMBRAND BIJ DE SDOK TE VERKRIJGEN :**

Hoe zou ik zwijgen
Wurmbrand brieven
Gemarteld om Christus'wil
Joden onderweg
Antwoord op de bijbel van Moskou

Het gratis maandblad "Stem der Martelaren" houdt u op de hoogte van de lotgevallen van om hun geloof vervolgte Christenen Een berichtje is voldoende om dit blad regelmatig toegestuurd te krijgen.

Verschijnt maandelijks

Uitgever: Stichting De Ondergrondse Kerk. Postadres: SDOK, Postbus 705, 4200 AS Gorinchem. Tel. 01831-1186. Fax 01831-1229.

Lid van de Internationale Christelijke Associatie - ICA.
Vertegenwoordigd in meer dan 50 landen.
Stichter: Ds. Richard Wurmbrand.

Giro: 249300 t.n.v. De Ondergrondse Kerk Gorinchem
Bank: Rabo, rek.nr. 3852.87.445

Doel van de Stichting:

- Het brengen van bijbels en andere christelijke lectuur naar landen waar dit verboden is
- Materiële hulp aan families van gevangenen
- Ondersteuning aan voorgangers van de ondergrondse kerk
- Radio-uitzendingen naar communistische landen
- Evangelie-verkondiging aan communisten en hun sympathisanten
- De waarheid over het communisme en de verdrukte kerk d.m.v. publikaties zoals boeken, nieuwsbladen en cassettes.
- Voorlichting met film- of diapresentaties, voordrachten, buitenlandse sprekers en informatiestands